

PLENUMVERGADERING

van

DONDERDAG 5 FEBRUARI 2015

Namiddag

SÉANCE PLÉNIÈRE

du

JEUDI 5 FÉVRIER 2015

Après-midi

De vergadering wordt geopend om 14.21 uur en voorgezeten door de heer Siegfried Bracke.
La séance est ouverte à 14.21 heures et présidée par M. Siegfried Bracke.

De **voorzitter**: De vergadering is geopend.
La séance est ouverte.

Een reeks mededelingen en besluiten moeten ter kennis gebracht worden van de Kamer. Zij worden op de website van de Kamer en in de bijlage bij het integraal verslag van deze vergadering opgenomen.
Une série de communications et de décisions doivent être portées à la connaissance de la Chambre. Elles seront reprises sur le site web de la Chambre et insérées dans l'annexe du compte rendu intégral de cette séance.

Aanwezig bij de opening van de vergadering zijn de ministers van de federale regering:
Ministres du gouvernement fédéral présents lors de l'ouverture de la séance:
Charles Michel, Alexander De Croo

Berichten van verhindering **Excusés**

Laurent Devin, Özen Özlem, Philippe Blanchart, wegens gezondheidsredenen / pour raisons de santé;
Bart De Wever, wegens ambtsplicht / pour devoirs de mandat;
Barbara Pas, familieaangelegenheden / raisons familiales.

Federale regering / gouvernement fédéral:
Didier Reynders, Koninklijk Paleis / Palais Royal;
Steven Vandeput, EU Ministerraad (Luxemburg) / Conseil des ministres UE (Luxembourg);
Theo Francken, EU Ministerraad (Luxemburg) / Conseil des ministres UE (Luxembourg).

Vragen

Questions

01 Samengevoegde vragen van

- de heer Kristof Calvo aan de eerste minister over "de verdeeldheid van de regering" (nr. P0240)
- mevrouw Karin Temmerman aan de eerste minister over "de verdeeldheid van de regering" (nr. P0241)

01 Questions jointes de

- M. Kristof Calvo au premier ministre sur "les dissensions au sein du gouvernement" (n° P0240)
- Mme Karin Temmerman au premier ministre sur "les dissensions au sein du gouvernement" (n° P0241)

01.01 **Kristof Calvo** (Ecolo-Groen): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, collega's, onze fractie had vandaag graag een actualiteitsdebat gevoerd over de opeenvolging van incidenten in de loop van de voorbije dagen. Om de halve dag was er een nieuw incident.

Wij vragen dit niet elke week, mijnheer de eerste minister. Deze week vragen wij dat wel, maar helaas werd die vraag geweigerd omdat de meerderheid het gesprek niet ten volle wil voeren, althans niet in het Parlement maar wel in de media.

Wij hebben die vraag deze week ingediend omdat uw regering zowel een politiek als een maatschappelijk probleem heeft. Deze regering, collega's, doet niet wat zij beloofd heeft en doet niet wat dit land nodig heeft.

Mijnheer de eerste minister, week na week herhaalde u dat uw regering zorgt voor eenheid en stabiliteit. Wat zien wij? Allesbehalve stabiliteit! Een Mexicaans leger! Er is onenigheid over het sociaal overleg, er is onenigheid over de werkloosheidsuitkering, er is onenigheid over de *tax shift*. Zelfs over een fundamenteel thema als onze veiligheid, waarover al onze landgenoten zich zorgen maken, en zelfs over een gevoelig thema als het inzetten van het leger, is er ruzie, ruzie, en nog eens ruzie!

Wij zien geen regering met een eerste minister, wij zien een optelsom van vier politieke partijen die al bezig zijn met verkiezingen, geleid door partijvoorzitters.

U had ook jobs beloofd. Het zou de belangrijkste werf van deze regering zijn. Dat dit de grootste uitdaging is, daar ben ik het absoluut mee eens. U kondigde in dit halfroond tweehonderdduizend jobs aan. Daarna kondigde de heer Van Overtveldt er in deze Kamer tachtigduizend aan. En twee gangen verder, in de commissie voor de Sociale Zaken, kondigde de heer Peeters er zestigduizend aan.

Volgt u nog, mijnheer Dewael? Het aantal vermindert telkens met tienduizenden.

Gisteren hebben wij voor het eerst het totale plaatje gezien van de plussen en van de minnen. Mijnheer de eerste minister, als het gaat over uw belofte inzake jobs, komen wij uit op tienduizend extra jobs tijdens deze legislatuur.

Wat zult u doen om orde op zaken te stellen? Wanneer gaat de regering eens een weekend samenkomen om te zorgen voor eenheid en stabiliteit?

Wat zult u doen in het licht van de begrotingscontrole om het rapport van gisteren, dat minder inkomen en amper extra jobs voorspelt, bij te stellen en dit land opnieuw op het spoor te zetten?

Ik kijk uit naar uw antwoorden en ik verwacht een optreden van een eerste minister.

01.02 Karin Temmerman (sp.a): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, collega's, wij zagen incident na incident, met een cumulatie het voorbije weekend toen een regeringspartij aan haar medestanders en leden vroeg om te ageren tegen een beslissing die zij zelf mede had goedgekeurd. *Du jamais vu.*

Dat is niet het enige, maar ik zal niet opsommen wat er voor de kerstvakantie allemaal is gebeurd. Ik heb het gewoon over de voorbije week, met de discussies over de *tax shift*, over de werkloosheidsuitkeringen, over de fiscale amnestie, over het sociaal akkoord; kortom, het houdt niet op.

U denkt misschien dat dit leuk is voor de oppositie, dat de oppositie dat graag heeft. Welnee, mijnheer de eerste minister. Het zal u verbazen, dames en heren, maar wij willen inhoudelijk debatteren en wij willen dat er zaken gebeuren. Wij willen inderdaad kunnen discussiëren over het aantal jobs dat u belooft, waarna u die belofte elke keer moet intrekken. Wij willen niet dat er gediscussieerd wordt over de inzet van paracommando's op de rug van anderen. Wij willen ook leven in een veilige samenleving. Het feit dat uw regering weigert om daarover in eenheid een beslissing te nemen, mijnheer de eerste minister, is gewoon schandalig. Ik heb daarvoor geen andere woorden.

Mijn vraag is dan ook heel eenvoudig, mijnheer de eerste minister. Wanneer zult u eindelijk een eerste minister zijn en wanneer zal uw regering eindelijk regeren?

01.03 Eerste minister Charles Michel: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, mevrouw Temmerman, mijnheer Calvo, bedankt om op die karikaturale manier oppositie te voeren, om alleen maar politieke spelletjes te spelen zonder vragen te stellen over de inhoud. Proficiat!

Ik ben met de regering actief om oplossingen te vinden en ik zal op de inhoud antwoorden. Is het sociaal overleg gemakkelijk? Nee, maar wij werken en wij proberen oplossingen te vinden. Een paar dagen geleden heeft de Groep van Tien, weliswaar niet unaniem, een akkoord bereikt. Dat is een stap in de goede richting voor de sociale vrede.

Dat is niet toevallig gebeurd. Het is de uitvoering van punten in ons regeerakkoord: sociale welvaart en beslissingen over de lonen. Dat zijn concrete en inhoudelijke punten om onze economie te ondersteunen.

Een ander voorbeeld is de dialoog met de deelstaten. Die zit op het goede spoor. De eerste vergadering van het Overlegcomité heeft plaatsgevonden. De agenda is vastgelegd en de eerste beslissingen zijn genomen. Wij werken daaraan voort. De voorbije uren en dagen hebben wij ook veel belangrijke aanmoedigingen gekregen die bevestigen dat wij met het regeerakkoord en de genomen beslissingen op het goede spoor zitten en dat wij in de goede richting gaan.

Een voorbeeld daarvan is de begroting van 2015. Daarover krijg ik echter geen vragen van de oppositie. Een paar uur geleden bevestigde de Europese Commissie immers de argumentatie die de regering had voorbereid aan de hand van vijftig inhoudelijke pagina's over onze toekomst op socio-economisch vlak. Het is een geloofwaardige, realistische en serieuze begroting. Dat zijn de feiten.

Ten slotte, het stemt mij droevig dat u ongelukkig bent omdat de regering aan het werk is en resultaten boekt. Dat zijn de engagementen uit het regeerakkoord.

Mevrouw Temmerman, mijn laatste woorden zijn voor u. U spreekt over eenheid. U bent droevig over de verdeeldheid en u spreekt hard over de eenheid. Wel, de sp.a is specialist in eenheid, in het bijzonder in Antwerpen.

01.04 Kristof Calvo (Ecolo-Groen): Mijnheer de eerste minister, wat dat laatste betreft, een echte premier zou zoiets niet nodig hebben.

U vraagt de oppositie te stoppen met de politieke spelletjes. U hebt uw eigen regering nog niet onder controle en dus stel ik voor dat u niet begint met de oppositie de les te spellen. Wie moet er stoppen met het spelen van politieke spelletjes? De heer Beke, de heer Peeters, de heer Dewael. Sommige leden van uw regering spelen politieke spelletjes. Daar moet men mee ophouden en u moet gezag uitoefenen in uw eigen ploeg.

Elke week opnieuw wordt hier hetzelfde antwoord gegeven.

(...): (...)

De **voorzitter**: Collega's, laat de heer Calvo afronden.

01.05 Kristof Calvo (Ecolo-Groen): Elke week opnieuw wordt hier hetzelfde antwoord gegeven. De premier zit duidelijk nog in de ontkenningfase.

Elke week, mijnheer de eerste minister, hebt u meer bewegingen, adjectieven en superlatieven nodig om toch maar te kunnen zeggen dat deze regering aan elkaar hangt en resultaten boekt. De resultaten hebben wij gisteren gezien. In 2019 zal het inkomen van de burgers in dit land 1,2 % lager liggen. Dit land verdient beter en kan ook beter, bijvoorbeeld met eerlijke belastingen. Er komen amper tienduizend extra jobs bij, terwijl u er tweehonderdduizend hebt voorspeld.

Als u de realiteit onder ogen ziet, zult u in de oppositie een bondgenoot vinden. Er liggen tal van oplossingen op tafel om dit land op nieuwe sporen te zetten. Ik hoop dat het een van de komende dagen of weken bij u doordringt, mijnheer de eerste minister, en dan zult u in ons absoluut een bondgenoot vinden.

01.06 Karin Temmerman (sp.a): Mijnheer de eerste minister, ik wik mijn woorden, maar uw antwoord is beneden alle peil.

Als wij zeggen dat wij willen dat deze regering regeert en dat er geen politieke spelletjes worden gespeeld inzake veiligheid, durft u te antwoorden dat u bezig bent met het veiligheidscomité. Moet ik u eraan herinneren dat uw eigen ministers vorige week het veiligheidscomité een praatbarak hebben genoemd? Vandaag komt u met veel vertoon zeggen dat u dit en dat hebt gedaan en zult doen, maar volgende week zult u dat weer moeten ontkennen of zult u een aantal zaken moeten verminderen.

Mijnheer de eerste minister, dit land verwacht van de regering en van de eerste minister iets anders. Ik hoop

dat u dit in de toekomst ook zult kunnen waarmaken. Waarvoor dank.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

02 Vraag van de heer Vincent Van Quickenborne aan de eerste minister over "het OESO-rapport en de EC-winterprognoses" (nr. P0242)

02 Question de M. Vincent Van Quickenborne au premier ministre sur "le rapport de l'OCDE et les prévisions d'hiver de la CE" (n° P0242)

02.01 Vincent Van Quickenborne (Open Vld): Mijnheer de eerste minister, wanneer ik de oppositie bezig hoor, denk ik aan de spreuk: de honden blaffen, de karavaan trekt voorbij of *les chiens aboient et la caravane passe*.

Collega's, waarom zeg ik dat? De Europese Commissie heeft vandaag, drie uur geleden, bekendgemaakt welke resultaten ons land behaalde. De groei trekt aan, de werkloosheid daalt voor de eerste keer sinds de crisis en het overheidstekort daalt conform de afspraken die gemaakt zijn met Europa. Dat alles gebeurt door een regeringsbeleid dat inzet op het herstel van de competitiviteit, de daling van de loonkosten, hervormingen op het vlak van arbeid en pensioenen en het saneren van het overheidsapparaat.

Ik vind het dan ook onbegrijpelijk dat de oppositie, met name de socialisten, vandaag plannen komt voorstellen waarmee zij de groei, die aantrekt, kapot wil belasten. Hogere belastingen voor grotere bedrijven door de afschaffing van de notionele-intrestaftrek, mevrouw Temmerman, men zal het graag horen bij Volvo Gent. Voorts gaat het om het belasten van mensen die hun auto gebruiken om naar het werk te gaan en het belasten van meerwaarden bij kmo's. Dat zijn de plannen van de oppositie. Dat is wat zij als alternatief voorstelt. Collega's, het belastingopbod bij de oppositie is aandoenlijk. Nadat Groen twaalf nieuwe belastingen voorstelde, komen er nu de socialisten bij. (*Luid protest op de banken van de sp.a-fractie*)

Ik weet dat mijn opmerkingen pijn doen.

Mijnheer de eerste minister, eerst en vooral wil ik u vragen hoe u reageert op het belangrijke rapport van de Europese Commissie. Welke maatregelen wilt u de komende maanden nemen om onze economie extra zuurstof te geven?

Ten tweede, het sociaal akkoord dat is bereikt, zal zorgen voor stabiliteit in onze economie. Op welke termijn en op welke wijze wilt u dat belangrijk ontwerpakkoord uitvoeren, samen met de regering?

02.02 Eerste minister Charles Michel: Mijnheer de voorzitter, collega's, het rapport van de OESO is inderdaad een belangrijk rapport. Het biedt immers een objectieve diagnose van de situatie in ons land.

De diagnose in het rapport bevestigt de diagnose op basis waarvan wij een regeerakkoord hebben gemaakt.

De feiten zijn dat België een paar zwakke en delicate punten heeft. De werkloosheid blijft in België een belangrijke problematiek. De loonhandicap is ook een delicaat punt. De loonhandicap bedreigt niet alleen de huidige jobs, maar brengt het risico met zich dat we niet meer jobs zullen kunnen creëren. Ten slotte is er de vergrijzing van onze bevolking, waardoor de hervorming van de pensioenen een belangrijke doelstelling voor de toekomst is.

Ik stel dus vast dat de diagnose van de OESO 100 % in overeenstemming is met de diagnose van de regering.

Sinds we vier maanden geleden zijn gestart, hebben we al beslissingen genomen. Natuurlijk zal de regering in de komende maanden nog bijkomende beslissingen moeten nemen.

Onze prioriteiten zijn duidelijk. Wij zijn voor 100 % bezig met het herstel van ons sociaal-economisch model. Wij doen dat, omdat de beste sleutel om onze sociale bescherming duurzaam te versterken en te garanderen, jobbescherming en jobcreatie is.

De huidige regering en meerderheid zullen dus, ook in het Parlement bij de debatten ter zake, nog hard werken om de aangegane engagementen concreet uit te voeren.

Ik wil nog een woord toevoegen over het belangrijke sociaal overleg.

Wij zijn ervan overtuigd dat sociale vrede een belangrijke voorwaarde is voor de groei van de activiteiten in ons land. Sociale rust en sociaal overleg zijn noodzakelijk.

Wij zullen de volgende dagen zeker nog vergaderingen organiseren met de Groep van Tien om een stand van zaken op te maken. Wij wachten op het standpunt van de officiële instanties van de vakbonden over het ontwerp van akkoord.

Ik dank de leden van het Parlement die ervan overtuigd zijn dat de prioriteit niet de kleine ruzies en kleine debatten zijn, maar de duidelijke sociaal-economische oriëntaties om ons land een goede toekomst te bieden.

02.03 Vincent Van Quickenborne (Open Vld): Mijnheer de eerste minister, ik dank u voor uw antwoord.

Een zaak is duidelijk. Er is nog ontzettend veel werk aan de winkel. Als we dat werk samen kunnen uitvoeren, kunnen we ons land opnieuw naar de Europese top brengen.

Er is evenwel een voorwaarde, namelijk dat de regering zich niet mag laten afleiden door discussies in de marge en dat men eensgezind werk maakt van de structurele verbetering van ons land.

Op onze fractie kunt u 100 % rekenen om het regeerakkoord uit te voeren. Niets meer, maar ook niets minder.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

03 Samengevoegde vragen van

- de heer **Roel Deseyn** aan de eerste minister over "de cyberveiligheid" (nr. P0243)

- de heer **Georges Dallemagne** aan de eerste minister over "de hacking van Belgacom" (nr. P0244)

03 Questions jointes de

- **M. Roel Deseyn** au premier ministre sur "la cybersécurité" (n° P0243)

- **M. Georges Dallemagne** au premier ministre sur "le piratage informatique de Belgacom" (n° P0244)

03.01 Roel Deseyn (CD&V): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, collega's, het is als leerkracht of eerlijke student niet prettig te beseffen dat medestudenten kunnen inbreken in het computersysteem van een school om hun punten te manipuleren. Het is als patiënt in een ziekenhuis geen prettig vooruitzicht als men zich bedenkt dat iemand in de centrale computer kan inbreken om je bloedgroep te veranderen. Dat zou een dodelijke afloop kunnen kennen. Deze voorbeelden tonen aan dat ons land een cyberveiligheidsstrategie nodig heeft. Wij hebben dringend nood aan de concrete oprichting van een centrum voor cyberveiligheid.

De overheid kan dat niet alleen. Als wij kijken naar de aanpak in andere landen, merken wij een heel sterke betrokkenheid van de private sector, van gespecialiseerde bedrijven. Dat is ook zeer belangrijk in het uitwerken van de strategie.

Niet alleen de betrokkenheid van bedrijven is belangrijk, ook die van burgers die een bijzondere affiniteit met computertechnologie hebben. Zij hebben echter schrik dat zij als crimineel zullen worden bestempeld als zij te goeder trouw iets aan de overheid willen voorleggen, als zij hun bezorgdheid willen uiten, als zij willen tonen wat mogelijk maar zeker niet wenselijk voor de samenleving is.

Wij hebben die techneuten nodig. Het is dan ook goed dat er binnen de cyberstrategie in een meldpunt wordt voorzien.

Wij hebben ook het grote publiek nodig, dat een beetje hygiëne aan de dag kan leggen als het gaat over internetveiligheid, paswoordbescherming en het versleutelen van gevoelige gegevens.

Wij moeten ook nagaan welke materialen wij in ons land binnenhalen. Is dat wel voldoende getest en gecertificeerd, zodat niemand over onze schouder kan meekijken vanuit Azië of elders in de wereld?

Bij de hacking van Belgacom zien wij dat bepaalde resultaten leiden naar spionagetools, naar software die ook door Amerikaanse inlichtingendiensten wordt gebruikt. Steeds meer sporen wijzen ook naar het Verenigd Koninkrijk.

Men kan zeggen dat dit terrorismebestrijding is. Wij mogen eigenlijk niet kwaad zijn op onze partners die in grote mate ook onze privacy schenden.

Mijnheer de eerste minister, wanneer zal dit centrum operationeel zijn? Wanneer beschikt het over een volledig personeelskader? Wanneer wordt onze strategie afgerond en uitgevoerd? Wat is de reactie van de federale regering na de recente analyse van de hacking van Belgacom?

03.02 Georges Dallemagne (cdH): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, chers collègues, on assiste à un rebondissement absolument improbable dans ce dossier, qui était déjà totalement rocambolesque mais aussi extrêmement grave, du piratage de Belgacom qui est une société publique – je le rappelle.

Cette société est sur la sellette depuis de très nombreux mois. C'est le magazine *Der Spiegel* qui, le premier, a évoqué le piratage massif de centaines de milliers de clients privés, institutionnels, gouvernementaux de Belgacom, suite aux révélations de Edward Snowden que nous ne remercierons jamais assez. Ces dernières montrent que chacun venait faire son marché en Belgique, pays qui, en matière d'espionnage, est en quelque sorte le "ventre mou" de la sécurité informatique. Elles font également état du fait – il n'y a maintenant plus de doute à ce sujet – que ce sont des puissances étrangères alliées qui espionnaient nos entreprises publiques pour obtenir des informations sur notre territoire. Il s'agit notamment des services de renseignement anglais qui agissaient probablement également pour d'autres services de renseignement.

Et, d'après *L'Écho* paru aujourd'hui, l'ancien premier ministre aurait adressé un courrier au service de renseignement militaire s'interrogeant sur son rôle, sa collaboration éventuelle – tel était le terme utilisé – avec les services de renseignement anglais.

Monsieur le premier ministre, il est temps de faire la lumière sur ces éléments. Où en est-on dans cette affaire d'espionnage de Belgacom? Est-il vrai que c'est le gouvernement anglais qui a espionné cette entreprise? Dans quel but? On dit qu'il s'agissait de répondre à des craintes terroristes. Si l'information est exacte, de quoi s'agit-il exactement? Cette pratique existe-t-elle toujours? Quels sont les autres services de renseignement éventuellement impliqués? Quel est le rôle qu'a pu jouer notre propre service de renseignement militaire dans cette affaire?

03.03 Charles Michel, premier ministre: Monsieur le président, chers collègues, au-delà des lignes de démarcation majorité-opposition, il y a des sujets où l'on peut se retrouver. L'enjeu de la cybersécurité est très certainement un sujet autour duquel on doit pouvoir, le plus calmement possible, analyser de quelle manière il est possible d'être plus performant que ce n'est le cas aujourd'hui.

Les pays, dont la Belgique, sont confrontés depuis quelques années maintenant à cette nouvelle forme de menace qui n'existait pas autrefois et qui, aujourd'hui, est devenue très sérieuse. J'ai été frappé de voir les analyses qui chiffrent de manière assez spectaculaire le dommage potentiel d'un point de vue économique lorsque l'on a des failles, des faiblesses en termes de cybersécurité. Oui, je l'ai déjà dit et je le confirme.

Ik denk dat deze regering, met de steun van het Parlement, een sterke politieke wil moet hebben voor een goede strategie in dit kader. Dat is onze politieke keuze, onze politieke wil.

Wat hebben wij gedaan? Een paar dagen na het vertrouwen van de Kamer te hebben gekregen, hebben wij de koninklijke besluiten gepubliceerd om een cybercentrum op te richten.

Dat is een eerste punt. Onmiddellijk daarna zijn we gestart met de modaliteiten voor de rekrutering van het personeel. Dat is nu bezig.

Les profils de fonction ont été validés.

Enfin, la localisation des lieux, d'un point de vue logistique, a été arrêtée. Les locaux sont identifiés. Dans les prochaines semaines, nous continuerons à rendre ce centre opérationnel. Au moment où je vous parle, les

conseillers de mon cabinet travaillent sur le sujet avec l'ensemble des collègues concernés pour faire en sorte qu'il y ait un vrai contenu dans cette stratégie de coordination en matière de cybercriminalité. Je vous confirme que notre ambition est de travailler avec le secteur privé dans ce cadre. Des contacts ont déjà été pris pour préparer le travail avec des opérateurs privés et voir quelle est la meilleure manière pour améliorer la situation.

Je répète toutefois qu'il ne faut pas imaginer que ce centre va absolument tout régler dans ce domaine-là. Les ministres et fonctionnaires concernés vont garder leurs responsabilités. Les départements vont garder leur devoir de vigilance par rapport à cela. Le centre aura un rôle de coordination du travail qui est mené, d'élaboration d'une stratégie commune mais devra aussi être prêt à réagir lorsqu'il est confronté à une crise, y compris sur le terrain de la communication. C'est la manière dont on va travailler.

Ik ben bereid om heel regelmatig verslag uit te brengen bij de Parlementsleden en de commissie over de vooruitgang die wij in dit dossier boeken. Dat is evident.

Monsieur Dallemagne, vous m'avez interrogé sur un point dont la presse a fait état, une attaque informatique sur une entreprise publique. Je vous demande de comprendre la situation dans laquelle je me trouve. Des enquêtes judiciaires sont en cours. La séparation des pouvoirs m'impose une certaine réserve dans l'expression publique et médiatique sur le sujet. Je suis certain que vous comprenez bien que ces principes doivent s'imposer au gouvernement.

Néanmoins, je peux vous indiquer que j'ai entrepris des contacts de nature diplomatique sur l'affaire que vous évoquez pour nous assurer de la coopération, dans le domaine judiciaire notamment, la plus parfaite et loyale possible de nos partenaires et singulièrement de nos partenaires de l'Union européenne.

Peut-être que la progression de l'affaire judiciaire permettra à un moment donné au parlement de revenir sur ce sujet, mais actuellement, je veux que nous puissions respecter la discrétion qui s'impose dans le cadre d'une enquête judiciaire en cours.

Je conclus simplement en vous disant qu'en tout cas, je vous rejoins. Nous devons être déterminés sur le plan diplomatique, sur le plan européen, à ce qu'il y ait une parfaite loyauté mutuelle des différents États dans ce domaine-là. Manifestement, on peut supposer, imaginer, constater que cette loyauté n'est pas parfaite pour le moment. J'espère qu'elle le sera à l'avenir.

03.04 **Roel Deseyn** (CD&V): Mijnheer de eerste minister, proficiat met uw ambities. Het is zeer innovatief dat er een vooruitgangsrapport zal komen. Dat zal de eerste keer zijn. Het is belangrijk dat het Parlement de werkzaamheden die ressorteren onder het hoogste politieke niveau, de Kanselarij van de eerste minister, kan opvolgen.

Wij zijn het erover eens dat Angela Merkel, de universiteit van Louvain-la-Neuve en de Europese instellingen geen terroristische organisaties zijn. Toch zijn zij naar alle waarschijnlijkheid bespioneerd door bondgenoten, misschien door een EU-lidstaat. Het is belangrijk dat wij aan economische en politieke spionage voldoende politieke follow-up geven. Minister Reynders heeft destijds verklaard ferm te zullen reageren als blijkt dat er een bondgenoot achter deze hacking zit. Wel, het is meer dan ooit tijd een reactie voor te bereiden voor wanneer het onderzoek afgerond zal zijn.

Het gaat natuurlijk niet alleen over de hacking van staatshoofden, het gaat om een misdaad, het gaat om een identiteitsdiefstal waaraan dagelijks vele Belgen onderworpen zijn.

De uitvoering van de cyberstrategie zal nu zeer snel plaatsvinden, het personeel wordt aangesteld en het budget wordt vrijgemaakt, en dit wordt voort door u gecoördineerd. Ik dank u van harte.

03.05 **Georges Dallemagne** (cdH): Monsieur le premier ministre, je vous remercie pour votre réponse. En ce qui concerne la cybercriminalité, je vous rejoins sur vos intentions et sur les démarches que vous avez entamées. Toutefois, permettez-moi de vous rappeler que j'interrogeais le précédent premier ministre, il y a neuf mois dans les mêmes termes, et il me tenait les mêmes propos que vous.

Nous sommes neuf mois plus tard et le centre de lutte contre la cybercriminalité n'est toujours pas en place. Les moyens ne sont toujours pas dévolus. Nous mettons beaucoup trop de temps pour sa mise en œuvre. L'arrêté royal était déjà prêt. Il a été publié depuis lors, j'en suis fort aise, mais je pense que, dans ce

domaine, nous devons nous donner des moyens beaucoup plus rapides, beaucoup plus considérables pour mettre en œuvre notre protection, notre cyberprotection et ne plus dépendre de puissances étrangères.

Par ailleurs, je regrette que vous n'ayez pas clarifié le rôle du Service général du renseignement et de la sécurité (SGRS). Des informations ont été divulguées par la presse. J'aurais aimé savoir ce que vous pensiez du rôle du SGRS. Pour moi, il a contribué à clarifier ce qu'avait été cette affaire Belgacom. Mais vous n'avez rien dit à ce sujet, alors que cela aurait été important.

Finalement, en ce qui concerne la Grande-Bretagne et d'autres pays que vous n'avez pas nommés, je regrette que, par rapport à des gouvernements qui se disent amis, à aucun moment, nous n'avons protesté. La seule protestation que nous avons émise fut celle à l'égard de l'ambassadrice des États-Unis, parce qu'Angela Merkel avait protesté et que nous ne pouvions faire autrement à l'époque. À l'égard de la Grande-Bretagne, à l'égard de l'Australie, à l'égard d'autres gouvernements, à l'égard de la Russie, nous n'avons jamais protesté, alors que nous connaissons le rôle d'espionnage qu'ils exercent dans notre pays. Je le regrette profondément.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

04 Samengevoegde vragen van

- mevrouw Karin Jiroflée aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "de beperking van de werkloosheidsuitkering in de tijd" (nr. P0245)

- mevrouw Evita Willaert aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "de beperking van de werkloosheidsuitkering in de tijd" (nr. P0246)

04 Questions jointes de

- Mme Karin Jiroflée au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "la limitation dans le temps des allocations de chômage" (n° P0245)

- Mme Evita Willaert au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "la limitation dans le temps des allocations de chômage" (n° P0246)

04.01 Karin Jiroflée (sp.a): Mijnheer de minister, gisteren konden we in *De Tijd* lezen dat uw coalitiepartner pleit voor een beperking van de werkloosheidsuitkeringen in de tijd. Ik lees even voor: "Als werklozen merken dat ze de rekeningen niet langer kunnen betalen, zullen ze harder hun best doen om een job te vinden." Dat zijn de woorden van mevrouw Demir gisteren in de krant. Met andere woorden, honger ze uit en ze zullen wel eender welke job aanvaarden.

De eerste vraag die bij mij opkwam, was of dat de manier is waarop de regering denkt en praat over werklozen. Is dat de manier waarop de meerderheid aankijkt tegen degenen die pech hebben in het leven? Als dat zo is, vind ik dat beneden alle peil en op het degoutante af. Ik ben er zeker van dat u met een beperking van de werkloosheid in de tijd, een grotere uitstroom krijgt naar het OCMW. In ieder geval, u zult daarmee de armoedecijfers de hoogte in jagen.

Een werkloosheidsuitkering is op dit moment helemaal niet zo onvoorwaardelijk als sommigen willen doen geloven. Werklozen moeten eender welke job die geschikt is, aannemen. Ze moeten eender welke opleiding die voor hen geschikt is, aannemen. Ze moeten zelf bewijzen dat ze op zoek gaan naar werk en ze moeten daar hun best voor doen, anders worden ze geschorst.

Het enige wat de werkloosheid naar beneden kan halen, mijnheer de minister, is meer jobs. De regering zou veel beter haar energie steken in het creëren van werk, zij zou veel beter haar energie steken in het ondersteunen van langdurig werklozen om een job te vinden. Dat kan alleen door een gerichte lastenverlaging. Laat het nu net datgene zijn wat de partijgenoot van mevrouw Demir niet meer doet in de Vlaamse regering. Ik heb twee vragen.

Wat is het standpunt van de regering? Bent u, als bevoegd minister, van plan de voorgestelde maatregel door te voeren? Wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat uw coalitiepartner die maatregel als pasmunt wil gebruiken voor een vermogenswinstbelasting. Dat heeft de fractieleider in de plenaire vergadering al

eens met zoveel woorden gezegd. Mijnheer de minister, volgt u de suggestie of zult u duidelijk zeggen dat de beperking in de tijd er sowieso niet komt.

04.02 Evita Willaert (Ecolo-Groen): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, als werkzoekenden geen geld meer krijgen, zullen zij wat harder beginnen te zoeken. Zo luidt een uitspraak van een Parlementslid van een van de regeringspartijen. Dat is onnodig choquerend. Ook de maatregel die die regeringspartij voorstelt, namelijk de afschaffing van de werkloosheidsuitkeringen na twee jaar, is contraproductief.

Begrijp mij niet verkeerd, werkzoekenden aan een baan helpen is essentieel. Wij moeten burgers overtuigen om te kiezen voor een job. Dat doet men niet door hen in de armoede te duwen. Ik ben al enkele jaren OCMW-raadslid in Gent en ik heb nog nooit iemand een job zien vinden omdat zijn of haar uitkering werd afgenomen. Armoede werkt niet, mijnheer de minister, collega's. Armoede werkt niet.

Door de verklaring van de meerderheid is de positie van de regering over de werkloosheidsuitkeringen erg onduidelijk geworden. Gisteren werd die vraag ook heel erg actueel. Jobcreatie is immers een essentiële hefboom, maar dat blijkt in deze legislatuur niet echt te lukken en zelfs flink tegen te vallen. Eerst werden er tweehonderdduizend jobs beloofd, dan had minister Van Overtveldt het over tachtigduizend jobs, u had het over zestigduizend extra jobs en gisteren hoorden wij van het Planbureau dat het amper over 16 300 jobs gaat in 2020. Dat zijn dus amper tienduizend jobs in deze legislatuur.

De regering neemt de hoop weg van heel wat werkzoekenden. Enerzijds worden werkzoekenden geschoffeerd en, anderzijds, worden er nauwelijks jobs gecreëerd. Werkzoekenden hebben dan ook nauwelijks uitzicht op werk. Het wordt tijd dat de regering creëert in plaats van schoffeert, verbindt in plaats van verdeelt.

Mijnheer de minister, mijn concrete vraag is de volgende. Wat is de positie van de regering over de werkloosheidsuitkeringen? Schep daarover duidelijkheid. Gekibbel op de kap van de werkzoekenden helpt hen geen stap vooruit.

04.03 Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, beste collega's, ik wil nog eens herhalen wat de eerste minister daarstraks heeft gezegd, namelijk dat wij er vrijdag toch in geslaagd zijn om met acht van de tien leden van de Groep van Tien een sociaal akkoord te bereiken. Dat kan een heel positieve bijdrage betekenen voor het creëren van sociale vrede en jobs. Dat gezegd zijnde: aangezien de beperking van de werkloosheidsuitkeringen in de tijd niet in het regeerakkoord staat, is dat ook niet aan de orde.

Ik wil onderstrepen dat het genot van een werkloosheidsuitkering gekoppeld is aan rechten en plichten voor elke werkloze gedurende de gehele duur van de werkloosheid. De werkloze die niet beantwoordt aan de verplichtingen, kan na onderzoek van zijn dossier het recht op een uitkering verliezen, tijdelijk of definitief.

Mijnheer de voorzitter, beste collega's, ik wil de verplichtingen die van toepassing zijn op de werkloze snel overlopen: werkwilbig zijn door actief naar werk te zoeken, beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt, niet de werkloosheid in stand houden of veroorzaken door bijvoorbeeld een passende dienstbetrekking te weigeren of vrijwillig te verlaten, en actief meewerken met de gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling wanneer hij voorstellen doet inzake begeleiding, opleiding of inschakelingsacties.

Welnu, in 2014, voldeden in totaal 87 395 werkzoekenden niet aan hun verplichtingen en zij hebben dus van de RVA een sanctie gekregen, omdat ze onbeschikbaar waren voor de arbeidsmarkt of niet of onvoldoende actief naar een job hadden gezocht. Dat is een hele groep personen en dat illustreert nogmaals dat een werkloosheidsuitkering geen vrijgeleide is, maar verbonden is aan plichten, die door de werkzoekenden moeten nageleefd worden.

Dat is een heel duidelijk antwoord en wij zullen voort werk maken, niet alleen van de uitvoering van het sociaal akkoord, maar ook van de creatie van jobs. Ik heb trouwens begrepen dat er straks nog een vraag is over het aantal jobs dat de volgende maanden en jaren zal gecreëerd worden.

04.04 Karin Jiroflée (sp.a): Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Als u daarmee bedoeld hebt dat de beperking in de tijd er werkelijk niet zal komen met deze regering, dan hoop ik dat uw coalitiepartner goed geluisterd heeft. Blijkbaar is dat weer een punt waarover u het in de regering niet eens bent.

Onze sociale zekerheid is een systeem waartoe wij allemaal samen bijdragen, om ervoor te zorgen dat degene die pech heeft en in dit geval een werkloosheidsuitkering krijgt, ook recht heeft op die werkloosheidsuitkering, want hij of zij heeft daar mee voor betaald. Laat dat systeem niet verworpen worden tot een liefdadigheidssysteem, waarbij degene die pech heeft alleen nog wat kruimels krijgt toegegooid.

04.05 Evita Willaert (Ecolo-Groen): Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. De taak van de regering is mensen hoop geven en niet mensen schofferen. Mensen hebben nood aan vooruitzichten, aan begeleiding naar een job en bovenal aan een regering die van jobcreatie een duidelijke prioriteit maakt.

Ter inspiratie kunt u er altijd onze alternatieve begroting op nalezen. Wij maken daarin duidelijke keuzes voor meer begeleiding en een betere opleiding voor werkzoekenden. Wij pleiten daarin, net als beweging.net en de middenveldorganisaties, voor het optrekken van de uitkeringen tot aan de armoedegrens, want dat is sociaal beleid, mijnheer de minister. Beperk de duur van de werkloosheid en niet de duur van de uitkering. Als u dat wilt doen, dan vindt u in onze fractie zeker een bondgenoot.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

05 Question de M. Frédéric Daerden au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "le Bureau fédéral du Plan et l'emploi" (n° P0247)

05 Vraag van de heer Frédéric Daerden aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "het Federaal Planbureau en de werkgelegenheid" (nr. P0247)

05.01 Frédéric Daerden (PS): Monsieur le président, monsieur le vice-premier ministre, en décembre dernier, vous avez justifié les mesures du gouvernement par la nécessité de créer de l'emploi, de retrouver de la croissance. Hier, nous avons procédé à des auditions en commission des Affaires sociales, auditions qui m'ont interpellé à différents niveaux.

Tout d'abord, elles nous confirment que ces mesures vont faire très mal à la population, ce que je craignais. Il y aura en effet une diminution du pouvoir d'achat de l'ordre de 1,2 %, sans parler de la diminution du PIB de 0,4 %. Ces chiffres ne tiennent pas compte de la réforme des pensions et des mesures en matière de chômage.

Monsieur le ministre, la population est inquiète, vous le savez. L'insécurité sociale et la pauvreté vont augmenter, c'est confirmé sur la base de ces chiffres.

Ensuite, le représentant du Conseil central de l'économie a confirmé nos chiffres et nos méthodes de calcul qui aboutissent à un écart salarial inversé de l'ordre de 2 %. Ceci signifie concrètement deux choses: premièrement, le saut d'index n'est pas nécessaire pour résorber l'écart salarial et, deuxièmement, si vous maintenez ce saut d'index, les travailleurs belges vont s'appauvrir par rapport à ceux des pays voisins.

Monsieur le ministre, la politique de votre gouvernement fait mal à nos concitoyens. Cette douleur est-elle utile? Cette souffrance d'aujourd'hui offre-t-elle des perspectives pour demain? Même pas! En effet, le Bureau du Plan a fait une évaluation de l'impact de l'ensemble des mesures, de l'ensemble de votre politique. On voit qu'on aboutit seulement à la création de 16 000 emplois. On est loin des 60 000 emplois que vous annonciez avec enthousiasme en décembre dernier.

Votre réforme des pensions signifie travailler plus pour gagner moins et votre politique économique signifie souffrir beaucoup pour rien!

Dès lors, monsieur le ministre, pouvez-vous m'indiquer si vous remettez en question l'analyse présentée par ces experts? Êtes-vous prêt à abandonner le saut d'index, maintenant que son inutilité et son inefficacité sont avérées? Votre gouvernement envisage-t-il, sur la base des nouveaux chiffres, de revoir sa politique en matière d'emploi et de pouvoir d'achat? Êtes-vous prêt à travailler avec, et surtout, pour les travailleurs plutôt que contre eux?

05.02 Kris Peeters, ministre: Monsieur le président, chers collègues, monsieur Daerden, vous avez posé beaucoup de questions.

05.03 Frédéric Daerden (PS): Le thème est important!

05.04 Kris Peeters, ministre: J'ai constaté que vous avez eu hier une discussion très intéressante au sein de la commission sur le rapport de la Banque nationale au sujet du Bureau du Plan. Je ne suis pas ministre expert en modèles.

In eerste instantie is het belangrijk om duidelijk te maken dat de Nationale Bank een model heeft en dat het Planbureau gewerkt heeft met een ander model.

Bij een discussie over de twee resultaten moet natuurlijk ook altijd worden uitgegaan van de vraag wat het verschil is in de uitgangspunten van beide modellen en op welke manier met die verschillen rekening is gehouden.

Il y a un deuxième élément, l'élément budgétaire.

Wij hebben maatregelen genomen. Ik heb begrepen dat het Planbureau bepaalde budgettaire maatregelen negatief of negatiever inschat.

Dat kan een heel waardevolle discussie opleveren. Stel u immers voor dat wij geen budgettaire maatregelen zouden treffen en problemen met Europa zouden krijgen. Gisteren en vandaag hebben wij van Europa andere geluiden gehoord. Stel u voor dat wij geen maatregelen zouden nemen. In voorkomend geval zou het effect op de werkgelegenheid heel nefast zijn.

Dat is een tweede element waarmee rekening moet worden gehouden bij de vergelijking van de resultaten van het Planbureau met die van de Nationale Bank van België.

Ten slotte, mijnheer de voorzitter, collega's, de huidige regering heeft de bedoeling om maximaal werkgelegenheid te creëren. Wij hebben ter zake maatregelen getroffen. Ik weet dat u met de indexsprong moeilijkheden hebt. Godzijdank hebben wij met een aantal vakbonden echter verdere stappen in die richting kunnen zetten.

We zijn ervan overtuigd dat onze inspanningen op het vlak van werkcreatie in 2015 en ook in 2016, zoals de lastenverlaging, jobs zullen creëren. Aan het debat over het aantal jobs dat wij zullen creëren en aan de studies daarover zal ik heel graag blijven deelnemen. Wij gaan er echter van uit dat wij heel wat jobs zullen creëren. Op basis van de studies, onder meer van de Nationale Bank van België, mogen we ervan uitgaan dat het om een enorm groot aantal jobs zal gaan.

05.05 Frédéric Daerden (PS): Monsieur le vice-premier ministre, j'entends bien votre explication selon laquelle le Bureau du Plan correspond à un autre modèle mathématique que celui de la Banque nationale. En fait, votre mise au point rejoint ma pensée: ce ne sont que des modèles mathématiques, avec des effets de retour théoriques. En matière de création d'emplois aussi, les effets de retour sont totalement hypothétiques. C'est pourquoi cet éclaircissement me laisse dans le doute.

Ce qui est une réalité, c'est, clairement, la diminution du pouvoir d'achat. Ainsi, vous ferez souffrir bon nombre de citoyens pour un effet retour hypothétique.

Par ailleurs, vous rappelez que, vendredi dernier, nous avons franchi une étape importante. Pour moi, pas sur le saut d'index: en effet, à son sujet, les représentants des travailleurs sont unanimes à dire qu'il s'agit d'une mauvaise mesure. J'en suis encore plus convaincu depuis hier, car j'ai écouté ces experts et je leur fais confiance pour admettre que ce n'est pas une bonne mesure.

En outre, à une de mes questions, le représentant de la Banque nationale m'a répondu que "la diminution des cotisations est plus efficace que le saut d'index pour la compétitivité des entreprises". Il conviendrait d'en tenir compte.

Enfin, vous prenez pour excuse les éléments budgétaires. À mon sens, pour trouver une réponse, il faut chercher d'autres sources de financement et non faire peser l'équilibre budgétaire sur les travailleurs.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

06 **Samengevoegde vragen van**

- mevrouw **Patricia Ceysens** aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "de e-commerce in België en de rigiditeit van de arbeidsmarkt" (nr. P0248)

- de heer **Werner Janssen** aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "de e-commerce in België en de rigiditeit van de arbeidsmarkt" (nr. P0260)

06 **Questions jointes de**

- Mme **Patricia Ceysens** au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "le commerce électronique en Belgique et la rigidité du marché de l'emploi" (n° P0248)

- M. **Werner Janssen** au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "le commerce électronique en Belgique et la rigidité du marché de l'emploi" (n° P0260)

06.01 **Patricia Ceysens** (Open Vld): Mijnheer de minister, e-commerce is *hot*. Er gaat geen dag of week voorbij zonder dat wij rapporten ontvangen – gelukkig eindelijk ook in ons land – die aantonen dat e-commerce *booming* business is en een mooie economische groei laat optekenen. Die kunnen wij gebruiken.

Europa gelooft er al langer in en heeft becijferd dat wij binnen de Europese digitale agenda 5 % economische groei kunnen verwezenlijken door daarop in te zetten. Ook de huidige regering, met Alexander De Croo als minister bevoegd voor de Digitale Agenda, gelooft in de e-commerce en de economische groei en jobs die deze sector kan teweegbrengen.

Waarom stel ik dan deze vraag? Collega's, vorige week vrijdag zag ik op de voorpagina van een krant een noodkreet uit het e-commercelandschap. Een Belgische winkelketen gaf aan dat, als er niets verandert aan onze arbeidsreglementering, de keten gedwongen zal zijn de logistiek van de e-commerce te verhuizen naar Nederland. Dat moet bij u persoonlijk hard zijn aangekomen, mijnheer de minister, want in Vlaanderen was de logistiek een thema waarop u wou inzetten. Nu blijkt de logistiek en het niet kunnen leveren van de logistiek in e-commerce op een flexibele manier een pijnpunt te zijn.

Er wordt in het Parlement voortdurend gevraagd naar jobs. Welnu, volgens een rapport van de Europese Unie creëert e-commerce – als men haar alle kansen geeft – voor elke twee jobs die verdwijnen in onze economie, vijf nieuwe jobs, een groot deel daarvan ook in de logistiek. Dan zullen wij echter iets moeten doen aan onze rigide arbeidsmarktregeling.

Hoe kijkt u aan tegen het versoepelen en meer flexibel maken van onze arbeidsmarkt zodat e-commerce en de logistiek ervan in België alle kansen krijgen?

06.02 **Werner Janssen** (N-VA): Mijnheer de minister, 61 % van de Belgen koopt wel eens iets online. In België zijn er ongeveer 67 000 webshops. Veel webadressen met de extensie .be zijn echter gelinkt aan het buitenland, zo ook een groot deel van de webshops. De totale omzet van de e-commerce bedraagt 5,6 miljard euro, ongeveer 6,5 % van de totale omzet van de handel. De verwachting is dat tegen 2018 de totale omzet zal stijgen tot 10 %. Van die 5,6 miljard euro vloeit echter 42 % naar het buitenland. Het gaat hier om een bedrag van 2,4 miljard euro op die 5,6 miljard.

De Belgische wetgeving is niet aangepast aan de e-commerce. De grootste problemen in de wetgeving zijn het verbod op nachtwerk in de handel en de flexibiliteit tijdens piekmomenten. Dat betekent dat men tussen 20 u 00 en 6 u 00 's ochtends niet kan werken, terwijl dat in het buitenland wel kan. Men kan daar pakjes klaarmaken en die de dag erna bij de klant laten leveren. In België kan dat meerdere dagen in beslag nemen.

Comeos, de vertegenwoordiger van handel en diensten, is bezorgd. Terecht. Wat betekent dat immers concreet? Dit betekent concreet dat we al meer dan 8 300 jobs hebben gemist. Het betekent ook dat we de komende drie jaar waarschijnlijk nog eens 30 000 jobs zullen missen. In totaal zullen we waarschijnlijk meer dan 38 000 jobs aan onze neus zien voorbijgaan.

Deze regering met N-VA zet in op ondernemen. Ondernemers creëren jobs en die jobs zijn voor onze

werknemers. Als die werknemers de jobs aannemen, hebben ze welvaart. Het kan toch echt niet de bedoeling zijn om deze jobs naar het buitenland te laten gaan.

Mijnheer de minister, bent u bereid om het verbod op nachtarbeid in de handel af te zwakken of op te schorten in overleg met de sector? In welke overige wettelijke aanpassingen voorziet u ter bevordering van de jobcreatie in de e-commerce? Welke timing schuift u naar voren?

06.03 Minister **Kris Peeters**: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben het met u eens dat e-commerce *hot* is en dat wij daarin met zijn allen moeten geloven, omdat dit veel potentieel kan bieden, niet alleen op economisch vlak, maar ook wat de werkgelegenheid betreft. Laten we de discussie daarover dus niet langer voeren.

De vraag is hoe wij dat kunnen realiseren. Wij hebben algemene maatregelen, zoals de lastenverlaging waarvan we voort werk zullen maken, maar ik zal die hier niet allemaal overlopen.

Specifiek wat de arbeidsflexibiliteit betreft, ga ik ervan uit dat men duidelijk weet wat er in het regeerakkoord staat inzake de arbeidsflexibiliteit ten behoeve van de werknemer, maar ook van de werkgever. Dat heeft betrekking op een flexibele arbeidsorganisatie en -tijd, op de annualisering van de arbeidstijd, op deeltijds werken, overuren, glijdende werkuren enzovoort. Daarbij kunnen ook de regels inzake nachtarbeid worden besproken. Het is belangrijk dat wij daar een duidelijke kapstok hebben en dat wij het erover eens zijn dat we dat maximaal doen via het sociaal overleg met de partners.

Ik heb ook Comeos ontvangen, dat een aantal heel concrete voorstellen heeft gedaan, ook ruimer, zoals een online betaalplatform. Wij zijn daarmee bezig, maar ik ga ervan uit dat de aanpak van de problematiek inzake de arbeidsflexibiliteit in maximaal overleg met de sociale partners verloopt. Comeos is daartoe bereid. Wij moeten ervoor zorgen dat, zoals collega Ceysens zegt, e-commerce nog *hotter* wordt dan het nu al is.

06.04 **Patricia Ceysens** (Open Vld): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik denk dat wij hierop nog een paar keer zullen moeten terugkomen.

Voor mij en mijn fractie is dit een cruciaal dossier omdat het nu eenmaal een dossier is waarin werkgelegenheid wordt gecreëerd voor laaggeschoolden, maar die ook zorgt voor heel wat nieuwe jobs, zoals online marketing. Er liggen daar nieuwe kansen voor mensen. Het kan niet dat wij door achterhaalde of oubollige wetgeving de kansen van deze mensen op een job, op ontplooiing of op ondernemerschap in ons land zouden fnuiken.

Ik heb er niets tegen dat ook buitenlanders hier komen investeren in online handel. Het wordt echter macro-economisch een moeilijk verhaal voor ons wanneer zij hun logistiek inplanten aan onze grens, maar die grens niet oversteken om de jobs die bij die handel horen ook in ons land te creëren.

Dat is vandaag het pijnpunt in de logistiek. Wij kunnen dat hier bij naam noemen. Dat is wat prioritair moet worden opgelost. Ik denk dat heel wat andere zaken, zoals innovatie, al in de sector aanwezig zijn.

De kansen zijn er. Het is onze plicht de hindernissen weg te nemen, en dan zal e-commerce zeker nog lange tijd *hot* zijn, ook in België.

06.05 **Werner Janssen** (N-VA): Mijnheer de minister, collega Ceysens heeft al heel wat aangehaald wat moet gebeuren. Ik ben blij dat u gesproken hebt met de sector. U hebt ook aangehaald dat er een aantal maatregelen in het regeerakkoord staan. Vooral in deze sector moet nachtarbeid toegelaten zijn.

Natuurlijk moet dat gebeuren in overleg met de sector en met de sociale partners. Ik hoop dat alle partners in dit verhaal zich constructief zullen opstellen voor het sociaal overleg, wat in het verleden niet altijd het geval was.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

07 **Vraag van mevrouw Els Van Hoof aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "de werkhervatting van ernstig zieken" (nr. P0249)**
07 **Question de Mme Els Van Hoof au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et**

des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "la reprise du travail dans le cas d'une maladie grave" (n° P0249)

07.01 Els Van Hoof (CD&V): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, gisteren was het Wereldkankerdag. Wij hebben allemaal in de pers gelezen over de alarmerende cijfers van 65 000 kankerdiagnoses per jaar. Eén op drie mannen en één op vier vrouwen heeft ermee te maken voor de leeftijd van 75 jaar. De borstkankerincidentie in ons land behoort tot een van de hoogste ter wereld. Bij mannen is kanker ook doodsoorzaak nummer één.

Dat wil niet zeggen dat kankerpatiënten niet volwaardig willen deelnemen aan de samenleving. Zij proberen ook terug een normaal leven op te bouwen door deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Wie kanker heeft of chronisch ziek is, wil daarom nog niet volledig van de arbeidsmarkt verdwijnen. De betrokkenen hebben dikwijls heel veel zin om terug op de arbeidsmarkt te treden.

Daartoe bestaat het systeem van de toegelaten arbeid. Dat systeem kent echter heel wat problemen en heel wat drempels. Ik zal er enkele opsommen. Dikwijls is er een gebrek aan goodwill bij de adviserend geneesheer en ook bij de werkgever, die bang is voor de administratieve rompslomp die daarmee gepaard gaat. Ook bestaat de vrees dat het gewaarborgd loon verschillende keren uitbetaald zal moeten worden. Bij de patiënt bestaat de vrees, als hij gaat werken, dat hij financieel verlies zal lijden. Ik denk maar aan het verlies van de verhoogde kinderbijslag of het verlies van het dubbel vakantiegeld. Al die knelpunten werden opgesomd door de Vlaamse Liga Tegen Kanker en ook door het patiëntenplatform.

Ik denk dat België bij de landen zit met het laagste tewerkstellingspercentage van chronisch zieken op de arbeidsmarkt. Bij ons bedraagt dat percentage 45 %, in onze buurlanden gaat het om 50 tot 60 % deelname aan de arbeidsmarkt en in Scandinavië zelfs 70 %.

Mijnheer de minister, welke initiatieven zult u nemen om dat tewerkstellingspercentage te verhogen?

Kunt u de stand van zaken bij de NAR toelichten over de thematiek van de fluctuerende en chronische arbeidsongeschiktheid?

Op welke wijze zult u, in samenwerking met de minister van Volksgezondheid en Sociale Zaken, ons systeem van tewerkstelling en gezondheidszorg aanpassen aan de steeds groter wordende groep van chronisch zieken?

07.02 Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, collega Van Hoof, in het regeerakkoord staat zeer duidelijk dat het bevorderen van de re-integratie van personen die arbeidsongeschikt zijn een zeer belangrijk aandachtspunt is voor deze regering. Het uitgangspunt daarbij is te vertrekken van de vraag wat de betrokkene nog kan en niet alleen te kijken naar wat zij of hij niet meer kan.

Natuurlijk zijn daar aspecten bij betrokken van de sociale zekerheid, waaraan ik verder moet werken met collega Maggie De Block, alsook aspecten van het arbeidsrecht. In dat verband is het heel belangrijk dat de Nationale Arbeidsraad een overlegplatform heeft, waar regelmatig debatten gevoerd worden door de verschillende actoren die betrokken zijn bij de procedure voor de vrijwillige terugkeer op de arbeidsmarkt van personen met gezondheidsproblemen. Ook de respectieve kabinetten nemen deel aan dat overleg.

Zodra de werkzaamheden in de Nationale Arbeidsraad in een bepaalde mate geëvolueerd zijn, zullen mijn collega en ikzelf een gezamenlijk initiatief nemen, waarbij de aandacht eerst en vooral zal uitgaan naar de mogelijkheden op de arbeidsmarkt voor de betrokken werknemers en naar de specifieke problemen van de werknemers die aan een chronische ziekte lijden. Die problemen willen wij verhelpen; wij willen de omstandigheden creëren waarin zij hun werk kunnen behouden of hervatten.

07.03 Els Van Hoof (CD&V): Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en voor de inspanningen die u zult leveren om ervoor te zorgen dat die mensen op de arbeidsmarkt kunnen komen en daar ook een tijd kunnen blijven.

U wilt veel multidisciplinair overleg plegen met de betrokken actoren. Dat bewijst dat u zich bewust bent van de complexiteit van de materie. Toch is het belangrijk dat u stappen voorwaarts zet. Het is belangrijk voor het psychologisch effect en het zelfbeeld van betrokkenen. Om zich betekenisvol te voelen in hun leven is het voor hen enorm belangrijk dat zij kunnen werken.

Ik ben ervan overtuigd dat u snel tot een akkoord zult komen. De voorbije weken hebben wij al gemerkt dat u daar goed in bent. Ik heb er alle vertrouwen in dat u ook dit dossier tot een goed einde zult brengen.

*L'incident est clos.
Het incident is gesloten.*

08 Question de Mme Vanessa Matz au vice-premier ministre et ministre de l'Emploi, de l'Économie et des Consommateurs, chargé du Commerce extérieur, sur "le chômage avec complément d'entreprise" (n° P0250)

08 Vraag van mevrouw Vanessa Matz aan de vice-eersteminister en minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, over "de werkloosheid met bedrijfstoeslag" (nr. P0250)

08.01 **Vanessa Matz** (cdH): Monsieur le président, monsieur le vice-premier ministre, un arrêté royal du 30 décembre 2014 supprime l'exception concernant la disponibilité sur le marché de l'emploi applicable aux personnes bénéficiant d'allocations de chômage avec complément d'entreprise. Cette réglementation est applicable aussi bien aux chômeurs qui le deviennent après le 31 décembre 2014 qu'à ceux qui l'étaient avant cette date. La seule exception concerne ceux qui étaient âgés d'au moins 60 ans au 31 décembre 2014 et qui bénéficiaient d'allocations de chômage en 2014.

Cette réglementation semble ainsi remettre en cause les droits acquis des personnes qui ne remplissent pas ces conditions mais qui bénéficient d'un accord antérieur à l'entrée en vigueur de l'arrêté royal dans le cadre de restructurations en cours telles que chez ArcelorMittal ou chez Ford Genk. Ce qui choque dans cet arrêté royal, c'est la remise en question des droits acquis. En effet, certains travailleurs d'ArcelorMittal, par exemple, auraient-ils accepté une prépension s'ils avaient su à l'époque que les règles du jeu changeraient, avec toutes les conséquences que cette nouvelle règle peut par ailleurs avoir sur les droits à la pension?

Vous avez récemment déclaré qu'une concertation devait intervenir sur cette question bien que l'arrêté royal prenait tous ses effets. J'aurais simplement souhaité savoir où en était cette concertation.

08.02 **Kris Peeters**, ministre: Monsieur le président, chers collègues, madame Matz, je peux être très bref car je connais très bien la problématique.

Vous avez souligné avec raison l'importance de trouver une solution. Vous avez déjà mentionné l'arrêté royal du 31 décembre 2014 qui prévoit une exception pour les personnes de plus de 60 ans. Il y a encore un groupe qui ne rentre pas dans les conditions prévues.

J'ai dit à plusieurs reprises que j'espérais que le Groupe des dix (ou Groupe des huit) formule des propositions pour trouver une solution pour les personnes que vous avez mentionnées. J'ai déjà parlé avec le VDAB pour des personnes travaillant à Genk. Vous avez évoqué un autre problème en Wallonie. J'espère donc, je le répète, que le Groupe des dix ou le Groupe des huit proposera aussi vite que possible une solution. On en discutera alors au sein du gouvernement pour régler le problème dans sa globalité.

08.03 **Vanessa Matz** (cdH): Monsieur le vice-premier ministre, merci pour cette réponse qui paraît encourageante. Vous dites avoir déjà discuté avec le VDAB pour Ford Genk. Il y a le problème d'ArcelorMittal et peut-être d'autres entreprises en restructuration que nous identifions moins parce qu'elles ont eu un effet médiatique de moindre ampleur.

Je le répète: notre volonté n'est pas de remettre en cause la règle générale, mais de dire que des engagements ont été pris vis-à-vis de ces travailleurs qui ont accepté la prépension dans les conditions du moment. Changer ces conditions par la suite nous apparaît assez injuste.

J'espère de tout cœur que les partenaires sociaux pourront se mettre d'accord sur une solution pour toutes ces personnes visées dans le cas décrit.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

09 Vraag van de heer Filip Dewinter aan de vice-eersteminister en minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, belast met Grote Steden en de Regie der Gebouwen, over "de verminderde

activiteiten van de lokale politie ten gevolge van haar inzet in het kader van de terreurbestrijding" (nr. P0251)

09 Question de M. Filip Dewinter au vice-premier ministre et ministre de la Sécurité et de l'Intérieur, chargé des Grandes Villes et de la Régie des Bâtiments, sur "les activités réduites de la police locale en raison du déploiement de ces policiers dans le cadre de la lutte contre le terrorisme" (n° P0251)

09.01 Filip Dewinter (VB): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de terreurdreiging van niveau 3 zorgt ervoor dat de politie extra taken krijgt, zoals extra patrouilleren, bewakingsopdrachten en dergelijke. Dat ligt voor de hand, maar het zorgt er ook voor dat in veel politiezones andere taken worden afgebouwd en soms tot een absoluut minimum worden herleid.

Ik doe een greep uit het brede aanbod. In Destelbergen is er geen bewaking meer nabij de scholen, waar kinderen de straat oversteken. In de politiezones Geel en Mol is er een verminderd aantal alcoholcontroles. In Gent vinden er geen antisluitstortacties meer plaats. In Vilvoorde is er geen begeleiding van deurwaarders meer. In Brussel-West, dus Molenbeek, Koekelberg en dergelijke, zijn er 60 % minder drugdelicten, maar is er wel een stijging van het aantal inbraken wegens de verminderde inzet van politiepatrouilles. Zo hebben nog ontelbaar andere voorbeelden de jongste weken de pers gehaald.

Ik verwijt u niets, laat dat duidelijk zijn, maar de veiligheid van de burger mag uiteraard niet in het gedrang komen en criminelen mogen geen vrij spel krijgen door de verhoogde terreurdreiging.

In nogal wat gemeenten en politiezones is het niet helemaal duidelijk hoe men moet handelen. Zijn er richtlijnen? Is er ter zake een ministeriële rondzendbrief aan de verschillende politiezones en aan de burgemeesters? Wat kan, en wat kan niet? Binnen welke grenzen moet er worden gespeeld? Welke krijtlijnen hebt u voor hen in deze speciale omstandigheden uitgetekend?

09.02 Minister Jan Jambon: Mijnheer voorzitter, mijnheer Dewinter, dit is een vraag waarop ik in de commissie al geantwoord heb.

Er is vanuit onze diensten inderdaad een rondschriven vertrokken naar de verschillende lokale politiezones, met een lijst van de taken die hoe dan ook vervuld moeten worden en de taken die kunnen worden uitgesteld.

Naar aanleiding van uw vraag hebben wij de elementen nog eens bijeengenomen, en globaal blijkt er geen vermindering te zijn van de effectieve inzet van de politie. Dat is absoluut niet het geval. Een aantal maatregelen heeft daartoe geleid. Eerst en vooral steken alle politiediensten, zowel op federaal als op lokaal niveau, een tandje bij. Er worden verloven uitgesteld, er worden overuren gepresteerd en de politiemensen werken harder om onze veiligheid te garanderen in deze bijzonder penibele omstandigheden met een terreurdreiging van niveau 3.

Ik wil dan ook van deze gelegenheid gebruikmaken om hen allemaal, zowel de lokale politie als de federale politie en de driehonderd militairen, uitdrukkelijk te danken voor hun inzet in deze barre tijden — ook wat het weer betreft — en voor hun ongelooflijke inzet voor onze veiligheid en die van onze burgers.

09.03 Filip Dewinter (VB): Mijnheer de minister, ik sluit mij graag aan bij uw terechte woorden van dank.

Overuren, een tandje bijsteken en extra inspanningen, dat is allemaal goed en wel, maar een dergelijke situatie blijft evenwel niet duren. Integendeel, hoe langer niveau 3 wordt aangehouden — wie ben ik om mij daarover uit te spreken, dat zal het OCAD wel doen —, hoe moeilijker het wordt en hoe precairder de situatie op het terrein wordt.

Misschien is niet alleen een dankwoord ten aanzien van de politiediensten noodzakelijk, maar moet ook worden nagedacht over het handhaven van militairen voor bewakings- en patrouilleopdrachten, ook nadat de terreurdreiging van niveau 3 hopelijk naar niveau 2 en niveau 1 terugvalt. Aldus kan een en ander gehandhaafd blijven en kan de veiligheid van de burger in alle omstandigheden worden gegarandeerd.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

10 Question de Mme Françoise Schepmans au vice-premier ministre et ministre de la Sécurité et de

l'Intérieur, chargé des Grandes Villes et de la Régie des Bâtiments, sur "le projet Gaudi" (n° P0252)

10 **Vraag van mevrouw Françoise Schepmans aan de vice-eersteminister en minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, belast met Grote Steden en de Regie der Gebouwen, over "het Gaudiproject" (nr. P0252)**

10.01 **Françoise Schepmans** (MR): Monsieur le président, monsieur le vice-premier ministre, dans le cadre du projet Gaudi mis en place entre le 11 décembre 2014 et le 18 janvier 2015, qui a été initié par votre secrétaire d'État et vous-même, 542 personnes ont été interceptées. L'action Gaudi est un projet pilote qui a été conduit simultanément dans huit villes de notre pays (Antwerpen, Gent, Leuven, Bruxelles-Ville, Molenbeek-Saint-Jean, Liège, Charleroi et Braine-l'Alleud). Dans ces villes, des actions spécifiques ont été menées contre des pickpockets. C'est pour cette raison que cette opération a été intitulée opération Gaudi, en référence à "gawwdief". Cette opération a été menée pendant la période des fêtes, lorsqu'il y a le plus de délits.

Selon les informations dans les médias, sur 542 interpellations, 70 personnes ont été expulsées. Les dossiers d'expulsion d'une soixantaine de personnes sont à l'examen, 247 personnes ont reçu un ordre de quitter le territoire et les autres ont été renvoyées vers l'Office des Étrangers ou vers le parquet.

Le projet Gaudi se présente comme un exemple de collaboration entre l'Office des Étrangers et les polices fédérale et surtout locales et a pour objectif de donner un signal, notamment par rapport à un sentiment d'impunité qui peut exister auprès de certains délinquants qui se retrouvent très rapidement dans la rue. C'est aussi un signal à l'égard de citoyens qui ne comprennent pas que ces personnes soient très rapidement dans un espace de proximité.

Au vu de ces éléments, monsieur le ministre, mes questions sont les suivantes. Quel bilan tirez-vous de ce projet pilote, notamment en comparaison avec les chiffres de l'année dernière pendant la même période? Quelles suites sont-elles réservées à ce projet? Envisagez-vous de mener des actions supplémentaires similaires en les axant, par exemple, sur des phénomènes tels que la vente de drogues, la possession d'armes, la vente d'objets volés et recelés dans l'espace public. Ce type de comportements a un impact négatif pour certains quartiers, notamment pour les habitants qui y vivent.

Pouvez-vous me confirmer que la distinction entre personnes en séjour illégal et celles dont le dossier est en cours de procédure est bien effectuée au niveau du traitement? Quelle est la collaboration entre l'Office des Étrangers et les polices locales?

10.02 **Jan Jambon**, ministre: Madame Schepmans, vous avez cité quelques chiffres et j'en rajouterai d'autres. Pour la période que vous avez mentionnée, à savoir du 11 décembre 2014 au 18 janvier 2015, l'Office des Étrangers a reçu des rapports administratifs pour 287 interceptions assorties d'un procès-verbal pour vol et 255 interceptions pour d'autres infractions à l'ordre public, soit un total de 542 interceptions.

Vous m'avez demandé d'établir une comparaison avec la période antérieure. Pour la période de référence 2013-2014, le nombre d'interceptions était de 402. L'augmentation est actuellement d'un tiers. Au total, 18 personnes faisant l'objet d'un mandat d'arrêt ont été conduites en prison et 37 personnes ont été déférées devant le parquet. Une interdiction d'entrée de 2 à 8 ans a été imposée aux personnes qui étaient détenues dans les centres fermés.

Entre-temps, 70 personnes ont déjà été effectivement rapatriées vers leur pays d'origine. En outre, 247 personnes ont reçu l'ordre de quitter le territoire. Une procédure de séjour était en cours pour 78 personnes. Pour les personnes qui n'ont pas été enfermées dans les centres, une procédure de pré-identification a été lancée dans la mesure du possible: 157 personnes ont été provisoirement cataloguées en procédure de pré-identification. Les premières personnes ont déjà été identifiées et enfermées dans les centres fermés. Deux tiers des cas font actuellement l'objet d'un suivi actif par l'Office des Étrangers.

Vous m'avez également demandé si nous allions encore réserver une suite au projet actuel. L'évaluation est en cours, mais au regard de ces chiffres, il serait logique de réaliser, à nouveau, un tel projet lors des fêtes de fin d'année; je pense aussi que la période des soldes d'été peut être envisagée pour mener une telle action.

Comme je l'avais déjà expliqué, il faut distinguer "personnes en séjour illégal" et "personnes en cours de procédure". Je confirme donc que les personnes dont la procédure est en cours ne sont pas expulsées.

Pour le bilan, je puis être satisfait du résultat et de l'excellente collaboration sur le terrain entre les divers services concernés. D'ailleurs, cela a été confirmé par mon collègue secrétaire d'État Theo Francken, à qui je transmets mes meilleurs vœux à l'occasion de l'anniversaire aujourd'hui.

Pour répondre à votre dernière question, il est vrai que certains bourgmestres ont signalé à plusieurs reprises ne pas être informés de ce projet Gaudi. Ce n'est pas vrai. J'ai vérifié: ils ont reçu des informations via leur zone de police.

10.03 Françoise Schepmans (MR): Monsieur le président, je remercie le vice-premier ministre pour ses réponses et, bien sûr, de suivre ce dossier avec intérêt, car il s'agit d'un projet pilote. Or, par définition, un projet pilote suscite toujours des questions.

Comme vous l'avez dit, monsieur le vice-premier ministre, améliorer la communication et la collaboration entre les polices locales et l'Office des Étrangers me semble une priorité.

*L'incident est clos.
Het incident is gesloten.*

11 Question de Mme Laurette Onkelinx au ministre de la Justice sur "les mesures de sécurité au Palais de Justice de Bruxelles" (n° P0253)

11 Vraag van mevrouw Laurette Onkelinx aan de minister van Justitie over "de veiligheidsmaatregelen aan het Brusselse Justitiepaleis" (nr. P0253)

11.01 Laurette Onkelinx (PS): Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, hier, au Palais de Justice de Bruxelles, un avocat s'est fait molester, violemment par des agents du corps de sécurité du palais. Ces agents n'ont donc pas attrapé un dangereux terroriste; ils ont tapé sur un avocat!

Vous allez certainement me dire qu'une enquête sera diligentée afin de comprendre les événements. Sachez, en tout cas, qu'une telle pratique consistant à faire preuve de violence à l'égard d'un avocat qui n'avait pour bouclier que sa toge et comme seule arme que son dossier sous le bras, cela me choque.

On peut s'interroger sur les mesures de sécurité que vous avez organisées pour le Palais de Justice de Bruxelles. S'il est effectivement nécessaire d'en prendre, quelles sont celles qui doivent effectivement être appliquées?

Pour le moment, les mesures que vous avez mises en place procèdent d'un véritable capharnaüm. En effet, les files sont interminables. Les magistrats, les avocats nous ont fait savoir qu'il est de plus en plus difficile d'organiser une audience pénale. En effet, soit c'est l'avocat, soit c'est la partie civile, soit ce sont les prévenus qui ne parviennent pas à arriver à l'heure en raison de la file. La situation est aggravée par le fait que le corps de sécurité ne compte plus suffisamment d'agents pour accompagner les détenus dans les salles de séance.

On ne demande pas aux agents d'un ministère de passer par le portique. En revanche, les avocats qui sont considérés comme de potentiels coupables doivent emprunter les portiques. On décide de sécuriser la grande entrée du Palais de Justice. Par contre, rien n'a été prévu pour les entrées latérales, ni pour le bâtiment Montesquieu où travaillent environ 500 personnes et où il y a un va-et-vient de plus ou moins 1 000 personnes par jour, ni pour le tribunal de commerce.

Monsieur le ministre, quel travail d'évaluation avez-vous réalisé pour en arriver à une telle négligence, à une telle perturbation au détriment des justiciables?

11.02 Koen Geens, ministre: Chère collègue, votre jugement est dur; on pouvait s'y attendre. En l'espèce, ayant été avocats tous les deux, nous basculons toujours entre l'impatience pleine de compréhension et la compréhension pleine d'impatience. Je crois bien que mes services font de leur mieux.

Je veux bien vous expliquer que nous avons organisé la sécurité dans les Palais de Justice sur base d'un triple concept: l'organisation du terrain, la configuration du bâtiment et l'appareillage électronique disponible. Comme l'évaluation de la menace selon l'OCAM est pour l'instant de niveau 3, il est évident qu'il y a des militaires présents et que la sécurité a été augmentée grâce à des portiques de scannage à l'entrée centrale

du palais d'une part et pour la cour d'assises d'autre part. Ceci a été fait en étroite collaboration avec le SPF Justice, la magistrature, la police et le corps de sécurité.

Je suis en contact permanent avec les deux bâtonniers de Bruxelles qui comprennent les mesures de sécurité qui s'imposent bien qu'ils se plaignent de la patience dont les avocats doivent témoigner. Il y a néanmoins une file d'attente prioritaire pour les avocats.

L'incident dont vous parliez s'est produit hier. On me rapporte qu'il a été causé par un avocat qui a voulu emprunter l'accès de la cour d'assises réservé au personnel, aux parties civiles et aux citoyens qui veulent assister à une séance de la cour d'assises. Ils l'ont interrogé. Apparemment, il y a eu un incident. Je me fais rapporter davantage à ce sujet. Mais je vous demande encore un peu de compréhension, comme j'en ai pour les bâtonniers. J'ai lu les communiqués, qui entrent alors même que nous parlons.

Je crois vraiment que tout le monde, notamment le corps de sécurité de mon ministère, fait de son mieux. Parce qu'en l'espèce, ce sont des fonctionnaires qui doivent rendre possible la sécurité au sein du palais par manque de personnel au niveau policier et au niveau des militaires. Nous faisons vraiment de notre mieux, et je m'excuse si nécessaire, madame Onkelinx, mais nous faisons et nous essayons de bien faire. Nous ne molestons pas délibérément des avocats. Vous pouvez bien le comprendre et vous le comprenez, j'en suis sûr.

11.03 Laurette Onkelinx (PS): Monsieur le ministre, vous m'avez parlé comme ancien avocat et comme ministre de la Justice. Je vous répondrai comme ancienne avocate. Je vous dirai que les avocats sont pour le moment bien maltraités. L'incident d'hier n'est qu'un incident parmi beaucoup d'autres.

Ce n'est pas la première fois que les bâtonniers, et même le président du tribunal de première instance, doivent intervenir ces derniers jours pour régler une situation de crise à l'entrée du Palais de Justice.

Dans les questions de sécurité, le mépris qu'on affiche vis-à-vis des avocats me semble insupportable! Je le dis et je le répète!

Monsieur le ministre de la Justice, en la matière, il n'y a eu aucune évaluation des besoins en matériel et en personnel. Du coup, on a vite installé un portique alors que la plupart des autres entrées et la plupart des autres bâtiments ne sont pas sécurisés. On a fait du "façadisme" alors que nous avons besoin d'une véritable sécurité au profit des justiciables! Dès lors, plutôt que de dire "tout va très bien, madame la marquise!", je crois que vous devez reprendre ce dossier en main et faire une proposition dans le but d'assurer la sécurité de tout le monde, dans le respect de l'ensemble des justiciables et des avocats!

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

12 Questions jointes de

- Mme Véronique Caprasse à la ministre des Affaires sociales et de la Santé publique sur "le refus de soigner les patients en chambre commune" (n° P0254)

- M. Raoul Hedebouw à la ministre des Affaires sociales et de la Santé publique sur "les suppléments d'honoraires facturés par des spécialistes" (n° P0255)

12 Samengevoegde vragen van

- mevrouw Véronique Caprasse aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid over "de weigering om patiënten in gemeenschappelijke kamers te behandelen" (nr. P0254)

- de heer Raoul Hedebouw aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid over "de ereloonsupplementen van specialisten" (nr. P0255)

12.01 Véronique Caprasse (FDF): Monsieur le président, chers collègues, madame la ministre, cette semaine plusieurs médias ont dénoncé un fait particulièrement choquant pour les partisans à l'égalité d'accès aux soins de santé. Certains médecins hospitaliers ont refusé de soigner des patients qui sont en chambre commune, soi-disant parce qu'ils ne peuvent plus recevoir d'honoraires supplémentaires.

L'interdiction de pratiquer des suppléments d'honoraire date du 1er janvier 2013 et cela explique ce type de comportement.

Certes, vous avez réagi. Vous avez déclaré que ces médecins n'avaient pas le droit d'agir ainsi, qu'il

s'agissait d'une pratique illégale et d'une faute déontologique. J'ai pu lire dans la presse que l'entière des médecins ne sont pas du même avis. Cela en dit long sur le malaise qui ne cesse de se développer autour du financement des hôpitaux et des honoraires des médecins.

Par ailleurs, vous avez précisé que vous travaillez à une réforme du financement des hôpitaux pour permettre plus de transparence quant aux honoraires des ces médecins.

Madame la ministre, cette situation m'amène à vous poser quelques questions. Quelle sanction encourt un médecin qui agit de la sorte? Existe-t-il actuellement un contrôle ou un moyen quelconque pour détecter de telles pratiques?

N'y a-t-il pas lieu d'améliorer la déclaration d'admission quand on se présente à l'hôpital? Cela rendrait la chose plus facile pour les patients. Ils auraient un meilleur aperçu des conséquences financières quand ils rentrent en clinique. Cela permettrait aussi d'indiquer une estimation des coûts plus importants.

Enfin, l'instauration d'une facture unique ne permettrait-elle pas de mieux protéger les patients? Souvent, on reçoit plusieurs factures les unes après les autres et on ne s'y retrouve plus. J'aimerais savoir si, dans la réforme que vous proposez, tous ces aspects seront intégrés?

12.02 Raoul Hedebouw (PTB-GO!): Mevrouw de minister, in de pers wordt bericht dat bepaalde specialisten patiënten die in tweepersoonskamers verblijven, niet echt meer verzorgen. Er komen nog meer feiten aan het licht: patiënten worden gepusht om een eenpersoonskamer te nemen, zodat er ereloonsupplementen zouden worden betaald. Ik denk dat men dergelijke praktijken in een land als België onaanvaardbaar kan noemen. In een land als België heeft iedereen recht op gezondheidszorg en recht op een gelijke behandeling. In België verglijden we naar een klassengeneeskunde en daar moet men iets aan doen, mevrouw de minister.

U hebt gezegd dat de patiënten meer individueel klacht zouden moeten indienen bij de Orde van geneesheren. Ik denk dat u als minister moet ingrijpen bij zulke feiten. Dat is ook mijn eerste vraag. U moet een duidelijk politiek signaal geven dat zoiets niet kan. U moet ook maatregelen nemen ter voorkoming van dergelijke wanpraktijken; patiënten mogen niet alleen gelaten worden bij het weerstaan van de druk om alsmaar meer te betalen aan ereloonsupplementen en ziekenhuiszorg.

De ereloonsupplementen zijn een groot probleem in onze geneeskunde, omdat alsmaar meer specialisten geld verdienen op de rug van de patiënten. Ik heb hier een rapport van het Federaal Kenniscentrum voor de Gezondheidszorg onder ogen, dat u waarschijnlijk ook zult kennen. Dat bevat een analyse van de grootverdieners onder de ziekenhuisartsen. Het blijkt dat de nierspecialisten als topverdieners jaarlijks 640 000 euro bruto mee naar huis nemen. Radiologen en klinisch biologen nemen jaarlijks 430 000 tot 460 000 euro mee naar huis. Het rapport is daar duidelijk over: daarin is zelfs nog niet verrekend wat ze aan de hospitalen hebben opgebracht of wat ze privé nog verdienen.

Mevrouw de minister, professor Annemans heeft als oplossing de afschaffing van de ereloonsupplementen voorgesteld. Ik deel met hem de diagnose. Wat denkt u van zijn voorstel? Zou dat geen oplossing zijn, zowel voor de financiering van onze ziekenhuizen, als voor het probleem van de hoge ereloonsupplementen, die vandaag alsmaar vaker voor een geneeskunde met twee snelheden in België zorgen?

12.03 Maggie De Block, ministre: Monsieur le président, monsieur Hedebouw, madame Caprassé, il est évident que le patient peut choisir librement son médecin mais cette liberté de choix n'est pas absolue. Il y a des circonstances dans lesquelles le choix du patient n'est pas respecté, par exemple lorsqu'il a des souhaits spécifiques ou lorsque le médecin souhaité n'est pas disponible ou au regard de l'organisation des services d'urgence ou de garde.

Il convient toutefois de préciser que le seul motif que le patient refuse d'opter pour une chambre unique et ne souhaite donc pas payer de supplément d'honoraires n'est jamais un motif valable pour limiter le choix du patient. Une telle attitude est contraire aux règles déontologiques des médecins et l'Ordre des médecins le confirme dans son avis du 22 février 2014. "Il est contraire à la déontologie médicale qu'un médecin refuse ses soins à un patient au seul motif que celui-ci refuse de choisir une chambre individuelle". Je pense que cet avis est très clair.

Je ferai également référence à la loi sur les hôpitaux. Lors de la dernière révision de la déclaration

d'admission et du document que chaque patient signe lors d'une hospitalisation lorsqu'il choisit le type de chambre, les points ont été mis sur les i. Il est indiqué clairement dans ce document que le choix du médecin n'est pas limité par le choix du type de chambre.

Ces pratiques sont donc inacceptables et tout patient doit avoir droit à la même accessibilité et la même qualité de soins!

Mijnheer Hedebouw, zoals ik eerder verklaarde: een groot werk voor onze regering, waarin wij reeds veel energie gestoken hebben, is de herziening van de financiering van de ziekenhuizen. Tegelijkertijd zal er ook een herijking van de nomenclatuur, met andere woorden van de honoraria, plaatsvinden en zal het koninklijk besluit nr. 78, dat de zorgberoepen afbakent, hervormd worden.

Ik wil geen voorafname doen op het serene debat dat ik wil voeren aan de tafel. Wij zitten daar met personen met tegengestelde belangen; denk onder andere aan de patiënten, de ziekenfondsen, de artsensyndicaten en de vakbonden. Er moet hierover een sereen debat gevoerd worden. En, nog belangrijker, er moet ook een herfinanciering van onze ziekenhuizen uitgewerkt worden. Wij hebben daaromtrent reeds veel overleg gepleegd en dat overleg verloopt in een serene sfeer.

Uiteraard hebben u en de heer Annemans het recht om er een ander idee op na te houden. Ik betreur wel het feit dat u vanwege enkele zeldzame feiten – we weten inderdaad niet eens om hoeveel feiten het gaat, maar elk feit is er een te veel – de knuppel in het hoenderhok gooit, wat elke serene manier om tot een oplossing te komen, in de weg staat.

12.04 Véronique Caprasse (FDF): Monsieur le président, madame la ministre, je vous remercie pour votre réponse, mais j'estime qu'elle n'est pas suffisamment claire. En effet, ma question était davantage axée sur votre projet de réforme.

Je crois que vous serez régulièrement réinterrogée sur ce point. Il existe énormément d'irrégularités dans les hôpitaux, les hôpitaux sont gravement endettés, plus rien ne fonctionne correctement. La masse de travail nécessaire pour y remédier est impressionnante.

Nous espérons donc que votre projet de réforme du financement des hôpitaux sera efficace dans un avenir proche.

12.05 Raoul Hedebouw (PTB-GO!): Mevrouw de minister, ik ben het ermee eens dat er een sereen debat moet plaatsvinden. Ik wil echter onderstrepen dat er een zekere urgentie is en dat de vrije keuze, waar u naar verwijst, in verschillende ziekenhuizen niet meer mogelijk is omdat patiënten om financiële redenen moeten kiezen voor een tweepersoonskamer. Dat kan niet langer.

Voorts zegt u dat er personen met verschillende belangen rond de tafel zitten. Ik denk dat de patiënt centraal moet staan, mevrouw de minister. Daar gaat het over in de politiek. Het kan niet dat in een land als België iemand om financiële redenen geen toegang meer heeft tot een geneeskunde van niveau. U moet er nu voor zorgen dat de ereloonsupplementen, die alsmaar vaker de pan uit rijzen, onder controle blijven en dat er geen geneeskunde met twee snelheden meer bestaat in de Belgische ziekenhuizen. Dat moet u doen, mevrouw de minister.

Ik reken erop dat de patiënt in de komende maanden weer centraal zal staan in de politiek van de regering.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

13 Vraag van mevrouw Valerie Van Peel aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid over "de RIZIV-nummers voor artsen" (nr. P0256)

13 Question de Mme Valerie Van Peel à la ministre des Affaires sociales et de la Santé publique sur "les numéros INAMI des médecins" (n° P0256)

13.01 Valerie Van Peel (N-VA): Mevrouw de minister, het is niet de eerste keer dat we elkaar ontmoeten in dit dossier en ik vrees dat het ook niet de laatste keer zal zijn. Ik schets nog eens heel kort de situatie. Eind jaren '90 werd op federaal niveau beslist om een quorum in te voeren voor de artsen. Dat was ook nodig. Op Vlaams niveau werd meteen een ingangsexamen ingevoerd, aan Waalse kant gebeurde er niets.

Dat heeft vandaag nog gevolgen. Er dreigen honderden studenten af te studeren zonder zicht op een RIZIV-nummer en dus ook zonder zicht op een kans om hun job naar behoren te kunnen uitoefenen. Dat is erg. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt echter heel duidelijk in het kamp van de Franse Gemeenschap, in het kamp van de PS-excellenties die het dossier jaren hebben laten aanslepen in de hoop dat het op lange termijn wel opgelost zou raken.

U bent kort na uw aanstelling heel erg duidelijk geweest. U hebt gezegd dat u wilt doorgaan met praten als een ingangsexamen of een filter kan worden ingevoerd aan het begin van het volgende jaar. Dan kan worden bekeken of de studenten die nu aan Waalse kant aan het studeren zijn nog een voorafname mogen doen op de RIZIV-nummers, zolang dat in de toekomst kan worden terugbetaald. Dat is aanvaardbaar voor ons.

Intussen heeft de heer Marcourt echter zijn plan klaar. Wat blijkt nu? Hij wil eigenlijk eind volgend jaar een filter invoeren. Hij wil het probleem dus nog maar eens uitstellen. Het is al vijftien jaar uitgesteld en we stellen het hier nog maar eens uit. U hebt in antwoord op een vorige vraag van mij gezegd dat in dat geval de discussie voor u stopt. U wou dan niets meer doen. Wel, we zijn hier nu aanbeland. Wat gaat u nu doen?

13.02 Minister **Maggie De Block**: Mevrouw Van Peel, ik dank u voor de soap over die nummers. Ik heb vorige week inderdaad de reactie van collega Marcourt in de pers gelezen. Ik heb ze ook per brief gekregen. Hij werkt aan een oplossing via een filter om de toegang tot de studie geneeskunde ook in Wallonië in te perken. We moeten bekijken wat hij allemaal verklaard heeft. Ik heb begrepen dat er ook nog hoorzittingen bezig zijn in het parlement van de Franstalige Gemeenschap. Ik vind het dus enigszins vreemd dat er al een plan klaar is nog voordat die hoorzittingen hebben plaatsgevonden en de parlementsleden er hun zeg over hebben kunnen doen.

We moeten een oplossing vinden voor de betrokken studenten. Er is echter een voorwaarde. Vooraleer wij beslissen om nieuwe RIZIV-nummers toe te kennen, moeten de Gemeenschappen eerst een adequate filter installeren. Dat was de voorwaarde.

Ondertussen laat ik de diensten doorwerken aan een dynamisch kadaster zodat tegen het midden van dit jaar de juiste informatie aan de Planningscommissie kan worden gegeven.

Er moet natuurlijk worden gewerkt in de Interministeriële Conferentie die binnenkort haar werkzaamheden zal hervatten. Het is de bedoeling een werkgroep Gezondheidsberoepen op te richten. Deze werkgroep zal zich onder meer met de problematiek van de RIZIV-nummers moeten bezighouden. Het is echt wel de bedoeling om in een interfederale kabinettenwerkgroep, in de schoot van de Interministeriële Conferentie, de nodige maatregelen en een stappenplan uit te werken. De doeltreffendheid van de door de deelstaten voorgestelde instroomfilters zal ook in die Interministeriële Conferentie worden beoordeeld, zowel door de federale Staat als door de deelstaten.

13.03 **Valerie Van Peel** (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik meen dat u toch nog eens een telefoontje zult moeten plegen met de heer Marcourt. U zult hem duidelijk moeten maken dat de piste die hij momenteel onderzoekt, niet kan.

U bent duidelijk geweest tijdens uw overleg met de heer Marcourt. Wij zullen deze situatie immers niet opnieuw voor ons uitschuiven. Dat is niet eerlijk. Dat kunnen wij niet blijven uitleggen, niet aan Waalse, maar zeker niet aan Vlaamse studenten, die nu niet aan hun studie zijn kunnen beginnen omdat zij wel een ingangsexamen moesten afleggen.

*L'incident est clos.
Het incident is gesloten.*

14 **Question de M. Damien Thiéry au ministre des Pensions sur "la revalorisation des pensions les plus basses et l'enveloppe bien-être" (n° P0257)**

14 **Vraag van de heer Damien Thiéry aan de minister van Pensioenen over "het opwaarderen van de laagste pensioenen en de welzijnsenveloppe" (nr. P0257)**

14.01 **Damien Thiéry** (MR): Monsieur le président, monsieur le ministre, j'ai entendu ce matin sur les ondes radio et j'ai pu lire dans la presse écrite une excellente nouvelle qui concerne les enveloppes bien-être. Elles vont être utilisées de manière maximale pour la période 2015-2016 alors que, si mes souvenirs sont bons,

elles n'étaient pas complètement utilisées pour la période 2013-2014. Si j'ai bien compris, il y aurait même une augmentation de plus de 40 % d'utilisation. Cette utilisation va permettre aux bénéficiaires que sont les pensionnés, salariés ou indépendants, d'en profiter. On parle également des plus petites et des plus anciennes pensions ainsi que d'une augmentation de pécule de vacances pour les isolés et pour les ménages.

Monsieur le ministre, cette avancée, loin d'être négligeable au niveau social, est-elle bien celle que nous avons tous eu l'occasion d'entendre et de lire ce matin dans la presse? Combien de pensionnés seront-ils directement concernés par cet accord? Garantisiez-vous que cela s'inscrit bien dans le cadre budgétaire actuel?

14.02 Daniel Bacquelaine, ministre: Monsieur le président, mon cher collègue, monsieur le bourgmestre, je me réjouis des propositions que le Groupe des dix a faites en matière de répartition de l'enveloppe bien-être. Au niveau budgétaire, cette enveloppe bien-être se trouve dans les budgets 2015 et 2016. C'est donc l'intégralité de l'enveloppe bien-être issue du Pacte des générations qui se trouve dans l'accord de gouvernement.

Cette intégralité, c'est effectivement 40 % de plus que l'enveloppe 2013-2014 puisque nous utilisons 100 % de cette enveloppe.

Dans la répartition de l'enveloppe bien-être, les propositions du Groupe des dix correspondent aux priorités que le gouvernement a exprimées en matière de revalorisation des petites pensions, c'est-à-dire de faire en sorte qu'elles remontent progressivement au-dessus du seuil de pauvreté européen. C'est un objectif que le gouvernement s'est fixé. Cela concerne à la fois le secteur des salariés et le secteur des indépendants. Le secteur de la fonction publique ressort d'un autre mécanisme, la péréquation, qui n'est pas visé ici.

Les propositions seront examinées prochainement et feront l'objet d'arrêtés d'exécution de la part du gouvernement. Elles prévoient effectivement 2 % de revalorisation des pensions minimales, c'est-à-dire que la disposition concernera plus de 600 000 personnes. Le pécule de vacances sera également revalorisé pour près de deux millions de pensionnés. Les pensions les plus anciennes, d'avant 1995, seront aussi revalorisées, ce qui concerne 500 000 personnes. Cela permettra encore de revaloriser les cohortes 2010 et 2011.

Il s'agit donc d'une avancée spectaculaire qui permettra de revaloriser l'ensemble des petites pensions à un moment où certains connaissent des difficultés.

14.03 Damien Thiéry (MR): Monsieur le président, monsieur le ministre, merci pour vos réponses. Même si mes questions avaient l'air assez simples, une chose est certaine, monsieur le ministre, c'est que vous avez répondu à mes trois questions.

Sincèrement, j'apprécie particulièrement votre force tranquille. Moi, j'ai vu dans cette enceinte, au moment où vous avez présenté votre note de politique générale, que certains, entre autres dans l'opposition, avaient choisi la voie de la confrontation. Vous aviez alors demandé de vous laisser le temps de mettre en place vos projets, de revenir nous présenter des projets concrets pour prouver que vous pouvez avancer dans l'intérêt de la population.

J'ajouterai encore, monsieur le ministre, que vous prouvez que le gouvernement actuel est bien capable de travailler dans le social, et ce, sans la famille socialiste à ses côtés.

*L'incident est clos.
Het incident is gesloten.*

15 Question de M. Aldo Carcaci au ministre des Finances sur "le rapatriement de notre réserve d'or" (n° P0258)

15 Vraag van de heer Aldo Carcaci aan de minister van Financiën over "de repatriëring van de Belgische goudvoorraad" (nr. P0258)

15.01 Aldo Carcaci (PP): Monsieur le ministre, la Banque nationale détient encore un stock de 227 tonnes d'or d'une valeur de plus ou moins 7 à 8 milliards. Pour rappel, il y a une quinzaine d'années, nous en avions 1 200 tonnes qui vaudraient aujourd'hui plus ou moins 38 milliards, soit 10 % de la dette.

D'après *Het Nieuwsblad*, nous allons rapatrier 200 tonnes de la Banque d'Angleterre. L'Allemagne et les Pays-Bas ont, entre-temps, demandé le rapatriement de leurs stocks d'or disséminés à l'étranger. Les Pays-Bas veulent ainsi consolider la confiance du public dans la capacité de leur banque centrale à gérer les crises.

En effet, face à d'éventuelles turbulences monétaires qui pourraient découler d'un défaut grec - rendu d'autant plus plausible à la suite de la victoire de Syriza -, certains économistes estiment que la détention d'or serait un élément de confort et de garantie, notamment si les monnaies nationales étaient réinstaurées à la suite de l'écroulement de l'euro. Nos voisins hollandais travaillent d'ailleurs sur un tel scénario depuis quelques années, ce qui explique ledit rapatriement.

Je citerai Alan Greenspan, l'ex-directeur de la Fed, qui disait, fin octobre 2014, à New York: "L'or est une monnaie et c'est toujours, jusqu'à preuve du contraire, une monnaie de premier choix". Il n'est donc pas surprenant, monsieur le ministre, de voir que de nombreux États sont occupés à augmenter massivement leurs réserves, comme la Russie et la Chine.

Dans ces circonstances, monsieur le ministre, et au regard des développements récents, pouvez-vous nous préciser si la Banque nationale conduit un audit physique de nos réserves d'or déposées au sein de la Banque d'Angleterre, au Canada et en Suisse? Dans l'affirmative, quand a-t-il été réalisé? Quels en sont les résultats? Êtes-vous d'avis qu'un tel audit s'impose?

Par ailleurs, si nous comprenons la discrétion qui doit entourer l'opération de rapatriement quant au lieu de stockage et aux modalités de transport, pouvez-vous nous en indiquer le rythme? La Belgique, et notamment la Banque nationale, ont-elles des structures capables d'accueillir, dans des conditions de sécurité suffisantes, près de 16 000 lingots?

Il semble que le coût de stockage à Londres soit de plus ou moins 250 000 euros annuels. Quel sera le budget en Belgique? Des investissements d'infrastructure ont-ils été prévus? Tenant compte du fait que de nombreuses banques centrales achètent massivement de l'or physique, n'est-il pas temps pour notre pays de considérer une politique semblable afin de détenir au minimum un niveau similaire à celui des Pays-Bas?

15.02 Johan Van Overtveldt, ministre: Monsieur le président, monsieur Carcaci, fin 2014, la valeur du marché de l'or belge s'élevait à 7,2 milliards d'euros. Hormis une petite quantité dans les coffres de la Banque nationale, nos réserves d'or sont détenues auprès de la Bank of England, la Bank of Canada et la Banque des règlements internationaux à Bâle en Suisse. Les frais de stockage des réserves d'or s'élèvent actuellement effectivement à 250 000 euros par an. Je ne dispose malheureusement pas de chiffres concrets pour les coûts de stockage en Belgique.

Dans le cadre de la certification des comptes, le service d'audit interne de la Banque nationale fait confirmer périodiquement, pour tous les correspondants de la Banque nationale, la valeur des avoirs que la Banque nationale détient auprès d'eux. La Banque nationale compte également, dans les mois à venir, faire usage de la facilité offerte récemment par la Bank of England de procéder à une vérification sur place des avoirs en or détenus par cette Bank of England. La localisation des réserves d'or étant du ressort des banques centrales sur le bilan desquelles elles sont respectivement enregistrées, il n'y a aucun débat en la matière au niveau européen ni de politique coordonnée au sein de l'Eurosysteme.

Les décisions quant à l'opportunité d'achat, de vente ou d'arbitrage d'or sont du ressort exclusif et autonome du comité de direction de la Banque nationale et ne peuvent être influencées par le gouvernement belge. La Banque nationale étudie de manière proactive la possibilité d'un rapatriement. Pour le moment, la Banque nationale estime qu'il est préférable de s'en tenir à la situation telle qu'elle existe aujourd'hui.

15.03 Aldo Carcaci (PP): Monsieur le ministre, je vous remercie pour votre réponse. Y aura-t-il, oui ou non, rapatriement? Vous ne pouvez pas me le dire.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

16 Vraag van mevrouw Veerle Wouters aan de minister van Financiën over "ontwrichte zones"
(nr. P0259)

16 Question de Mme Veerle Wouters au ministre des Finances sur "les zones en difficulté" (n° P0259)

16.01 Veerle Wouters (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, 18 december 2014 was een van de zwartste dagen voor Limburg. Ford Genk sloot de deuren. Een vierduizendtal werknemers verloor zijn job. Ook de meest recente werkloosheidscijfers van januari 2015 liegen er niet om. Het aantal werklozen in Limburg stijgt met 3,4 %.

Er is dus nood aan jobcreatie. De gunstregeling die voor de ontwrichte zones bestaat, namelijk de vrijstelling van de doorstorting van de bedrijfsvoorheffing van 25 % voor nieuwe werkgelegenheid, kan daarbij een oplossing bieden en kan er derhalve best zo snel mogelijk komen.

De Vlaamse regering heeft zowel Limburg als de Kempen als steunzone ingekleurd.

Mijnheer de minister, in november 2014 hebt u in de commissie voor de Financiën geantwoord dat u de wet in het kader van de nieuwe Europese verordening van 17 juni 2014 moest aanpassen. U was ook bezig met het opstellen van de samenwerkingsakkoorden met de Gewesten.

Mijnheer de minister, niet alleen de werkgevers maar ook de toekomstige werknemers zitten op deze maatregel te wachten zodat nieuwe jobs kunnen worden aangeboden en werknemers opnieuw aan de slag kunnen.

Mijnheer de minister, mag ik u dan ook vragen wanneer u het aangepaste ontwerp indient in de Kamer? Wanneer zullen de akkoorden met de Gewesten in orde zijn, zodat de werknemers in Limburg maar ook in de Kempen opnieuw aan de slag kunnen?

16.02 Minister Johan Van Overtveldt: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Wouters, eind vorig jaar heeft de Ministerraad het voorontwerp van wet houdende de aanpassing van het competitiviteitspact en het Wetboek van de inkomstenbelastingen goedgekeurd.

Deze wetsaanpassingen waren noodzakelijk om de Belgische wetgeving te conformeren aan de Europese verordening van 17 juni 2014, zoals u zelf ook hebt gezegd, waarbij bepaalde categorieën van steun, op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, met de interne markt verenigbaar worden verklaard.

Op 22 januari 2015 heeft de Raad van State een advies over dit voorontwerp uitgebracht. Dat wetsontwerp werd aangepast, rekening houdend met de opmerkingen van de Raad van State en vervolgens door de Koning getekend. Mijn medewerkers kijken nu de drukproeven na. Vandaag of ten laatste morgen zal het wetsontwerp in het Parlement worden ingediend. Ik hoop dat dit wetsontwerp snel in de Kamer zal kunnen worden besproken.

Na de goedkeuring van de wet in de Kamer moet ook nog een samenwerkingsakkoord worden gesloten met de Gewesten die wensen gebruik te maken van deze steunmaatregel.

Het ontwerp van samenwerkingsovereenkomst werd reeds door de federale Ministerraad goedgekeurd. Het ontwerp werd aan de Gewesten voorgesteld en besproken in het Overlegcomité van eind januari.

Het samenwerkingsakkoord met het Vlaamse Gewest zal zo snel mogelijk aan de partijen ter ondertekening worden voorgelegd, nadat de aanpassingswet in werking is getreden. De samenwerkingsakkoorden met de andere Gewesten zullen aan de partijen ter ondertekening worden voorgelegd, nadat de onderhandelingen met deze Gewesten zijn voltooid.

Opdat de steunmaatregel kan worden toegepast, is ook nog een KB nodig, waarin de steunzones worden opgenomen en het formulier dat moet worden ingediend voor de aanvang van de investering. Mijn administratie werkt volop aan deze teksten, zodat deze snel voor advies bij de Raad van State kunnen worden ingediend.

16.03 Veerle Wouters (N-VA): Mijnheer de minister, dat is goed nieuws, voor Limburg en voor de Kempen, die van de maatregel zullen kunnen genieten. Ik hoop dan ook dat wij er zo snel mogelijk werk van kunnen maken en dat uw administratie zo snel mogelijk de akkoorden en het koninklijk besluit afwerkt.

Ik vraag u, beste collega's, dat wij het ontwerp zo snel mogelijk op de agenda van de commissie voor de Financiën – ik kijk naar de voorzitter – kunnen plaatsen. Als het aan mij ligt, mag dat al volgende week gebeuren.

*L'incident est clos.
Het incident is gesloten.*

De **voorzitter**: Collega's, ik moet u erop wijzen dat de meeste vragen en ook de meerderheid van de antwoorden buitengewoon lang waren.

Vous me poussez à une application stricte du Règlement, ce que je ne désire pas. On a le choix.

Ik richt mij dan ook tot de fractieleiders om de troepen een beetje in bedwang te houden. Het Reglement voorziet in een spreektijd van twee minuten voor de vraag, twee minuten voor het antwoord en één minuut voor de repliek. Het zou de kwaliteit van ons debat ten goede komen mochten de tijdslimieten worden gerespecteerd.

16.04 Laurette Onkelinx (PS): Il faut le dire aux ministres aussi.

Le **président**: Vous avez raison. La majorité des réponses étaient aussi beaucoup trop longues!

17 Agenda
17 Ordre du jour

Overeenkomstig het advies van de Conferentie van voorzitters van 4 februari 2015, stel ik u voor op de agenda van de plenaire vergadering van deze namiddag, volgende interpellaties in te schrijven:

- de interpellatie van de heer Ahmed Laaouej tot de minister van Financiën over "de nieuwe fiscale regularisatie" (nr. 16).
- de interpellatie van de heer Peter Vanvelthoven tot de minister van Financiën over "de spontane regularisaties door de FOD Financiën" (nr. 17).
- de interpellatie van de heer Georges Gilkinet tot de minister van Financiën over "een richtlijn omtrent fiscale regularisatie" (nr. 18).
- de interpellatie van mevrouw Meyrem Almaci tot de minister van Financiën over "fiscale amnestie" (nr. 19).
- de interpellatie van de heer Marco Van Hees tot de minister van Financiën over "de nieuwe fiscale regularisatie" (nr. 20).

Conformément à l'avis de la Conférence des présidents du 4 février 2015, je vous propose d'inscrire à l'ordre du jour de la séance plénière de cet après-midi, les interpellations suivantes:

- l'interpellation de M. Ahmed Laaouej au ministre des Finances sur "la nouvelle régularisation fiscale" (n° 16);
- l'interpellation de M. Peter Vanvelthoven au ministre des Finances sur "les régularisations spontanées opérées par le SPF Finances" (n° 17).
- l'interpellation de M. Georges Gilkinet au ministre des Finances sur "une directive relative à la régularisation fiscale" (n° 18).
- l'interpellation de Mme Meyrem Almaci au ministre des Finances sur "l'amnistie fiscale" (n° 19).
- l'interpellation de M. Marco Van Hees au ministre des Finances sur "la nouvelle régularisation fiscale" (n° 20).

Ik stel u voor deze interpellaties vóór de bespreking van de voorstellen van resolutie in te schrijven. Je vous propose d'inscrire ces interpellations avant la discussion des propositions de résolution.

Geen bezwaar? (*Nee*)
Aldus zal geschieden.

Pas d'observations? (*Non*)
Il en sera ainsi.

Interpellaties
Interpellations

18 Interpellations jointes de

- M. Ahmed Laaouej au ministre des Finances sur "la nouvelle régularisation fiscale" (n° 16)
- M. Peter Vanvelthoven au ministre des Finances sur "les régularisations spontanées opérées par le SPF Finances" (n° 17)
- M. Georges Gilkinet au ministre des Finances sur "une directive relative à la régularisation fiscale" (n° 18)
- Mme Meyrem Almaci au ministre des Finances sur "l'amnistie fiscale" (n° 19)
- M. Marco Van Hees au ministre des Finances sur "la nouvelle régularisation fiscale" (n° 20)

18 Samengevoegde interpellaties van

- de heer Ahmed Laaouej tot de minister van Financiën over "de nieuwe fiscale regularisatie" (nr. 16)
- de heer Peter Vanvelthoven tot de minister van Financiën over "de spontane regularisaties door de FOD Financiën" (nr. 17)
- de heer Georges Gilkinet tot de minister van Financiën over "een richtlijn omtrent fiscale regularisatie" (nr. 18)
- mevrouw Meyrem Almaci tot de minister van Financiën over "fiscale amnestie" (nr. 19)
- de heer Marco Van Hees tot de minister van Financiën over "de nieuwe fiscale regularisatie" (nr. 20)

Ik herinner u aan de bepalingen van het Reglement, waarbij de eerste interpellant tien minuten spreektijd krijgt, en de tweede en alle volgende interpellanten vijf minuten. Degenen die zich willen aansluiten, kunnen dat alleen na het antwoord van de minister, die volgens het Reglement twintig minuten spreektijd krijgt, en na de replieken van de interpellanten.

18.01 Ahmed Laaouej (PS): Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, on apprenait récemment que les banques suisses conseillent à leurs clients belges de rapatrier leurs avoirs en Belgique. Faut-il y voir un sursaut de scrupule ou de générosité de la part des banquiers suisses? Certainement pas! Il faut plutôt y voir le signe de ce que, progressivement, l'étau se resserre sur un certain nombre de pays qui, jusqu'ici, pratiquaient allègrement le secret bancaire dans une conception très extensive. Cet étau se resserre en raison du développement progressif de l'échange automatique d'informations entre les États qui commence tout doucement à devenir la norme.

C'est à ce moment précis, alors même que les banquiers suisses sont en train de dire à ceux qui ont planqué leur argent chez eux "attention, il vaudrait peut-être mieux que vous rapatriez votre argent", au moment où on voit clairement que l'échange automatique porte ses fruits, que votre administration décide en catimini d'organiser une régularisation permanente en dehors d'un cadre légal.

Je voudrais vous rappeler, monsieur le ministre des Finances, que c'est au parlement qu'il revient d'établir les impôts, de voter les lois d'impôts. C'est le principe de la légalité de l'impôt. C'est aussi au parlement qu'il revient de voter démocratiquement les dérogations à l'impôt. Qu'apprend-on ici? Qu'il y a une régularisation permanente organisée par l'administration que vous semblez approuver.

Je vais vous dire une chose très simple. Vous envoyez un triple signal négatif. Tout d'abord parce que vous menez une politique antisociale pour le moment. Inutile d'y revenir.

Cela a encore été illustré aujourd'hui: saut d'index, coupes sombres dans les soins de santé, dépouillement des services publics... Vous êtes en train d'organiser un *bad shift* au lieu d'un *tax shift*, c'est-à-dire que vous allez chercher dans la poche des travailleurs pour remplir celle des actionnaires.

Comment voulez-vous que la population comprenne qu'alors qu'on la met sous pression, on va à nouveau permettre à toute une série de grands fraudeurs de s'en tirer à peu de frais.

Le deuxième signal négatif que vous envoyez est le suivant: votre administration fait cette annonce de régularisation permanente, ce qui remet en lumière l'extrême faiblesse de votre accord de gouvernement en matière de lutte contre la fraude fiscale et en matière de lutte contre la criminalité financière.

Vous faites même pire. Vous avez décidé de réformer le régime des commissions secrètes qui visait à décourager la fraude fiscale, vous avez réduit à un niveau quasiment symbolique les sanctions en cas de commission secrète, et donc vous faites même pire, vous encouragez la fraude fiscale. C'est donc un deuxième signal négatif, un encouragement à la fraude.

Enfin, un troisième signal négatif que vous envoyez, enfin que votre administration envoie mais vous semblez l'approuver dans vos déclarations à la presse, alors même que le gouvernement précédent avait dit – et cela relève du bon sens – que si l'on fait une déclaration de régularisation, cela doit être la dernière. Pourquoi? Parce que si ce n'est pas la dernière, cela veut dire "fraudez, fraudez, il arrivera toujours une loi pour venir vous blanchir".

La précédente déclaration libératoire unique avait, du reste, prévu des taux de pénalité importants supérieurs aux précédentes. Le bon sens aurait été d'affirmer que ça devait être la dernière. Ici vous faites le contraire, vous établissez une régularisation permanente.

Il est d'ailleurs question d'une note interne et je rappelle à quel point cette circulaire interne viole la Constitution. Mais nous aimerions connaître cette note interne. Pouvons-nous disposer de cette circulaire? Parce que nous souhaitons savoir, nous modestes législateurs, à qui la Constitution confie le soin de voter les impôts et les dérogations à l'impôt.

Nous souhaiterions connaître l'effet visé, les sanctions prévues.

Nous aimerions savoir si les fonctionnaires continuent à avoir leur obligation de dénoncer les cas de fraude fiscale qui constituent des infractions pénales au parquet (article 29 du Code d'instruction criminelle). Nous souhaiterions savoir comment ce système de régularisation permanente organisée par votre administration permettra l'application de la loi sur le blanchiment, qui est aujourd'hui analysée par le GAFI. Il se chuchote d'ailleurs que le GAFI pourrait avoir des choses à redire sur la manière dont en Belgique, votre gouvernement décide de lutter contre le blanchiment d'argent.

Les informations récoltées par votre administration s'agissant de grandes fraudes fiscales qui constitueraient en même temps une infraction de blanchiment seront-elles transmises à la cellule de traitement des informations financières? Les schémas de fraude qui seront mis en évidence seront-ils utilisés et eux aussi transmis aux services compétents?

Enfin, parce qu'on voit l'affaire arriver, allez-vous prévoir un rendement budgétaire pour cette régularisation permanente? Comptez-vous sur cette régularisation permanente pour financer votre prétendu *tax shift*, qu'on attend toujours du reste et dont les contours nous seront bientôt exposés dans cette enceinte? Il ne manquerait plus que pour financer un allègement de la fiscalité sur les revenus du travail (qui reste encore à évaluer et dont on ne sait encore rien quant à son niveau), on utilise une espèce de blanc-seing donné à la fraude fiscale.

Monsieur le ministre, comme vous pouvez le constater, il y a beaucoup de questions.

Il y a des questions qui se posent au niveau des principes, sur la Constitution, en termes d'opportunité et plus généralement en termes de cohérence de la politique que vous menez, une politique antisociale et la préparation d'un "*bad shift*" plutôt qu'un *tax shift*!

18.02 Peter Vanvelthoven (sp.a): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de vorige regering heeft beslist tot een fiscale regularisatie waardoor zwart en grijs geld kon worden geregulariseerd, mits betaling van behoorlijk hoge boetes en belastingverhogingen trouwens.

Belangrijk was dat er toen tegelijk een signaal werd gegeven aan de belastingplichtigen en de fraudeurs, met name dat het de laatste keer zou zijn. De fiscale regularisatie was toen ook gekoppeld aan een hele reeks maatregelen om fiscale fraude harder aan te pakken, om met andere woorden het net te sluiten en de achterpoortjes dicht te doen. De BBI werd toen met 20 % versterkt, er kwam een kader voor fiscale magistraten en de strijd tegen fiscale fraude werd opgevoerd. De afgelopen jaren hebben wij daar allen de resultaten van gezien. Zij mochten er zijn. Wij hebben daar in ons land hard aan gewerkt.

Ook internationaal is ondertussen een en ander gebeurd, onder meer de automatische uitwisseling van bankgegevens tussen maar liefst 89 landen. Er is ook een nieuwe witwasrichtlijn op komst. Dat zijn allemaal maatregelen die ervoor zorgen dat fraudeurs beginnen te voelen dat zij stilaan vastzitten en met de rug tegen de muur staan.

Wat wij vorig weekend in de kranten lazen, is dan ook verontrustend. Het is verontrustend omdat daaruit minstens de suggestie kan worden afgeleid dat deze regering en de administratie bezig zouden zijn met het

organiseren van als het ware een permanente fiscale regularisatie, terwijl destijds was afgesproken dat deze eind 2013 zou stoppen. Er wordt gesproken over een regularisatie aan voordeeltarieven, regularisatie aan onderhandelde tarieven en regularisatie op basis van anonieme dossiers. Er zou ook een administratieve rondzendbrief bestaan met richtlijnen.

Er zijn dus veel vragen, mijnheer de minister. Ik maak mij vooral ongerust omdat dit volgt in het rijtje — ik ben blij dat de staatssecretaris voor fraudebestrijding ook aanwezig is — van afbouw van fraudemaatregelen, wat wij ondertussen hebben mogen vaststellen. Ik herinner eraan dat onder de vorige regering elk jaar opnieuw 600 miljoen extra uit fraudebestrijding is binnengekomen, terwijl de huidige regering 60 miljoen inschrijft, wat dus drastisch minder is; dat hebben wij in de commissie trouwens al uitvoerig besproken. Dat betekent dus dat het ambitieniveau bijzonder laag is.

Ten tweede, in de beleidsnota van mevrouw de staatssecretaris sprong één maatregel natuurlijk in het oog, met name de maatregel om cashbetalingen — u moet daar niet mee lachen — die in de vorige regering werden beperkt tot 3 000 euro, op te trekken tot 7 500 euro. Dat staat zo in uw beleidsnota, mevrouw de staatssecretaris. Volgens mij zijn wij het enige land in Europa waar de grens voor cashbetalingen niet naar beneden, maar naar boven gaat.

De aankondigingen van dergelijke maatregelen door deze regering, of door één politieke partij — wat nogmaals de verdeeldheid in deze regering aantoont — maken mij ongerust, te meer daar nu nog naar buiten komt dat er zoiets zou bestaan als een rondzendbrief om alsnog, dus na 2013, een fiscale regularisatie mogelijk te maken.

Mijnheer de minister en mevrouw de staatssecretaris, voor ons moet de fiscale regularisatie onmiddellijk stoppen. Fraudeurs hebben kansen gekregen. De fraudeurs die wij vandaag betrappen, moeten bestraft worden, conform de fiscale wetgeving. Bij ernstige fiscale fraude zullen zij zich ook voor de rechter moeten verantwoorden.

Mijnheer de minister, ten eerste, bestaat de rondzendbrief waarover ik het daarnet had werkelijk? Zo ja, waarom werd deze dan niet gepubliceerd? En als hij bestaat, dan mag ik aannemen dat wij er vandaag nog een kopie ter inzage van krijgen.

Ten tweede, klopt het dat er onderhandeld kan worden over de hoogte van boetes en belastingverhogingen?

Ten derde, klopt het dat er onderhandeld wordt met anonieme dossiers? Met andere woorden, wordt eerst afgetoetst bij de fiscus wat al dan niet mogelijk is en wordt pas na een akkoord bekendgemaakt over wie het gaat? Is dat het geval?

Ten vierde, worden ook het parket of het gerecht ingelicht in geval van dossiers van ernstige fiscale fraude? Dat mag ik na 2013 toch wel verwachten.

18.03 Georges Gilkinet (Ecolo-Groen): Monsieur le président, monsieur le ministre, madame la secrétaire d'État, chers collègues, contrairement aux deux orateurs qui m'ont précédé à cette tribune, les Verts ne se sont jamais associés aux opérations d'amnistie fiscale décidées à plusieurs reprises. Je pense notamment à celle qui offrait la possibilité aux fraudeurs de régulariser leur situation jusqu'à la fin de l'année 2013.

Nous pensons, en effet, que l'impôt doit être payé par chacun en fonction de ses ressources, de la nature de ses revenus et que ceux qui fraudent doivent être traqués par les autorités publiques et durement sanctionnés à partir du moment où ils privent, chaque année, la collectivité de milliards d'euros qui seraient pourtant bien utiles pour relever tous les défis auxquels nous avons à faire face, qu'ils soient d'ordre social, économique, sociétal ou environnemental.

Si nous préférons que l'argent actuellement caché à l'étranger par des citoyens belges soit rapatrié en Belgique et qu'il contribue au fonctionnement de notre économie — encore faut-il que les banques jouent leur rôle en termes de financement de notre économie réelle plutôt que de s'adonner à des placements financiers risqués —, nous avons toujours refusé le principe d'une régularisation à des coûts très peu élevés pour les fraudeurs, sans obligation pour ces derniers de prouver l'origine des fonds régularisés, sans possible poursuite ultérieure par la Justice. C'est pourtant ce à quoi visent les précédentes lois de régularisation, à savoir la faussement dénommée DLU (déclaration libératoire unique) et les suivantes.

Nous ne les avons jamais acceptées, nous les avons toujours dénoncées et nous avons régulièrement mis sur la table des propositions alternatives. En effet, lesdites régularisations envoient un très mauvais signal aux fraudeurs ou aux candidats fraudeurs, celui qu'en Belgique, si l'on tente d'éviter l'impôt, il y a toujours moyen de s'en sortir, et il y a même de plus en plus de moyens de s'en sortir. Elles sont également en contradiction totale avec l'objectif déclaré la main sur le cœur par tous les membres de ce parlement de lutter efficacement contre la grande fraude fiscale. Je me souviens de la remarquable commission d'enquête de 2007!

Toujours est-il, pour en venir au sujet précis du jour, qu'en fonction de la dernière loi votée par la majorité précédente, l'ultime possibilité de régularisation fiscale était fixée au 2 janvier 2014. Je pense qu'il en a été fait à l'époque suffisamment de publicité pour que personne ne puisse honnêtement prétendre ne pas avoir eu le temps de se mettre en ordre.

Et pourtant, et c'est ce qui nous amène à vous interpellier, il semble que vous ayez publié une nouvelle directive au bénéfice de ces personnes qui veulent rapatrier leur argent noir en Belgique, une note interne qui permettrait de continuer à accepter de régulariser cet argent noir. Ceci, sans base légale – je suis membre actif de la commission des Finances et je suis assez attentif à ce qui se passe dans cet hémicycle, aucune loi n'a été votée sur le sujet – et sans transparence; comme si nous n'avions pas donné suffisamment de possibilités préalablement pour régulariser sa situation; comme si c'était un bon signal à donner aujourd'hui face à l'ampleur de la fraude. Je ne sais pas comment la secrétaire d'État vous a laissé faire publier, le cas échéant, cette directive.

J'invite tout le monde à s'interroger sur la multiplication des portes de sortie, des possibilités d'échapper à une juste sanction, que ce soit dans le chef des précédentes majorités – on a dénoncé suffisamment de textes, je pense aussi à la transaction pénale à l'amiable –, ou de la vôtre.

Monsieur le ministre, mes questions sont assez semblables à celles des collègues. Confirmez-vous l'existence de cette directive? L'information provient d'un article de presse. Vous semblez confirmer, mais ce serait bien de le faire face à la Chambre. Qu'est-ce qui la justifie? Qui a pris l'initiative? Vient-elle du ministre lui-même ou de ses services? Quelle est sa base légale? Pouvez-vous nous la transmettre et nous fournir quelques statistiques? On lit qu'il y a une forte demande: combien de contribuables y ont-ils fait appel depuis la fin des possibilités de régularisation fiscale le 2 janvier? Avez-vous une idée des montants concernés? Quelles sont les règles appliquées aux contribuables concernés, notamment la justification de l'origine des fonds régularisés, ce qui nous semble essentiel? Quel est le taux d'impôt dès lors appliqué, puisque le taux d'impôt dépend également de la nature du revenu? Quid en matière de pénalités? De réelles pénalités sont-elles infligées aux concernés?

J'aimerais en outre vous interroger sur le fait que des poursuites judiciaires restent possibles à l'égard de faits délictueux qui auraient pu être à l'origine de ces fonds.

En conclusion, le gouvernement, et singulièrement votre parti mais la responsabilité est collective, agit exactement à l'inverse de ce qu'il conviendrait de faire: fragiliser davantage les plus fragiles, priver d'allocation des personnes qui peinent à boucler leurs fins de mois, reporter les charges vers les communes ou d'autres niveaux de pouvoir, conduire notre pays dans un climat de dépression économique et, au contraire, se montrer mou, peu volontariste ou extrêmement compréhensif à l'égard de ceux qui fraudent. C'est le monde à l'envers.

J'espère que, dans quelques minutes, vous pourrez à la tribune contredire l'existence de cette circulaire et nous affirmer votre volonté de lutter contre la fraude avec des moyens en suffisance.

18.04 Meyrem Almaci (Ecolo-Groen): Mijnheer de minister, een eerlijke en rechtvaardige fiscaliteit is een hot issue en een behoorlijk actueel maatschappelijk thema. Naast het debat over de hele *tax shift* en de vereenvoudiging van de fiscaliteit, een thema dat soms een beetje ondergesneeuwd raakt, is er dus ook een debat over het witten, over de aanpak van fraude en ontwijking, wat een belangrijk element is in de evolutie naar een eerlijke fiscaliteit.

Onze fractie heeft in de voorbije jaren in het Parlement heel wat initiatieven daartoe genomen. Wij hebben in de commissie, als allereerste, een wetsvoorstel tot opheffing van het bankgeheim ingediend en wij hebben ook vragen gesteld bij de oefeningen inzake bevrijdende aangiftes en fiscale regularisaties. Wij hebben ook gevraagd om daarop ooit eens een einddatum te zetten.

Het is geen toeval dat het een hot issue is, gelet op de actuele omstandigheden, waarin besparing na besparing de Europese lidstaten treft en waarin degenen die vandaag gewoon hun belastingen betalen, het hardst getroffen worden. Zwitserland begon, naar aanleiding van de verstrengde wetgeving in de Europese lidstaten en de Verenigde Staten, steeds meer zwartsparenders aan de deur te zetten. Luxemburg is gevolgd. Ondertussen – zo hebben wij zopas vernomen – wordt in het Europees Parlement, ook onder druk van de groenen, een tijdelijke commissie opgericht die Luxleaks moet onderzoeken. De problematiek is wel degelijk meer dan ooit aan de orde.

Ik citeer graag mijn geachte collega Luk Van Biesen – ik heb het hem beloofd – in de commissie voor de Financiën in 2010: “Als er meer rechtszekerheid zou zijn, dan zou er veel meer geregulariseerd worden.” Mijnheer de minister, wij hebben er lang op moeten wachten, maar ik dacht dat er eindelijk rechtszekerheid was en dat, na de regularisatieoefening die eind 2013 afliep, de wet duidelijk was. De laatste ronde fiscale amnestie liep toen af. Tot het einde van dat jaar kon zwart en grijs geld geregulariseerd worden, zelfs in geval van zeer ernstige fraude.

Vanaf 2014 kan men geen beroep meer doen op die regel en volgt men de fiscale wetgeving van 2008, die naast een boete ook in de mogelijkheid van een gerechtelijke vervolging voorziet en zelfs, indien nodig, in correctionele straffen. Toch blijkt dat niet alle kantoren van de BBI dezelfde conclusies trekken en wordt de terugkeer van zwart geld blijkbaar op verschillende manieren geïnterpreteerd. Er wordt zelfs geshopt. Vandaag melden fiscale advocaten in de pers dat er een tabel bestaat met de meest voordelige kantoren, waar men zich kan aanmelden als men nog zwart geld te regulariseren heeft.

Blijkbaar zou de reactie daarop zijn dat men zal harmoniseren, uniformiseren en dus een nieuwe richtlijn uitwerken. Het Parlement kent die richtlijn niet. Er is alleen de wet, die ik ken en waarop onze fractie lang heeft aangedrongen. Wij hebben daarvoor ook verscheidene EBA's moeten slikken en daardoor is de situatie ontstaan dat zelfs zeer ernstige fiscale fraude nog kon worden geregulariseerd, in tijden van zeer zware beslissingen voor de gewone burgers nog wel!

De grondvraag luidt dus: amnestie, regularisatie of toepassing van de wet? Als de wet duidelijk is, waarom is er dan nog een richtlijn nodig? Als een richtlijn nodig was, wat waren dan de onregelmatigheden? Wat is dan de bandbreedte, wat is dan de bodem van de boete, in hoeverre wijkt die af van de wet? Mijn fractie zou heel graag die richtlijn inkijken, om zelf te kunnen uitmaken wat het verschil is tussen hetgeen wij hier allemaal samen hebben goedgekeurd en de realiteit op dit moment te velde.

Ik heb een aantal vragen ingediend bij mijn interpellatieverzoek. Waarom was die extra richtlijn nodig? Welke onregelmatigheden waren er? Wie heeft het initiatief genomen tot die richtlijn? Is er nu uniform een boete bepaald? Op welke manier wijkt die af van de wetgeving? Enzovoort.

Mijnheer de minister, reeds tien jaar bestaan er regelingen van fiscale amnestie, reeds tien jaar kunnen zwartsparenders over de brug komen, tien jaar lang reeds worden ze aangemoedigd met soms zeer goede soldentarieven, die zelfs aangeklaagd werden door de BBI zelf. Wij zijn nu 5 februari 2015, het lijkt mij dat de solden nu voorbij zijn.

18.05 Marco Van Hees (PTB-GO!): Monsieur le président, monsieur le ministre, après la DLU de 2003, la *DLUbis*, la *DLUter*, voici la DLU fantôme! C'est une régularisation fiscale offerte aux contribuables qui viennent trouver le fisc. Effectivement, il est difficile d'empêcher un contribuable ayant fraudé de se rendre chez son contrôleur car il souhaite être blanchi et régulariser sa situation. C'est le droit de tout contribuable d'aller trouver son contrôleur. Ce qui pose problème, monsieur le ministre, c'est de savoir à quelles conditions cela se fait.

Il semble que, dans un premier temps, les différents contrôles fiscaux en Belgique appliquaient des règles un peu à la tête du client, qui changeaient d'un bureau à l'autre. L'ISI a voulu remettre un peu d'ordre dans tout cela. Visiblement, il existe aujourd'hui des règles qui sont d'application, fixées on ne sait pas trop par qui, par l'ISI, par l'ensemble du SPF Finances, avec des pénalités qui vont, selon la presse, de 25 à 85 %.

Monsieur le ministre, en fonction de quoi et sur quelle base ces règles sont-elles fixées, sachant que les sanctions en matière fiscale existent déjà dans la loi, dans le Code des impôts sur les revenus et ses arrêtés d'exécution? On s'interroge dès lors sur la légalité de cette DLU fantôme. Pour ce qui est des sanctions, de 25 à 85 %, la marge est assez importante. Prenons 25 %. Il est assez étonnant que des fraudeurs puissent

bénéficiaire d'une pénalité de 25 %, alors que la loi est claire. En cas de fraude, c'est minimum 50 % de pénalité d'accroissement. Comment peut-on appliquer des pourcentages de sanction inférieurs à ce que la loi prévoit? Une pénalité de 25 %, ce n'est évidemment pas grand-chose. Monsieur le ministre, j'ignore si vous prenez parfois le métro. Un billet de métro coûte deux euros. Imaginez que l'on applique la pénalité de 25 % à quelqu'un qui prend le métro sans payer. Combien paiera-t-il s'il se fait attraper? Si je compte bien, il paiera 2,50 euros: le prix de son billet additionné de 50 cents de pénalité.

Dans ce cas, de nombreuses personnes ne risquent-elles pas de prendre le métro sans acheter de ticket de transport? Si! Vous me répondez par l'affirmative! C'est effectivement le problème qui se pose en matière fiscale. Avec des sanctions ridicules de l'ordre de 25 %, on incite à la fraude. Or, dans le métro, le pourcentage de pénalité qui est appliqué est le suivant: si vous ne réglez pas les 2 euros d'un ticket de transport, l'amende sera de 100 euros, soit une pénalité de 5 000 %. Donc, entre 25 % et 5 000 %, il y a de la marge!

Outre cette DLU fantôme, on entend également parler d'une *DLUquarter*. Un ministre de votre gouvernement, dont je tairai le nom – c'est le plus ancien ministre de ce gouvernement et il a occupé votre place il y a quelques années en qualité de ministre des Finances – envisage de relancer une nouvelle régularisation fiscale, officiellement cette fois! Il conviendrait de se poser la question de savoir si l'on ne doit pas continuer à inciter les fraudeurs! Effectivement, la première DLU était unique et cette amnistie a connu une opération *bis*, une opération *ter* et maintenant, on propose une opération *quater*. C'est un très mauvais signal de la part du gouvernement.

Monsieur le ministre, voici mes questions.

1. Quelle est donc la base légale ou réglementaire de ces régularisations?
2. Combien de contribuables ont-ils demandé ces régularisations depuis début 2014, puisque la *DLUter* se terminait fin 2013?
3. Quel est le montant total de ces régularisations en termes de revenus blanchis, de patrimoine blanchi et de pénalité?
4. Quelles règles ont-elles été appliquées par les services accordant ces régularisations, notamment les taux de pénalité appliqués?
5. Depuis quand, monsieur le ministre, êtes-vous au courant de l'existence de ces régularisations?
6. Quelles sont les nouvelles règles qui seraient édictées par l'ISI, à en croire la presse?
7. Quels sont les pourcentages de pénalité? J'ai évoqué les taux de 25 à 85 %. Confirmez-vous ces taux? Quel taux correspond-il à quelle situation? Quand applique-t-on celui de 25 %? Quand applique-t-on celui de 85 %?
8. Qu'en est-il d'éventuelles poursuites pénales?
9. Qu'en est-il des capitaux frappés de prescription?
10. La question d'une nouvelle régularisation fiscale fait-elle l'objet d'une discussion au sein du gouvernement? J'aimerais connaître votre position à ce sujet.

18.06 **Minister Johan Van Overtveldt:** Collega's, collega's, merci pour les interventions, bedankt voor de vele interpellaties en vragen.

Ik neem mij de vrijheid om ook te starten met een vraag die, wat mij betreft, de kern van onze discussie bevat. Wat moet de fiscus doen wanneer zich spontaan belastingplichtigen melden die laattijdig aanmelding komen doen van inkomsten die nog niet belast werden? Moet de fiscus die personen wandelen sturen? Moet de fiscus die belastingplichtigen zeggen dat hij ook niet weet hoe hij dat moet aanpakken? Moet de fiscus ad hoc beslissen wat hij met die dossiers zal doen? Moet de fiscus, al naargelang van de situatie en al naargelang van de gewestelijke directie, dan toch maar naar eigen goeddunken een oplossing vinden, die dus per definitie zal verschillen, ook als het om gelijkaardige dossiers gaat? Dit is inderdaad de vraag waar het om draait: wat moet de fiscus doen met de belastingplichtigen die zich laattijdig aanmelden met inkomsten die nog niet werden belast?

De fiscus is – en dit is het antwoord – wettelijk verplicht om de aangegeven inkomsten te belasten, ook al worden ze laattijdig gedaan. Er kan daarvoor naar de Grondwet worden verwezen, er kan naar de wet op de inkomstenbelastingen worden verwezen. De vraag is dan hoe hij dat moet doen. Ik denk dat we het er toch over eens zouden moeten kunnen zijn dat een en ander best op een eenduidige, uniforme en georganiseerde manier gebeurt. Als verschillende administraties bij de FOD Financiën of verschillende gewestelijke directies telkens verschillende richtlijnen hanteren, zoals in het verleden blijkbaar gebeurde, dan is er geen sprake meer van consistentie in de wetgeving. Bovendien ontstaat dan, zoals ook gebleken

is, het fenomeen van shoppen, waarbij men de 'meest voordelige' taxatie kan proberen op te zoeken. Daarom heeft men bij de FOD Financiën beslist de aangiftes die bij verschillende administraties worden ingediend, samen te brengen bij de diensten van de BBI. De BBI heeft, in het verlengde daarvan, voor zichzelf interne richtlijnen uitgewerkt over de manier waarop die dossiers moeten worden behandeld. Die richtlijnen zijn uiteraard voor het hele grondgebied hetzelfde.

Est-ce qu'il s'agit alors de procéder à une nouvelle DLU? Non! Il s'agit tout simplement de procéder à une taxation de revenus déclarés tardivement.

Par ailleurs, l'administration fiscale a toujours reçu de la part des contribuables des déclarations spontanées modificatives ou rectificatives dans le but de corriger des omissions du passé. Cette possibilité a donc toujours existé. Ces rectifications sont basées sur une volonté du contribuable, donc en accord avec celui-ci et en exigeant toute la transparence de sa part. Le terme "nouvelle" régularisation fiscale n'est donc pas approprié à la problématique évoquée dans les différentes interpellations.

Par sa mission légale, l'ISI entend traiter toutes les déclarations spontanées d'une manière uniforme pour tout le monde et dans tout le pays. De par sa mission et comme les lois fiscales sont d'ordre public, l'administration fiscale se doit de taxer les revenus qui lui sont déclarés spontanément. Il s'agit d'un principe de droit qui a toujours été appliqué. Le seul nouvel élément est la nécessité de proroger des lignes de conduite uniformes qui ne visent que le traitement égal et la sécurité juridique.

Er werd terecht gezegd dat alle modaliteiten van de laatste officiële regularisatieronde beschreven staan in de wet, maar wat die wet niet doet, is bepalen wat er precies na die einddatum dient te gebeuren. Daarop biedt de richtlijn van de administratie een antwoord, zoals reeds aangegeven, op een uniforme wijze.

Laat ik de verschillen illustreren ten opzichte van een "regularisatie" in de echte betekenis van het woord. In tegenstelling tot wat bij de laatste regularisatie het geval was, kunnen fiscaal verjaarde kapitalen niet geregulariseerd worden. De boetes boven op de verschuldigde som aan belastingen liggen hoger dan bij de laatste regularisatie. Ten slotte, in tegenstelling tot bij een regularisatie kan men de strafvervolgning niet a priori afkopen. De BBI bekijkt het dossier per dossier, in overleg met het parket en op basis van de zogenaamde una-viaprocedure.

U ziet dat er wezenlijke verschillen zijn en meer dan genoeg redenen waarom er in dit geval absoluut geen sprake is van een georganiseerde regularisatie. De fiscus past enkel de wet toe en tracht dat vanaf nu op een uniforme wijze te doen.

Rest dan nog de vraag over de publicatie van de richtlijnen. Het gaat, zoals reeds gezegd, over de toepassing van de bestaande wetgeving. Laat het duidelijk zijn dat het geen richtlijnen zijn voor belastingplichtigen of hun advocaten. Het zijn interne richtlijnen voor de administratie. Laattijdige belastingplichtigen kunnen er voortaan wel op rekenen dat zij overal een uniforme fiscale behandeling zullen krijgen. Mochten wij de richtlijnen publiceren of communiceren, dan pas zouden wij belastingplichtigen stimuleren om hier al dan niet op in te gaan. Dan pas zou men inderdaad kunnen spreken van een georganiseerde en gestimuleerde regularisatie.

18.07 Ahmed Laaouej (PS): Monsieur le ministre, vous comprendrez assez aisément que vos réponses ne sont pas satisfaisantes.

Je vous parlais de la légalité de l'impôt et je vous disais que les impôts sont fixés et établis par une loi votée par le parlement. Les dérogations aussi. Vous me dites que l'administration ne fait qu'appliquer la loi et qu'elle applique des sanctions mais vous ne confirmez pas que ces sanctions qu'elle applique dans le cadre des déclarations spontanées sont celles qui sont prévues dans le Code des impôts et dans les arrêtés d'exécution. Je vous repose dès lors la question car cela reviendra. Est-on assuré du fait que dans les déclarations spontanées qui ont été soumises à l'administration fiscale, ce sont bien les taux d'accroissement de 50 à 200 % qui ont été appliqués en fonction de la nature de l'infraction et de la répétition de l'infraction? Parce que si l'administration fiscale applique d'autres sanctions, elle agit alors contrairement à la loi et ce que vous nous présentez aujourd'hui est un dispositif anticonstitutionnel, ni plus ni moins!

C'est la raison pour laquelle je vous redemande de pouvoir avoir accès à cette circulaire interne car elle nous intéresse, nous, modestes législateurs, qu'on voudrait remplacer dans quelque chose de pourtant

fondamental qui est d'établir les impôts en respectant les principes constitutionnels.

En outre, vous nous avez dit que l'administration fiscale applique la loi. C'est le moins qu'on puisse attendre d'elle! Mais applique-t-elle toute la loi? Je ne vous ai pas entendu sur la loi sur le blanchiment. Qu'en est-il de la notification à la Cellule de Traitement des Informations Financières de dossiers dont on estimerait qu'ils sont constitutifs de blanchiment d'argent? En cette période où on veut lutter contre les circuits qui financent des activités terroristes mais il y a aussi le trafic de drogue, la traite des êtres humains et toute une série d'autres infractions, il serait étonnant qu'à travers un tel système, un certain nombre de flux financiers échappent au dispositif que vous prétendez mettre en place pour lutter contre le blanchiment d'argent. Je n'ai toujours pas de réponse là non plus!

Je ne suis donc absolument pas satisfait par ce que vous nous dites. Je souhaiterais qu'on puisse s'assurer que nos pouvoirs sont respectés.

Je souhaiterais dès lors que vous puissiez vous engager – et une motion sera déposée en ce sens, à laquelle se sont joints mes collègues Vanvelthoven et Van Hees – pour dire qu'il faut mettre un terme à cette régularisation informelle.

Également pour rappeler que la dernière a pris fin le 1er janvier 2014.

Pour rappeler aussi l'importance de prendre ou soutenir toutes les initiatives qui favorisent l'échange d'informations entre les États et qui renforcent la lutte contre la fraude fiscale.

Qu'à travers cette motion, nous attendons également de la part du gouvernement un renforcement de la législation et les départements en charge de cette lutte contre la fraude fiscale, notamment l'ISI (Inspection spéciale des impôts), le maintien du niveau des sanctions prévues légalement, ni plus ni moins, ce sur quoi, à ce stade, nous n'avons aucune assurance, en ce compris la possibilité de poursuites au pénal lorsque cela se justifie.

Pour terminer, que cela devienne l'occasion pour vous d'enfin renforcer ce projet gouvernemental qui aujourd'hui, malheureusement, brille par son indigence en matière de lutte contre la fraude fiscale et la criminalité financière.

Je n'oublie pas que nous disposions d'un tableau de bord en matière de lutte contre la grande fraude fiscale; vous avez décidé de ne plus le poursuivre alors qu'un travail extraordinaire avait été accompli sous le précédent gouvernement. C'était d'ailleurs avec la collaboration d'autres partis qui vous ont à présent rejoint dans la majorité, mais qui semblent ne plus vouloir lutter efficacement contre la grande fraude fiscale.

18.08 Peter Vanvelthoven (sp.a): Mijnheer de minister, u hebt mijn ongerustheid enkel doen toenemen, vooral door uw woordkeuze. U hebt gesproken over “laattijdig aangegeven inkomsten,” en over “vergetelheden uit het verleden”. Het gaat hier om fiscale fraude! Het gaat hier over mensen, ondernemingen, belastingplichtigen die bewust, wetens en willens, inkomsten niet hebben aangegeven, belasting hebben ontdoken doordat zij naar het buitenland getrokken zijn, en die nu bang worden wegens de maatregelen. Nu keren zij op hun knieën terug, en nu hebt u het in het Parlement over “vergetelheden” en “laattijdig aangegeven inkomsten”.

Mijnheer de minister, dit staat in schril contrast tot wat uw partijgenote zegt over werklozen. Daar gaat het om mensen die niet bewust hun werk verloren hebben, die onvrijwillig werkloos zijn. Dat zijn de mensen die gestraft moeten worden volgens uw partij, door ze na een bepaalde tijd geen uitkering meer te geven. Dat is het verschil in toon die de N-VA hanteert voor, enerzijds, werklozen en, anderzijds, grote fraudeurs. Ik word daar boos om.

Wat mij treft, is dat zelfs de interpretatie van de duidelijke wet hier niet geweten mag zijn. De wet is duidelijk. De wet zegt wanneer welke boetes en welke belastingverhogingen toegepast moeten worden. Als uw administratie dit overal verschillend toepast, moet uw administratie tot de orde geroepen worden.

Wij weten heel duidelijk wie wanneer moet worden gestraft. Wij weten ook wanneer het parket moet worden ingelicht. In al deze gevallen waarover wij het vandaag hebben, moet het parket ingelicht worden. Het parket moet samen met de administratie bekijken of een zaak voor de rechter moet komen of niet voor de rechter moet komen.

Collega's, ik meen dat wij niet anders kunnen dan er bij de minister op aan te dringen dat wij, als wetgevende macht en als controleorgaan van de uitvoerende macht, ten minste de rondzendbrief ter inzage krijgen, zodat wij de twijfels die vandaag bestaan over de correcte toepassing van de wet kunnen wegnemen. Omgekeerd zou het erg zijn als deze rondzendbrief betekent dat er inderdaad sprake is van een permanente fiscale regularisatie.

18.09 Georges Gilkinet (Ecolo-Groen): Monsieur le président, monsieur le ministre, en reformulant la question, vous demandez ce que le fisc doit faire face à des demandes de régularisation. Il doit tout simplement appliquer la loi, à savoir identifier l'origine des fonds, ce qui constitue un problème dans le cadre de la régularisation fiscale. Les revenus du travail ne sont pas taxés comme les revenus du capital. Le fisc doit appliquer les taux de taxation et ne pas accepter trop facilement que tous les fonds rapatriés soient régularisés comme revenu du capital sans s'interroger sur leur origine. Il doit appliquer des pénalités significatives qui donnent un signal sociétal que la fraude est grave, qu'elle n'est pas acceptée par notre autorité et, le cas échéant, transmettre les dossiers problématiques à la Justice, dans le cadre de la procédure existante via la Cellule de traitement des informations financières (CTIF).

Monsieur le ministre, je peux vous rejoindre quand vous plaidez en faveur d'un traitement identique de ce type de dossier, quand vous plaidez contre la forme de shopping qui consiste à s'adresser à un contrôleur fiscal plutôt qu'à un autre pour obtenir les meilleures conditions de régularisation.

La difficulté réside dans le fait que, en tant que parlementaires, nous ne sommes pas en capacité de contrôler le texte de cette directive, de nous assurer, comme nous le faisons systématiquement dans le cas de différents services – je vous renvoie aux auditions des membres du service du *ruling* – que la loi est correctement et pleinement appliquée.

Par ailleurs, je ne suis pas vraiment rassuré, vu la légèreté avec laquelle vous avez répondu à un journaliste qui vous interrogeait sur le système, vu votre façon de trouver tout à fait normal que ce type de régularisation se multiplie, vu le détachement avec lequel vous considérez la lutte contre la fraude fiscale.

Pour ma part, je considère que, en tant que parlementaires, nous devons avoir accès à ce type de document, que nous devons pouvoir contrôler la façon dont cette régularisation se déroule.

En matière fiscale, j'attends de vous des paroles et des actes concrets pour lutter contre la fraude. Il faut arrêter l'hypocrisie en matière de lutte contre la fraude fiscale. Il faut donner d'autres signaux que ceux que les gouvernements précédents ou que vous avez vous-même donnés depuis votre mise en place, à savoir que ce ne serait pas grave de ne pas payer ses impôts.

L'État doit se doter de moyens suffisants pour que l'impôt soit correctement perçu. Ce serait la première des réponses à donner aux difficultés budgétaires que nous connaissons, à l'incapacité d'assurer la cohésion sociale et d'investir dans l'économie du futur. Ce serait le premier pas pour un véritable *shift* fiscal. Le concept que nous défendons en matière de *shift* fiscal est de donner davantage de justice fiscale. La justice fiscale est reine quand l'impôt dû est payé. Vous ne nous avez pas rassurés quant à votre volonté de confier cette mission aux services du SPF Finances.

Dès lors, nous déposons, avec ma collègue Almaci, notre propre motion de recommandation, non seulement au sujet de cette directive mais également – et c'est pour cette raison que la présence de la secrétaire d'État est importante – en matière de lutte contre la fraude fiscale qui, en termes de moyens légaux (vous faites l'inverse sur ce point) et humains, doit être la priorité de votre gouvernement.

18.10 Meyrem Almaci (Ecolo-Groen): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, wij hebben even moeten wachten, maar tegen het einde van uw betoog werd het duidelijker. De angel zat effectief in het slot van uw antwoord. Op onze vraag om die richtlijn met ons te delen, hebt u gezegd dat u die niet kunt publiceren omdat de belastingplichtigen en hun advocaten anders zouden kunnen afwegen wat ze wel of niet doen.

Ofwel is het duidelijk, ofwel niet. Ofwel geeft die richtlijn een duidelijke richting aan, ofwel heeft die een bandbreedte. Als die een bandbreedte heeft, dan hebben wij een probleem.

Die uitspraak, mijnheer de minister, zegt dat er een bandbreedte is. Dan heb ik een probleem. Dan heeft onze fractie een probleem, want u verwijst naar de wet en de wet is de wet.

De artikelen in het WIB 92 die over de aangifte gaan, zijn artikel 351 over de aanslag van ambtswege, artikel 342 over het forfaitair belaste minimum voor ondernemers en vrije beroepen, artikel 354 over de verlengde aanslagtermijn en artikel 444 over belastingverhogingen.

In dat artikel 444 staan de boetes, de percentages: bij een vergetelheid 10 tot 20 %, bij fraude vanaf 50 % tot 200 %. Daar is geen interpretatie mogelijk. Daar is geen bandbreedte.

Mijnheer de minister, als dat de wet is, wat doet de richtlijn dan? Holt die de wet uit? Breidt ze de wet uit? Gaat ze verder of niet?

In de ene zin die u daar hebt gezegd zit het probleem. Wij hebben in dit gremium in transparantie een debat gevoerd waarin wij van mening konden verschillen, waar iedereen heeft gestemd naargelang de positie van zijn partij, maar die wet is duidelijk. Alles wat voorbij die wet gaat of een andere oefening vooropstelt, moet langs het Parlement passeren.

Onze vraag blijft. Als de wet de wet is en als er een richtlijn is die u niet wilt publiceren omdat ze mensen op ideeën zou kunnen brengen, dan zitten wij met een probleem. De fiscale juristen richten zich op de wet. Als zij merken dat er wat kan worden 'gechipoteerd', zullen ze 'chipoteren'. Ofwel laat u marge om te 'chipoteren', ofwel niet.

Het is zeer duidelijk dat u zich in het Parlement, en als minister – u was journalist in uw vorig leven maar u bent nu minister – moet houden aan de wet. Alles wat daaraan voorbijgaat, telt dus niet. Wij herhalen onze vraag. Ofwel trekt u de richtlijn in omdat ze niet conform de wet is, ofwel volgt u de wet. Geef ons die richtlijn, zodat wij op zijn minst onze job kunnen doen als u dat niet van plan bent.

18.11 Marco Van Hees (PTB-GO!): Monsieur le ministre, je vous avais posé dix questions précises, que vous connaissiez à l'avance. Vous avez répondu à une de ces dix questions. C'est mieux que rien! Mais à l'école, vous auriez obtenu le score de 1/10, un résultat médiocre.

Vous nous dites: "Je ne veux pas communiquer pour ne pas inciter à cette régularisation fiscale." Pensez-vous sérieusement ce que vous dites, monsieur le ministre? Il est clair que les fraudeurs et leurs avocats seront très vite au courant des nouvelles règles en application. Par contre, le législateur, les parlementaires qui doivent contrôler le gouvernement, eux, n'ont pas droit à être informés de ces règles. C'est pour le moins bizarre!

C'est d'autant plus bizarre que vous ne communiquez pas au législateur ce qui apparaît visiblement comme un viol de la loi. Appliquer une pénalité de 25 % à des fraudeurs alors que la loi dit noir sur blanc que c'est 50 % minimum, c'est forcément violer la loi.

Ce n'est pas seulement violer la loi, c'est aussi violer la Constitution. Je vais vous citer deux articles de la Constitution. Article 170: "Aucun impôt ne peut être établi que par une loi." Ici, visiblement, il y a des règles qui sortent d'on ne sait où, mais en tout cas pas de la loi. Article 172: "Il ne peut être établi de privilège en matière d'impôt." Là, on est loin du compte, monsieur le ministre!

Sachant que la Belgique est déjà un des champions européens en matière de fraude fiscale, cette nouvelle mesure ne va pas améliorer les choses, c'est le moins qu'on puisse dire. Cela cadre malheureusement avec une politique globale à tout le moins douteuse puisque la seule mesure concrète adoptée par Mme Sleurs, secrétaire d'État à la lutte contre la fraude fiscale, est d'augmenter de 3 000 à 7 000 euros le paiement en liquide autorisé. La seule mesure concrète en matière de lutte contre la fraude fiscale, c'est une mesure en faveur de la fraude fiscale! Les diamantaires vous remercient! Il n'y a pas de privilège en matière d'impôt, mais la Commission européenne vise la Belgique actuellement pour des *rulings* qui sont manifestement selon la Commission des privilèges fiscaux.

Finalement, monsieur le ministre, je n'ai qu'une conclusion possible: vous êtes le gouvernement des fraudeurs!

18.12 Veerle Wouters (N-VA): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, volgens de collega's van socialistische kant gebruiken wij een verkeerde woordkeuze.

Die woordkeuze werd door u gemaakt. U hebt zelf de interpellaties beschouwd als vragen over de nieuwe fiscale regularisatie. De minister was heel duidelijk. Het gaat niet over een fiscale regularisatie, maar over spontane rechtzettingen. Ik zie niet in waar wij nu een verkeerde woordkeuze zouden maken.

Ik kan mij voorstellen dat dit aan socialistische kant is ingeburgerd, aangezien de echte regularisatierondes door u zelf werd georganiseerd. Het probleem is nu dat er geen uniforme regels werden opgesteld.

Wat gebeurt er daardoor vandaag? Er is willekeur omdat niet elke belastingcontroleur de regels op dezelfde manier toepast.

Wij willen transparantie. Wij willen ervoor zorgen dat iedereen dezelfde tarieven op dezelfde manier toepast. Dat is wat hier door onze minister wordt voorgesteld.

Ik denk dat men een dergelijk systeem alleen maar kan toejuichen. Dat is toch logisch. Niemand kan er tegen zijn dat fiscale regels correct en uniform worden toegepast. Dat is de bedoeling van de uitspraken van de minister.

18.13 Roel Deseyn (CD&V): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, net zoals nu begon het begin deze week wat te rommelen ter linkerzijde in de oppositie, ook aan de extreme linkerzijde. Samen met mijn fractie vroeg ik mij af of ik mij ongerust moest maken, of er misschien iets gaande was. Worden er plots onoorbare fiscale praktijken getolereerd? Wat doet een goed dossierbeheerder dan? We kijken eens wat er werkelijk aan de hand is.

Onze fractie, die zich ook engageert in het dossier van de fiscale fraude, stelt de vraag of men er nu goedkoper vanaf komt. Neen, de minister heeft het net gezegd: de boetes liggen beduidend hoger dan in de voorbije periode. Ik begrijp natuurlijk dat het pijnlijk is voor de PS dat deze meerderheid meer dan ooit de teugels aanhaalt en er meer werk van maakt om de fiscale zondaars aan te pakken. Ik begrijp ook dat de sp.a bijzonder gecharmeerd is door de fiscale initiatieven van deze regering, zelfs in die mate dat ze vandaag nog in allerijl een persconferentie over de *tax shift* organiseert, vol met concepten die wij gelanceerd hebben rond het mobiliteitsbudget, de meerwaardebelasting en noem maar op.

18.14 Karin Temmerman (sp.a): (...)

18.15 Roel Deseyn (CD&V): *Il n'y a que la vérité qui blesse.*

Wat is er eigenlijk aan de hand? Wat is nu precies de bedoeling van deze hele heisa? Ik meen dat het hier gaat over eerbare bedoelingen van de administratie. Men wil een gelijke behandeling van de belastingplichtigen, een dossier waarover we onlangs in de commissie ook gesproken hebben. Natuurlijk gaat het niet om de verlenging van de fiscale amnestie onder een of andere vorm. Nu zijn er verschillende handelwijzen, geen nieuwe wet of fiscale regularisatie. Natuurlijk moet ieder dossier afgehandeld worden.

Zonet hoorde ik hier de oppositie schreeuwen over de wet, de wet en nog eens de wet. Dat lijkt mij nu echt, voor mensen met veel politieke ervaring, een oversimplificatie van iedere juridische en politieke actualiteit. Als het zo gemakkelijk was, dan hadden wij geen enkele circulaire nodig, geen enkele interne aanbeveling, geen enkel koninklijk besluit en geen enkel ministerieel besluit.

Wie dus hamert op de wet, maakt volledig abstractie van elke vorm van interpretatie van gelijk welk dossier.

Vandaag is men niet beter af. In het voorstel omtrent *una via* van collega Terwingen en onze fractie kan precies in overleg gekozen worden voor een administratieve afhandeling of voor de gerechtelijke weg. De minister heeft zonet bevestigd dat die dossiers in ruggespraak behandeld zullen worden, zodat iedere ontsnapping aan strafrechtelijke vervolging wordt uitgesloten.

De oppositie vraagt nu naar die interne bepalingen. Maar wanneer de jacht openstaat, gaan wij de strategie toch niet op voorhand bekendmaken aan eventuele fiscale zondaars? Ik sluit echter ook niet uit, in het raam van de openbaarheid van bestuur, dat daarover een zekere transparantie kan bestaan. De vraag naar de strategie, zwart op wit, van de manier waarop de fraudeurs aangepakt zullen worden, vind ik wel heel kort door de bocht.

Er werd een einddatum bepaald voor de fiscale regularisatie. Die einddatum wordt nu voor het eerst

gerespecteerd, mijnheer Laaouej, want ook bij de budgetwijziging zal er geen nieuwe wet worden ingevoerd. Met deze regering komt er geen nieuwe laatste keer.

Tot slot, het gaat over duidelijkheid. De verantwoordelijkheid wordt opgenomen en het is goed te weten waar die exact ligt binnen de administratie van de FOD Financiën. Er is geen straffeloosheid. De richtlijn garandeert een gelijke behandeling.

18.16 Catherine Fonck (cdH): Monsieur le ministre, nous n'empêcherons jamais un contribuable de se présenter spontanément pour régulariser sa situation; nous ne fermerons pas les yeux – ce serait le comble – sur ceux qui ont la volonté de se mettre en ordre, mais, comme vous l'avez dit, il ne s'agit pas d'une nouvelle DLU.

D'ailleurs, à l'inverse de ceux qui vous ont interpellé, je ne conteste pas l'existence de cette directive.

C'est vrai, une directive a l'avantage d'assurer une forme d'unicité, de jurisprudence et de ne pas traiter les dossiers à la tête du client.

Néanmoins, monsieur le ministre, je m'attendais à ce que vous déposiez cette directive sur les bancs du parlement. Voilà qui aurait clairement eu le mérite de lever toute ambiguïté sur son contenu.

Cela aurait notamment permis de s'assurer que le régime des pénalités sera pleinement appliqué; c'est important! L'objectif n'est évidemment pas de régulariser en passant l'éponge.

Montrer cette directive aurait aussi eu le mérite de rappeler clairement à tous les services qu'en cas du moindre soupçon, du moindre doute, tout dossier doit évidemment être transmis au parquet.

Je crois que vous devez lever cette ambiguïté et transmettre cette directive si pas sur les bancs de notre séance plénière au moins en commission des Finances.

Il reste un autre point que j'aimerais aborder qui me semble encore plus important. À nos yeux, il s'agit d'un problème d'une autre ampleur encore.

Ce n'est pas en nous contentant de cet argent qui rentre dans les caisses de l'État de la part de tous ceux qui veulent leur régularisation que nous ferons face au problème, que nous traquerons les fraudeurs et que nous assurerons une véritable lutte contre la fraude fiscale.

Pour nous, le véritable problème, plus important encore, c'est le manque d'ambition du gouvernement dans la traque et la lutte contre la grande fraude fiscale organisée. On en a déjà souvent discuté. La meilleure preuve est d'ailleurs la faiblesse des montants prévus à ce sujet au budget. Nous y reviendrons. En l'occurrence, pour ce gouvernement, pour cette majorité, l'urgence est de développer des outils et de les appliquer dans une véritable traque contre la grande fraude fiscale.

Moties

Motions

Le **président**: En conclusion de cette discussion les motions suivantes ont été déposées.
Tot besluit van deze bespreking werden volgende moties ingediend.

Une première motion de recommandation a été déposée par MM. Ahmed Laaouej, Peter Vanvelthoven et Marco Van Hees et est libellée comme suit:

"La Chambre,

ayant entendu les interpellations de MM. Ahmed Laaouej, Peter Vanvelthoven, Georges Gilkinet, Mme Meyrem Almaci et M. Marco Van Hees

et la réponse du ministre des Finances,
demande au gouvernement

1. de confirmer l'arrêt définitif du système du dispositif de la DLU. Ce Parlement avait acté qu'après le 1er janvier 2014, il n'y aurait plus de déclaration libératoire. Cette dernière opération, lancée en juillet 2013, avait donc un caractère définitif. Pour rappel, le fait de rapatrier impliquait une taxation normale des revenus augmentée d'un accroissement de 15, 20 ou 35 %;

2. de soutenir toutes les initiatives qui favorisent l'échange d'informations fiscales entre les États et qui renforcent la lutte contre la fraude fiscale;

3. de renforcer la législation et les départements de l'ISI chargés de lutter contre la grande fraude fiscale et de maintenir le niveau des sanctions légalement prévues aujourd'hui et d'assurer la possibilité de poursuites au pénal lorsque cela se justifie;
4. de faire de la lutte contre la fraude fiscale une priorité et de mettre en œuvre les recommandations de la commission d'enquête visant à lutter contre la grande fraude fiscale;
5. de présenter tous les trois mois le tableau de bord permettant d'évaluer l'avancée de la mise en œuvre de ces recommandations;
6. de fournir les éventuelles notes et/ou circulaires de l'administration qui traitent de la régularisation."

Een eerste motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Ahmed Laaouej, Peter Vanvelthoven en Marco Van Hees en luidt als volgt:

"De Kamer,

gehoord de interpellaties van de heren Ahmed Laaouej, Peter Vanvelthoven, Georges Gilkinet, mevrouw Meyrem Almaci en de heer Marco Van Hees

en het antwoord van de minister van Financiën,

vraagt de regering

1. de definitieve stopzetting van de EBA-regeling te bevestigen. Dit Parlement had genoteerd dat er na 1 januari 2014 geen bevrijdende aangifte meer zou bestaan. De laatste campagne, die van start ging in juli 2013, had dus een definitief karakter. Pro memorie: het gerepatrieerde geld werd belast tegen het gewone tarief, vermeerderd met een verhoging van 15, 20 of 35 %;
2. haar steun te verlenen aan alle initiatieven die de internationale uitwisseling van fiscale inlichtingen bevorderen en de strijd tegen belastingfraude kunnen intensiveren;
3. de antifiscalefraudewetgeving aan te scherpen en de diensten van de BBI die belast zijn met de bestrijding van de grote fiscale fraude te versterken, en de momenteel in de wet bepaalde straffen op hetzelfde niveau te houden en strafrechtelijke vervolging mogelijk te maken wanneer dat gerechtvaardigd is;
4. van de strijd tegen belastingfraude een beleidsprioriteit te maken en de aanbevelingen van de onderzoekscommissie belast met het onderzoek naar de grote fiscalefraudedossiers uit te voeren;
5. om de drie maanden een scorebord te presenteren met het oog op de evaluatie van de vorderingen op het stuk van de uitvoering van die aanbevelingen;
6. de eventuele nota's en/of omzendbrieven van de administratie die betrekking hebben op de regularisatie, te bezorgen."

Une deuxième motion de recommandation a été déposée par Mme Meyrem Almaci et M. Georges Gilkinet et est libellée comme suit:

"La Chambre,

ayant entendu les interpellations de MM. Ahmed Laaouej, Peter Vanvelthoven, Georges Gilkinet, Mme Meyrem Almaci et M. Marco Van Hees

et la réponse du ministre des Finances,

demande au gouvernement

1. de transmettre de façon immédiate ladite directive au Parlement;
2. de faire effectivement de la lutte contre la fraude fiscale une priorité, par l'application complète des recommandations de la commission spéciale relative à la fraude fiscale et par une amélioration des moyens légaux et humains du SPF Finances;
3. de veiller, pour ce qui concerne la taxation des revenus, à identifier l'origine des fonds, à y appliquer les taux légaux et les pénalités éventuelles en cas de déclaration tardive;
4. d'assurer la meilleure collaboration possible en matière de criminalité financière entre les services de police, de justice et des Finances mais également avec les administrations étrangères afin de permettre la poursuite et la pénalisation des fraudeurs;
5. de revenir sur les mesures d'austérité décidées, qui frappent durement les plus fragiles de notre société, et de décider et de mettre en œuvre un *tax shift* mettant davantage à contribution les revenus des capitaux afin de contribuer à l'équilibre budgétaire, à des politiques de cohésion sociale et d'investissement dans l'économie du futur."

Een tweede motie van aanbeveling werd ingediend door mevrouw Meyrem Almaci en de heer Georges Gilkinet en luidt als volgt:

"De Kamer,

gehoord de interpellaties van de heren Ahmed Laaouej, Peter Vanvelthoven, Georges Gilkinet, mevrouw Meyrem Almaci en de heer Marco Van Hees

en het antwoord van de minister van Financiën,

vraagt de regering

1. deze richtlijn onmiddellijk aan het Parlement te bezorgen;
2. van de strijd tegen de fiscale fraude daadwerkelijk een prioriteit te maken, door middel van de volledige uitvoering van de aanbevelingen van de parlementaire onderzoekscommissie over de grote fiscalefraudedossiers en een versterking van de wettelijke en personele middelen bij de FOD Financiën;
3. wat de belasting op inkomsten betreft, te onderzoeken waar de fondsen vandaan komen en er de wettelijke tarieven op toe te passen en eventueel boetes op te leggen als er sprake is van laattijdige aangifte;
4. op het stuk van financiële criminaliteit te zorgen voor een zo optimaal mogelijke samenwerking tussen politie, justitie en de diensten van Financiën, maar ook met buitenlandse administraties, teneinde fraudeurs te kunnen vervolgen en bestraffen;
5. terug te komen op de genomen besparingsmaatregelen, die de meest kwetsbaren in onze maatschappij hard treffen, en een *tax shift* door te voeren die de inkomsten uit kapitaal zwaarder belast, hetgeen kan bijdragen tot het realiseren van het begrotingsevenwicht en tot het uitvoeren van een beleid van sociale cohesie en van investeringen in de economie van morgen.

Une motion pure et simple a été déposée par Mme Veerle Wouters et par MM. Hendrik Vuye, Patrick Dewael, Denis Ducarme et Servais Verherstraeten.

Een eenvoudige motie werd ingediend door mevrouw Veerle Wouters en door de heren Hendrik Vuye, Patrick Dewael, Denis Ducarme en Servais Verherstraeten.

Le vote sur les motions aura lieu ultérieurement. La discussion est close.
Over de moties zal later worden gestemd. De bespreking is gesloten.

Voorstellen

Propositions

- 19** Voorstel van resolutie betreffende de erkenning van de Palestijnse Staat door België (721/1-6)
- Voorstel van resolutie tot Belgische erkenning van de onafhankelijke Palestijnse Staat binnen de grenzen van vóór 1967 (300/1-2)
 - Voorstel van resolutie tot Belgische erkenning van de onafhankelijke Palestijnse Staat binnen de grenzen van vóór 1967 (555/1-2)
 - Voorstel van resolutie over de formele erkenning van de Staat Palestina door België (626/1-2)
 - Voorstel van resolutie inzake de onvoorwaardelijke erkenning van de Palestijnse Staat (652/1-2)
 - Voorstel van resolutie over de officiële erkenning van de Palestijnse Staat door België en de Europese Unie (718/1-2)
 - Voorstel van resolutie over de erkenning van de Palestijnse Staat door België (719/1-2)
- 19** Proposition de résolution visant à la reconnaissance de l'Etat palestinien par la Belgique (721/1-6)
- Proposition de résolution visant à la reconnaissance, par la Belgique, de l'Etat palestinien indépendant dans les frontières d'avant 1967 (300/1-2)
 - Proposition de résolution visant à la reconnaissance, par la Belgique, de l'Etat palestinien indépendant dans les frontières d'avant 1967 (555/1-2)
 - Proposition de résolution relative à la reconnaissance formelle par la Belgique de l'Etat de Palestine (626/1-2)
 - Proposition de résolution concernant la reconnaissance inconditionnelle de l'Etat palestinien (652/1-2)
 - Proposition de résolution relative à la reconnaissance officielle de l'Etat de Palestine par la Belgique et par l'Union européenne (718/1-2)
 - Proposition de résolution visant à la reconnaissance par la Belgique, de l'Etat palestinien (719/1-2)

Voorstellen ingediend door:

Propositions déposées par:

721: Hendrik Vuye, Peter Luykx, Denis Ducarme, Katrin Jadin, Servais Verherstraeten, Sarah Claerhout, Patrick Dewael, Nele Lijnen, Peter De Roover

300: Dirk Van der Maelen, Alain Top

555: Dirk Van der Maelen

626: Gwenaëlle Grovonius, Laurette Onkelinx, Jean-Marc Delizée, Stéphane Crusnière, Philippe Blanchart

652: Benoit Hellings, Wouter De Vriendt, Jean-Marc Nollet, Kristof Calvo, Zakia Khattabi, Evita Willaert, Anne Dedry, Stefaan Van Hecke, Muriel Gerken, Georges Gilkinet

718: Georges Dallemagne, Catherine Fonck, Benoît Lutgen, Christian Brotcorne, Francis Delpérée, Benoît Dispa, Vanessa Matz, Isabelle Poncelet, Melchior Wathelet
719: Olivier Maingain, Véronique Caprasse

Ik stel u voor een enkele bespreking aan deze zeven voorstellen van resolutie te wijden. (*Instemming*)
Je vous propose de consacrer une seule discussion à ces sept propositions de résolution. (*Assentiment*)

Bespreking **Discussion**

De door de commissie aangenomen tekst geldt als basis voor de bespreking. (Rgt 85, 4) **(721/4)**
Le texte adopté par la commission sert de base à la discussion. (Rgt 85, 4) **(721/4)**

Het opschrift in het Nederlands werd door de commissie gewijzigd in "voorstel van resolutie met het oog op de erkenning van de Palestijnse Staat door België".
L'intitulé en néerlandais a été modifié par la commission en "voorstel van resolutie met het oog op de erkenning van de Palestijnse Staat door België".

De bespreking is geopend.
La discussion est ouverte.

19.01 **Tim Vandenput**, rapporteur: Mijnheer de voorzitter, ik verwijs graag naar het schriftelijk verslag.

19.02 **Peter De Roover** (N-VA): Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, de resolutie die wij hier met de vier meerderheidspartijen ter goedkeuring voorleggen, betreft een meer dan belangwekkende aangelegenheid, en wel om drie redenen.

Ten eerste, ze gaat over de wereldvrede. Wij weten allemaal welk kruisvat het Midden-Oosten is.

Ten tweede, ze gaat eigenlijk ook over de interne vrede in ons eigen land, omdat het thema, namelijk de Palestijnse zaak en de oorlogen en conflicten die daar woeden, ongetwijfeld ook in onze grootsteden leeft.

Ten derde, voor onze fractie is het een bijzonder belangrijke resolutie, omdat ze gaat over het recht op zelfbeschikking voor het Palestijnse volk, in het kader van een tweestatenoplossing.

Wij moeten rekening houden met de internationale politieke context en de vraag stellen hoe wij een nuttige bijdrage kunnen leveren en het gepraat voor de galerij kunnen overstijgen. De mogelijkheden voor dit huis, wanneer het de wereldvrede betreft, zijn uiteraard beperkt, maar dat betekent niet dat wij onze frustratie over de gebeurtenissen ginder en het trage vredesproces verder in machteloosheid moeten laten uitvloeien.

De machteloosheid van deze Kamer is misschien ook maar een schijnbare machteloosheid, want wij bepleiten een en ander te bekijken binnen het grote kader van de Europese Unie. Het is belangwekkend om erop te wijzen dat in het verleden gebleken is dat de Verenigde Staten op dat vlak veeleer onze beslissingen vanuit de Europese Unie volgen dan zelf het voortouw te nemen. Ik geef het voorbeeld van de erkenning van Palestina als waarnemend lid van de Verenigde Naties, waar wij met de Europese Unie de voortrekkersrol hebben gespeeld. Die weg willen wij voortzetten.

Het speelveld ter plekke is een terrein vol wantrouwen en ongelijkheid. Laten wij niet vergeten dat het gaat over Israël, als erkende staat, en Palestina, dat dat statuut vandaag nog niet heeft. Empathie is hier meer dan gepast. Tegelijk moeten wij ervoor opletten dat wij het vredesproces stimuleren en het niet door onverhoedse maatregelen blokkeren.

Het is omzichtig handelen dat ons leidt, want wij begeven ons in een porseleinkast. Het kan niet de bedoeling zijn dat dit huis extremisten aan de ene of de andere zijde van de barrière in de kaart gaat spelen in dit zeer tere proces. Vandaar omvat de inhoud van de resolutie vijf belangrijke punten.

Ten eerste, als principiële aanhangers van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren zijn wij zeer tevreden dat wij met de fractie onomwonden de Palestijnse Staat kunnen erkennen.

Ten tweede, wij kiezen voor een slimme timing. Dat betekent dat de erkenning onderdeel wordt van een

proces en niet langer de beloning na de afronding ervan.

Ten derde, wij noemen de verantwoordelijken en de verantwoordelijkheden aan beide zijden en geven die nadrukkelijk een naam. Zoals wij, enerzijds, begrip opbrengen voor de gevoeligheden, zowel aan Israëlische als aan Palestijnse kant, moeten wij, anderzijds, ook de excessen aan beide zijden bij naam durven noemen.

Ten vierde, wij leggen, in tegenstelling tot wat is gesuggereerd over de resolutie – wie ze goed leest, heeft dat wel begrepen – geen vaste voorwaarden op, maar wij houden wel rekening met de context zoals die zich diplomatiek ontwikkelt.

Ten vijfde, wij kiezen nadrukkelijk voor het EU-verband. Onze resolutie sluit dan ook aan bij wat in andere lidstaten over deze aangelegenheid de voorbije weken werd goedgekeurd, ook bijvoorbeeld in het Europees Parlement. Een gelijkkluidend signaal in de diverse parlementen is natuurlijk veel krachtiger.

De resolutie — en wie dat ontkent, is ziende blind — is een belangrijke en ongeziene stap. Wij rekenen erop dat zij een sneeuwbaaleffect mag hebben en toch het vastgelopen vredesproces nieuw leven kan inblazen.

Dit thema zou de partijpolitiek moeten kunnen overstijgen, geachte collega's. Ik heb daar ook toe opgeroepen in de commissie, maar spijtig genoeg heeft het debat dat daar heeft plaatsgevonden ons geleerd dat de oppositie een andere richting uit wil. De oppositie mat zich het kleedje aan van het zelfverklaarde monopolie op het grote morele gelijk. Zij heeft gekozen voor een nummertje voor de galerij. Ik denk dat wij dat een droevige poging moeten noemen om op de kap van de inwoners van Palestina en Israël goedkope punten te scoren. Ik betreur dat ten zeerste.

19.03 Wouter De Vriendt (Ecolo-Groen): Mijnheer de voorzitter, mijnheer De Roover, als het moeilijk gaat in een politiek debat, dan beschuldigen mensen hun tegenstrevers wel eens van politieke spelletjes; dat is een gekende retorische truc. Ik begrijp echter eerlijk gezegd helemaal niet waar u dat vandaan haalt.

19.04 Peter De Roover (N-VA): U hebt de discussie in de commissie bijgewoond.

19.05 Wouter De Vriendt (Ecolo-Groen): Wellicht verschillen wij van mening. Dit heeft niets te maken met politieke spelletjes. Wij zijn overtuigd en wij staan op onze strepen om u te zeggen wat wij denken over deze resolutie, die u als grote voortrekker verdedigt. U bent eerste indiener van deze resolutie en dus nam de N-VA het voortouw in het laten goedkeuren van een resolutie die bijzonder vaag en wollig is. Uw resolutie geeft de regering veel te veel vrijheid om ter zake te doen wat zij wil.

Ik wil u niet beschuldigen van naïviteit, want ik wil geen politieke spelletjes spelen, maar ik wil wel verwijzen naar de feiten. Als dit Parlement uw vage, nietszeggende resolutie goedkeurt, dan is dat in de eerste plaats een vraag aan de minister van Buitenlandse Zaken, de heer Reynders. Ik wil dan ook verwijzen naar de woorden van onze minister van Buitenlandse Zaken uit een commissieverslag van 19 november 2014. Het is zeer duidelijk wat minister Reynders denkt over een mogelijke erkenning van Palestina en over deze resolutie. Ik citeer uit het verslag: "België is altijd voorstander geweest van de tweestatenoplossing en van de oprichting van een soevereine Palestijnse Staat. Dit principiële standpunt betekent wel degelijk, in fine, aan het einde van een onderhandelingsproces, de erkenning van een Palestijnse Staat." Even later zei de minister ook nog: "...nadat beide partijen overeenstemming hebben bereikt over de belangrijkste punten die deel uitmaken van het conflict."

Met andere woorden, mijnheer De Roover, de Belgische regering is helemaal niet van plan om Palestina te erkennen, tenzij wij als Parlement dit ondubbelzinnig vragen. Deze vraag om dit onvoorwaardelijk en zo snel mogelijk te doen, staat in de resolutie van mijn fractie en van een aantal andere fracties uit de oppositie. U geeft wolligheid aan een Belgische regering. U legt een aantal voorwaarden op en dat is het dan. U zegt dat de Belgische regering een aantal elementen kan overwegen: de Europese consensus, overleg enzovoort. U geeft de Belgische regering in feite een vrijeleide om helemaal niets te doen. Voor een volksnationalistische partij, die het zelfbeschikkingsrecht voorstaat, is dit bijzonder teleurstellend.

19.06 Peter De Roover (N-VA): Mijnheer De Vriendt, dat u hierover van mening verschilt, noteer ik graag. Dat wij iets meer vertrouwen hebben in deze regering dan u, zal niemand verbazen. Daarover hebt u volgens mij weinig schokkends verteld.

In de commissie hebben wij u of andere mensen nooit het recht ontzegd om een andere mening te

formuleren. Waar het hier wel over gaat, is dat u de indruk wekt dat u aan de kant van het grote morele gelijk staat en dat de overzijde zich blijkbaar in allerlei bochten wringt om een wollige tekst te fabriceren. Het verbaast mij dat u die indruk wil wekken, want ofwel bent u ziende blind, ofwel hebt u de tekst niet gelezen.

Misschien duurt het debat lang genoeg opdat u toch nog kennis zou kunnen nemen van de resolutie zoals wij die hebben ingediend en opdat u zich tegen het einde van deze discussie onder het motto van voortschrijdend inzicht zou aansluiten bij het voorstel dat wij naar voren schuiven.

Het woord "wolligheid" zult u straks wellicht op het spreekgestoelte nog geregeld herhalen, onder het motto: als men heel dikwijls zegt dat iets wollig is, zullen de schapen denken dat het nog waar is ook.

Ik kan u wel zeggen dat degenen die wel bereid zijn de resolutie te bekijken, en die niet naar andere teksten verwijzen, want ik meen dat wij zullen stemmen over de tekst zoals hij voorligt, zien dat deze resolutie veel verder gaat dan wat ooit in deze Kamer mogelijk is gebleken. Wij hebben, met deze meerderheid gekund wat u in vorige legislaturen niet hebt gekund. De sp.a is bijvoorbeeld nooit in staat geweest om een meerderheid tot stand te brengen, mijnheer Van der Maelen, die zo'n verregaande tekst goedkeurde.

Ik had het zeer mooi gevonden indien u had verwezen naar vroegere tijden, toen u wel mee aan het roer stond, mocht u er in geslaagd zijn om toen een meerderheid te vinden om zo'n verregaande tekst goed te keuren die tegelijk niet de subtiliteit heeft van een olifant in een porseleinwinkel.

19.07 Gwenaëlle Grovonius (PS): Monsieur De Roover, vous oubliez, sans doute, que nous avons assumé nos responsabilités. Nous avons œuvré pour que la Palestine soit reconnue comme membre de l'Unesco, pour qu'elle soit reconnue comme observateur non-membre de l'ONU.

Vous êtes encore en train d'enfumer la majorité en avançant des contrevérités tout à fait insupportables!

19.08 Peter De Roover (N-VA): Ik ben zeer blij dat u verwijst naar geweldige stappen voorwaarts, maar wij zetten wel een stap verder. Wij gaan verder dan dat waarnaar u verwijst, hoe wollig dit ook mag worden genoemd.

19.09 Zakia Khattabi (Ecolo-Groent): Monsieur le président, je voudrais proposer à M. De Roover un petit exercice.

Monsieur De Roover, on connaît les vellétés de votre parti en matière de reconnaissance et d'indépendance. Je voudrais vous inviter à vous mettre à notre place et à remplacer les termes État palestinien par Région flamande et d'appliquer un certain nombre de conditions aussi loufoques que celles que vous formulez aujourd'hui. Remettez-la alors en débat et voyez si alors vous ne seriez pas un peu plus sensible aux arguments amenés ce jour!

Je suis en effet surprise de la position de votre groupe quand on regarde historiquement les positions que vous avez prises et votre légèreté à accepter les conditions déposées sur la table pour la Palestine. Placez-vous dans une autre perspective, imaginez des conditions impossibles à atteindre, et vous comprendrez notre position!

19.10 Marco Van Hees (PTB-GO!): Monsieur De Roover, je veux vous soutenir. M. De Vriendt disait que votre résolution était floue. Vous n'êtes pas d'accord avec ses propos. Je suis d'accord avec vous. Votre résolution n'est pas floue. Il s'agit d'une résolution pour ne pas reconnaître l'État palestinien. Tout simplement!

19.11 Dirk Van der Maelen (sp.a): Ik zou een citaat willen voorlezen: "Ik ondersteun het initiatief dat het zelfbeschikkingsrecht van de Europese volkeren binnen de Europese Unie erkend wil zien als een fundamenteel mensenrecht en wens dat alle Europese instellingen alle Europese burgers en hun naties ondersteunen als ze dit recht wensen toe te passen." De auteur van het citaat heet Peter De Roover.

Mijnheer De Roover, mag ik u vragen waar u het verschil ziet tussen Kosovaren en Catalanen, die een beroep doen op hun zelfbeschikkingsrecht, en Palestijnen? Kunt u mij dat eens uitleggen?

19.12 Peter De Roover (N-VA): Mijnheer Van der Maelen en de collega's die het woord hebben genomen, er zijn geen gevaarlijkere politici dan degenen die denken dat zij in een laboratorium actief zijn. Wij zijn actief

in een echte wereld met een echte context. U bent, als u daar geen rekening mee houdt, iemand die veeleer speelt voor de binnenlandse galerijen, die wil scoren op de kap van de problematiek. Als u blind bent, geachte collega's, voor de specifieke context, niet de Kosovaarse context, wel de context van het Midden-Oosten met de hele brede en historisch aparte problematiek, dan zult u begrijpen dat enige omzichtigheid hier veel belangrijker is dan de opvoering van goedkope nummertjes en het vinden van laboratoriumwaarheden, die in de realiteit niet bruikbaar zijn en een tegenovergesteld effect hebben.

19.13 Dirk Van der Maelen (sp.a): Ik zal straks reageren, maar u vraagt aan de oppositie om het voorstel van resolutie van de meerderheid eens te lezen. Herinnert u zich dat ik in het debat in de commissie gewezen heb op een tegenstrijdigheid tussen de Nederlandse en de Franstalige versie, en niet op een detail? In de Nederlandse tekst stond dat een wijziging aan de grenzen van 1967 "in overleg" moest gebeuren, terwijl er in het Frans stond "en accord". Mijnheer De Roover, weet u wat dat betekent? De tekst is geschreven op het kabinet van Buitenlandse Zaken. De tekst is geschreven door de MR en de N-VA heeft die geslikt. U wou zo graag in de regering stappen dat u uw eigen waarden en principes opgeborgen hebt. Dat en niks anders is de waarheid!

19.14 Peter De Roover (N-VA): Mijnheer Van der Maelen, uw opwinding is omgekeerd evenredig aan de inhoud van uw tussenkomst. Wij hebben een tekst geschreven, samen met de collega's van de meerderheid.

19.15 Dirk Van der Maelen (sp.a): De MR...

19.16 Peter De Roover (N-VA): Aangezien u de debatten hier volgt, zal u al gemerkt hebben dat de MR deel uitmaakt van deze meerderheid. De MR zit daar volwaardig in, net zoals de N-VA.

Ik ben heel blij dat u het citaat naar voren hebt geschoven. Ik ben, als voorstander van het fundamentele zelfbeschikkingsrecht der volkeren, bijzonder trots dat wij dat hier vandaag kunnen goedkeuren, dat wij dat principe hier voor een brede Kamermeerderheid – ik nodig u uit om u zich daarbij aan te sluiten – in deze zeer gevoelige politieke aangelegenheid naar voren kunnen schuiven.

Ik zal u in één duidelijk zinnetje aantonen wat het verschil is tussen de aanpak van uw resoluties en die van ons. Terwijl de oppositie blijft vasthangen bij de gemakkelijke wat-vraag hebben wij ons gebogen over de veel moeilijkere hoe-vraag. Het is heel comfortabel om die oefening niet te doen, maar wij nemen onze verantwoordelijkheid om ook de hoe-vraag te bekijken en ons niet vast te strikken in pure theoretische grote concepten.

Eén verwijt accepteren wij graag: deze resolutie lijdt aan een manifest gebrek aan eenzijdigheid. De vraag of de N-VA een keppeltje draagt dan wel een arafatsjaal is een problematiek die wij willen overstijgen. Het is noodzakelijk dat we in deze zeer tere situatie – die zowel de wereldvrede treft als heel vaak de debatten in onze eigen straten, in onze grote steden, in grote mate mee beïnvloedt – het denken in kampen kunnen en durven overstijgen. Dat is de essentie van deze resolutie.

Ik wil de oppositie opnieuw uitnodigen om deze zeer belangrijke stap, over de grenzen van meerderheid en oppositie heen, Kamerbreed te zetten. Dan zal het signaal des te krachtiger zijn. Indien u zich blijft opsluiten in uw groot gelijk van principes, zonder u af te vragen hoe u het zult realiseren, dan zullen wij deze resolutie goedkeuren met de normale meerderheid.

19.17 Wouter De Vriendt (Ecolo-Groen): Mijnheer De Roover, u bent het met mij eens dat u in uw voorstel van resolutie geen snelle, onvoorwaardelijke erkenning van de Palestijnse Staat vraagt. U koppelt daar een voorbehoud aan. Ik geef een voorbeeld. U vraagt aan de regering om rekening te houden met het bestaan van een volwaardige Palestijnse regering met gezag over heel het Palestijns grondgebied. Dat laatste ligt, nota bene, niet in handen van die Palestijnse regering, maar wordt geblokkeerd door de annexatie door Israël. Wat u vraagt, kan dus gewoonweg niet; het is totaal onhaalbaar en illusoir.

Los daarvan wil ik u eigenlijk vragen wat uw partij nog denkt te doen om Israël ertoe te bewegen om het internationaal recht te respecteren. Wij vragen in onze ingediende tekst wel de snelle, onvoorwaardelijke erkenning van de Palestijnse Staat, omdat wij denken dat de erkenning zuurstof zal geven aan het debat. Wij denken dat het een zeer krachtig politiek signaal zou zijn ten opzichte van Israël. Het moet namelijk gedaan zijn met de overtredingen van het internationaal recht.

Mijnheer De Roover, vindt u dat Israël het internationaal recht schendt of niet? Op de lange duur weet ik eigenlijk niet meer goed welk reactionair standpunt de N-VA inzake het conflict tussen Israël en Palestina heden ten dage nog inneemt. Ik wil u erop wijzen dat zelfs onze minister van Buitenlandse Zaken, Didier Reyners, effectief spreekt over overtredingen van het internationaal recht door Israël. Deelt u dat standpunt van de MR en van Didier Reynders, of vindt u dat er helemaal niets aan de hand is?

Als u vindt dat er een probleem is, wat stelt u dan voor om uit de impasse te geraken in het Midden-Oosten? Wat zou een land als België kunnen doen? Wij spreken hier over de erkenning van Palestina, maar we kunnen bijvoorbeeld ook wat extra druk zetten op Israël door Israëlische producten uit de illegale nederzettingen te labelen of door de import van die producten te verbieden.

Mijnheer De Roover, u behandelt de oppositie hier met een zeker dedain, maar wij zijn wel degelijk bezig met het zoeken naar creatieve hefbomen en instrumenten. Daarom vraag ik naar uw instrumenten. Wat kan België doen om in het Midden-Oosten uit de impasse te geraken, tenzij u zich neerlegt bij het status quo? In dat laatste geval is de tijd wel rijp dat dit standpunt van de N-VA hier duidelijk op tafel komt.

19.18 Zakia Khattabi (Ecolo-Groen): Monsieur De Roover, je voudrais réagir et m'inscrire en faux par rapport à un élément que vous avez cité et dont je ne voudrais pas qu'il reste ici en l'état. Vous avez dit que l'on ne peut pas choisir entre la kippa ou le foulard palestinien.

Ce faisant, monsieur De Roover, vous laissez penser qu'il ne s'agit pas d'une question politique. La kippa est un signe d'appartenance à une communauté religieuse. Il ne s'agit donc pas de choisir entre la kippa et le foulard palestinien.

La question israélienne qui nous occupe est une question de politique israélienne et non une question d'appartenance à une communauté religieuse. Je m'inscris donc en faux sur ce choix que vous nous imposez dans le cadre de ce débat.

19.19 Peter De Roover (N-VA): Mevrouw, ik zal meteen op het laatste antwoorden. Ik kan u geruststellen. Beeldspraak is beeldspraak.

Het gaat inderdaad over een politiek conflict, waarbij wij nu net, en dan kom ik bij de heer De Vriendt, geen keuze maken tussen en geen voorkeur uitspreken voor wat dan de Israëlische of de Palestijnse zaak zou worden genoemd. Een oplossing kan immers alleen maar een oplossing zijn als we die tweedeling kunnen overstijgen, zoals de hele inhoud van de resolutie aangeeft.

Mijnheer De Vriendt, u had het daarnet over een bekende politieke techniek. U hebt er ook een gebruikt. Als uw argumenten op zijn, begint u over een heel ander thema, zoals de labeling of het internationaal recht. Dat zijn heel belangrijke aangelegenheden, maar daarover wordt in deze resolutie, noch in uw versie noch in de onze, gesproken.

Hierover gaat het niet. Bij een volgende debat daarover zullen wij ons daarin heel graag mengen. Trouwens, wat de overtreding van de internationale rechtsregels betreft, mag ik u geruststellen. Onze reactionaire N-VA hanteert geen andere normen dan de rest van de wereld en wij zijn daarin absoluut dezelfde mening toegedaan als bijvoorbeeld onze minister van Buitenlandse Zaken.

Wat ik heel sterk vind, is uw verwijzing naar onze hoop en het element dat wij mee in overweging willen nemen, namelijk dat het hele Palestijnse grondgebied... Ik verwijs naar het citaat dat u geeft. In eerste instantie is dat geen conditie. U moet de tekst lezen zoals hij daar staat. Het gaat om een element waarbinnen de diplomatieke vrijheid van deze regering zal worden gehanteerd.

Ik wil daarop kort verder ingaan. Hoe kan men in godsnaam een blinde resolutie indienen? "Laten we Palestina erkennen." U scoort daar misschien hier mee, maar niet in Palestina zelf. Daarmee wordt die zaak geen millimeter vooruitgeholpen.

Het zal u verbazen, maar ons gaat het over de zaak van de Palestijnen ter plaatse. Het blind uitroepen van de erkenning helpt hen geen stap vooruit. Welke zin heeft een Palestijnse Staat immers als er geen overheid is die over het hele grondgebied haar normale activiteiten kan ontplooiën? U begint een Palestijnse Staat die in zijn geboorteland zelf alles heeft van een *failed state*, een soort nieuw Somalië, een land waar op geen enkele fatsoenlijke manier burgerlijke ontwikkelingen kunnen plaatsvinden. U kiest voor een blinde erkenning

van iets wat niet levensvatbaar is als we dat buiten de context plaatsen.

Dat spelletje spelen wij niet mee, mijnheer De Vriendt, hoe mooi dat ook mag klinken voor wie de zaak simplistisch benadert.

U kunt mij dus niet verleiden – dat is ook de hele inhoud van deze resolutie – tot dat soort zwart-witdenken. Wij hebben in de resolutie een keuze gemaakt die zowel de correcte en eerlijke bekommernissen van Israël als de correcte en eerlijke bekommernissen van Palestina en de Palestijnen in rekening brengt en die zich niet te buiten gaat aan ongenueanceerde eenzijdigheid.

Ik denk dat u het debat echt niet vooruithelpt als u blijft steken in die zwart-witbenadering die wij met deze resolutie hebben willen verlaten. Wij vragen aan de regering om de Palestijnse Staat te erkennen binnen een ruimte van diplomatieke ontwikkeling.

Dat is dan het fundamentele verschil van mening. Als wij u daarin niet kunnen overtuigen, zullen wij die resolutie alleen goedkeuren.

De **voorzitter**: U kunt uw opmerking ook opnemen in uw eigen betoog straks, mijnheer De Vriendt.

19.20 Wouter De Vriendt (Ecolo-Groen): Mijnheer de voorzitter, ik zal zeer kort zijn.

Ik wil de mensen die dit debat volgen of dit later zullen lezen in het verslag erop wijzen dat de heer De Roover niet heeft geantwoord op mijn vraag hoe zijn N-VA-fractie de druk op Israël wil verhogen, zodat zij het internationaal recht respecteren en er een begin van een uitweg komt uit de impasse in het Midden-Oosten.

Een onvoorwaardelijke erkenning van Palestina is daarvoor volgens ons een hefboom.

Wij zijn bereid tot een open debat, maar ik wacht op uw alternatief. Wat zijn uw voorstellen tot nu toe? Ik heb het ook al gevraagd in de commissie. Ik heb dat vandaag gevraagd. Ik heb daarover van de N-VA niets gehoord.

19.21 Peter De Roover (N-VA): Mijnheer De Vriendt, u hebt wel antwoorden gehoord, maar u hebt niet geluisterd. Horen en luisteren zijn twee werkwoorden met een andere betekenis.

In deze resolutie zeggen wij heel duidelijk, in tegenstelling tot vroeger, dat de erkenning van de Palestijnse Staat niet het snoepje, niet de kers op de taart is wanneer ze gebakken is. Wij hebben nu gezegd dat dit een onderdeel van het proces kan zijn. Geen enkele partij heeft met andere woorden het monopolie om te bepalen wanneer wij die stap zetten.

Als u dat verschil met vroeger tegenover deze resolutie niet begrijpt, dan heeft dit debat geen zin, want dan luistert u niet en dan heeft het ook geen zin om kaarsen en brillen aan te sleuren.

19.22 Gwenaëlle Grovonijs (PS): Monsieur le président, mesdames et messieurs les parlementaires, le 5 février 2015 aurait pu être une date historique pour la diplomatie belge et pour notre Assemblée. Ceci aurait pu être le jour où le Parlement belge, comme tant d'autres en Europe, adoptait un texte ouvrant la voie à la reconnaissance de l'État de Palestine. Finalement, il n'en sera rien.

Au lieu de cela, il nous est demandé aujourd'hui de nous prononcer sur un texte de la majorité qui empêche *de facto* cette reconnaissance de l'État de Palestine par notre Royaume.

Chers collègues de la majorité, croyez-vous vraiment que nous ne savons pas lire un dispositif? Croyez-vous vraiment qu'il suffisait de mettre les mots "reconnaissance" et "Palestine" l'un à côté de l'autre dans le titre d'une résolution pour que celles et ceux qui appellent à cette reconnaissance en Belgique, en Europe, en Palestine et en Israël ne se rendent pas compte du jeu de dupes auquel vous vous êtes adonnés?

Avec votre texte, il n'y a tout simplement pas de reconnaissance! Comment expliquer sinon la faiblesse de ce texte? Comment expliquer sinon que vous ayez rejeté nos propositions qui demandent, elles, une reconnaissance formelle, immédiate et inconditionnelle de la Palestine? Ou encore, comment expliquer votre rejet en commission de notre amendement global, basé sur le texte adopté par le Parlement bruxellois qui,

lui, sans ambiguïté, demandait la reconnaissance de l'État de Palestine? Ce texte du Parlement bruxellois a été cosigné par le PS, le sp.a, Ecolo-Groen, le FDF, le cdH et même le CD&V. À ce propos, d'ailleurs, vous me permettez de m'interroger sur la cohérence politique de votre groupe sur ce thème international majeur.

Président: André Frédéric, vice-président.

Voorzitter: André Frédéric, ondervoorzitter.

Cette position hypocrite n'est tout simplement pas à la hauteur de la position constructive et volontariste qu'a toujours défendue notre pays, partisan d'une solution équilibrée.

Ce texte, s'il devait être adopté, constituerait, en fait, une des résolutions les plus médiocres adoptées par le parlement d'un État membre de l'Union européenne.

Si la majorité confirme son choix et rejette nos textes et nos amendements, elle laissera passer une occasion de contribuer à la relance du processus de paix.

Pourtant, le conflit au Proche-Orient mine, depuis maintenant plusieurs décennies, les relations internationales, la stabilité de cette région voisine de l'Europe et, surtout, la vie des populations palestinienne et israélienne. Il s'agit d'une source globale de radicalisation indéniable.

Face à ce conflit qui perdure, la Belgique a toujours été l'adepte d'une approche respectueuse du droit international – qui est important, pour nous, monsieur De Roover – et qui doit viser à la reconnaissance du droit à l'autodétermination du peuple palestinien qui passe notamment par la fin de l'occupation des territoires palestiniens ainsi que du droit à la sécurité de l'État d'Israël et de ses habitants. Cette approche se doit d'être la même pour toutes les parties en présence.

Dans ce cadre, notre pays se doit d'exiger de l'ensemble desdites parties qu'elles respectent le droit international. C'est dans ce sens qu'il convient de condamner les actes de violence perpétrés par toutes les parties ainsi que la poursuite de la politique de la colonisation qui mettent à mal toute chance de reprise et de conclusion d'un processus de négociation devant mener à la paix.

Mon groupe n'a de cesse de le répéter: seule la reprise urgente et effective des négociations en vue de parvenir à une solution fondée sur la coexistence des deux États, l'État d'Israël et l'État de Palestine indépendant, démocratique, d'un seul tenant, souverain et viable, vivant côte à côte dans la paix et la sécurité pour tous, peut constituer une solution à long terme.

C'est dans cet esprit que mon groupe avait déposé une proposition de résolution dépourvue d'ambiguïté avec une demande principale, claire, lisible et sans condition irréaliste ou sujette à interprétation, à savoir la demande au gouvernement fédéral de reconnaître formellement l'État de Palestine à côté de l'État d'Israël. Un point c'est tout.

Nous nous inscrivons ainsi dans le sillage des récentes initiatives parlementaires de plusieurs pays européens comme la Grande-Bretagne, l'Irlande ou la France.

La Suède, comme vous le savez, a quant à elle été le premier pays européen non issu de l'ex-URSS à franchir courageusement le pas de la reconnaissance formelle de la Palestine en tant qu'État. Des débats en ce sens ont également eu lieu dans l'ensemble des parlements des entités fédérées dans une démarche aussi volontariste qu'équilibrée par l'adoption des différents textes.

Nous sommes bien conscients que ces initiatives n'opéreront pas de bouleversement immédiat qui apporterait dans l'instant une solution définitive à un conflit historique complexe. Mais il s'agit aujourd'hui d'apporter notre contribution à la conclusion d'une solution pacifique en refusant d'assister immobiles à l'anéantissement de tout avenir de paix durable dans la région.

C'est bien au niveau fédéral qu'il revient aujourd'hui de reconnaître un État, et c'est donc légitimement sur nous que tous les yeux sont braqués. Reconnaître la Palestine maintenant constituerait dans le chef de la Belgique un acte diplomatique fort, soutenant le processus de paix et le principe d'une solution négociée et définitive entre les parties, une responsabilisation pleine et entière de ces deux parties sur un pied d'égalité. La Belgique confirmerait ainsi son rôle positif en faveur de la paix et de l'équité dans ce processus de paix, processus qui n'a toujours pas abouti et dont l'absence de solution structurelle à deux États est à l'origine de

tensions, de souffrances humaines et de déstabilisation régionale et mondiale.

Aujourd'hui, malgré les processus de négociations successifs, il nous faut assumer collectivement la responsabilité de nos échecs. Nous ne sommes à ce jour ni parvenus à mettre un terme à la colonisation, ni à apporter une réponse satisfaisante à la sécurité du peuple israélien, ni encore à répondre aux aspirations légitimes du peuple palestinien.

Trop de sang a déjà coulé dans ce conflit. Il est donc indispensable aujourd'hui de trouver d'autres stratégies, d'autres voies. Nous pensons que cette reconnaissance rendra possible la pose des jalons nécessaires à des évolutions positives permettant le respect par tous du droit international. Je veux être claire sur ce point. Critiquer certaines politiques d'Israël, ce n'est ni être contre cet État, ni ne pas reconnaître son droit à la sécurité et à la garantie de la protection de ses civils. C'est simplement exiger de cet État de droit, membre de l'ONU, qu'il respecte le droit international.

Au PS, notre approche a toujours été constante dans toutes les situations internationales. Nous sommes résolument pour la diplomatie, la proportionnalité, et surtout contre tous les doubles standards de la communauté internationale.

Voorzitter: Siegfried Bracke, voorzitter.

Président: Siegfried Bracke, président.

Aucun État n'est au-dessus du droit international, quel qu'il soit. Cette position est d'ailleurs celle que la Belgique a toujours défendue. La Belgique a toujours défendu l'importance du respect des règles du droit international ainsi que la reconnaissance du droit légitime du peuple palestinien à l'autodétermination, que ce soit lors du vote de la Belgique sous le précédent gouvernement en 2012 en faveur de l'accession de la Palestine au statut d'État observateur non membre à l'ONU, lors du vote en 2011 pour l'admission de la Palestine en tant qu'État membre de l'UNESCO ou encore, en 2011, lors du vote au Sénat de la proposition de résolution demandant la reconnaissance de l'État de Palestine.

Cet engagement de la Belgique pour une contribution à une solution pacifique au conflit, malheureusement, vous risquez de le stopper net car, ce rôle de fer de lance de la paix, je ne le retrouve absolument pas dans la résolution qui nous est soumise aujourd'hui par la majorité en cette séance plénière et, cela, après de très longues circonvolutions. Circonvolutions inutiles si c'est pour accoucher d'un texte aussi médiocre!

Il est vrai que certains dans la majorité semblent avoir des positions plus courageuses que d'autres, puisque le CD&V, encore lui, s'est abstenu sur notre recommandation proposant la reconnaissance formelle de l'État palestinien, une recommandation qui avait été rejetée par tous les autres groupes de la majorité.

Le texte de la majorité revient à faire beaucoup de bruit pour pas grand-chose. Si la presse titrait, lors de sa publication, "la Belgique va reconnaître la Palestine", c'est qu'elle n'avait pas encore bien pris connaissance des mesures qui étaient contenues dans cette résolution. Mais, en réalité, parler d'entraves à la reconnaissance de la Palestine serait plus juste concernant ce texte.

Selon moi et selon les principales organisations attentives à cette question, votre texte, votre vision de la reconnaissance n'est qu'un mirage dont la matérialisation est soumise au bon vouloir du gouvernement belge, du ministre Reynders et surtout au blanc-seing du gouvernement israélien. Vous voulez attendre le bon moment? Pour vous, cela ne sera jamais le bon moment! Une position unanime de l'Union européenne n'existera peut-être jamais. Vous le savez pertinemment bien.

Cependant, mes chers collègues de la majorité, il n'est pas trop tard! Vous pouvez encore adopter l'amendement global du PS, du sp.a, d'Ecolo-Groen et du FDF, remplaçant votre texte par le texte du parlement bruxellois. Cet amendement qui modifie complètement votre résolution permettrait, lui, à notre assemblée d'enfin réellement marquer un geste fort et positif à l'égard du droit à l'autodétermination du peuple palestinien et de la solution au conflit israélo-palestinien fondée sur la coexistence pacifique de deux États.

Cet acte grandirait la Belgique en exprimant une position aussi courageuse que nécessaire.

Je sais que vous n'avez pas vraiment envie de reconnaître cet État. Je pourrais donc comprendre que vous ne votiez pas notre amendement global. Puisque vous préconisez que nous suivions la marche en cours au

niveau européen, je me disais que vous seriez peut-être moins réfractaires à voter le texte adopté par l'Europe. Mais je suis certaine que sur ce point encore, vous allez opposer une fin de non-recevoir. Je suis convaincue que votre volonté réelle n'est pas d'adopter une résolution qui permettra vraiment la reconnaissance de la Palestine.

Monsieur le président, mes chers collègues, je me dis qu'aujourd'hui, il est enfin temps pour les groupes de la majorité de poser un acte clair en séance plénière. Oui ou non, reconnaît-on maintenant l'État de Palestine?

Dans tous les cas, vous êtes sortis du bois puisqu'en commission, vous avez rejeté les textes que l'opposition a déposés.

Pour conclure, je peux vous dire que si l'amendement global qui est soumis aujourd'hui à votre vote est rejeté, mon groupe votera contre le texte de la majorité tel qu'il nous est soumis pour toutes les raisons que je viens de vous présenter.

Je vous remercie pour votre attention et j'espère votre soutien à notre amendement.

19.23 Peter De Roover (N-VA): Collega Grovonijs, nogal wat uit uw betoog is absoluut niet in tegenspraak met mijn uiteenzetting en evenmin met de inhoud van het voorstel van resolutie.

U zult niet de laatste zijn, want ik verwacht dat nog een aantal leden uw poging zullen herhalen. Straks zullen sp.a, Groen en Ecolo waarschijnlijk hetzelfde verwijt maken. U wekt opnieuw de indruk dat de voorliggende tekst strikte voorwaarden zou instellen. Ik verzoek u de tekst te lezen, want dat klopt niet.

Mevrouw Grovonijs, ik wil alleen dit nog even kwijt. De resolutie van het Europees Parlement, die onder meer ook door de socialistische fractie is goedgekeurd, bepaalt: "Supports in principle the recognition of Palestinian statehood and the two state solution, and believes these should go hand in hand with the development of peace talks, which should be advanced".

Mevrouw Grovonijs, eigenlijk past ons voorstel van resolutie helemaal in de context van die principiële erkenning, een principiële erkenning die wellicht in onze tekst zelfs iets scherper is geformuleerd.

19.24 Gwenaëlle Grovonijs (PS): D'une part, vous savez très bien que vous formulez d'autres conditions dans votre proposition de résolution. Nous les avons évoquées. Que ce soit la question notamment de l'autorité pleine et entière sur le territoire dans un contexte où, nous le savons, 60 % de la zone C est occupée par les Israéliens ce qui, *de facto*, rend impossible la mise en œuvre de cette condition.

D'autre part, je vous prends au mot. Si vous êtes tellement sur la même longueur d'onde que la position européenne, votez ce texte, votons ce texte.

19.25 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): Monsieur le président, ce débat a déjà eu lieu en commission. À plusieurs reprises, nous avons proposé à M. De Roover de déposer un amendement qui serait la résolution votée au Parlement européen. On vous proposait même la primo signature, ce que vous avez refusé.

Ce que vous dites à propos de la résolution européenne est faux. Vous conditionnez la reconnaissance de l'État palestinien à l'existence d'un gouvernement de plein exercice sur 2 morceaux de Palestine qui, on le sait, mettront des années à se recoller. La résolution du Parlement européen ne prévoit pas du tout ce que vous dites. Vous conditionnez la reprise des pourparlers entre Israéliens et Palestiniens alors que la résolution européenne prévoit, elle, comme vous l'avez dit, qu'elle soit concomitante.

Notre point de vue est que la reconnaissance de l'État palestinien peut être une étape dans cette réconciliation israélo-palestinienne. Et elle est concomitante, comme le dit la résolution du Parlement européen.

Chiche, déposez ce texte maintenant en amendement de votre propre résolution. Nous le signerons et nous le voterons.

19.26 Olivier Maingain (FDF): Monsieur le président, la majorité ne veut pas de la reconnaissance immédiate et sans conditions de l'État palestinien. Convaincu que sa procédure sera plus efficace pour la

reconnaissance de l'État palestinien, M. De Roover peut-il nous dire dans quel délai il estime qu'en suivant sa procédure, l'État palestinien sera reconnu? À défaut d'atteindre un objectif dans un délai raisonnable, acceptera-t-il une reconnaissance sans conditions de l'État palestinien? Peut-il prendre cet engagement?

19.27 Peter De Roover (N-VA): Ik wil er toch even op wijzen dat ons voorstel van resolutie zelfs verder gaat dan de resolutie die in het Europees Parlement tot stand is gekomen, na de nodige herschikkingen en herschrijvingen, parallel aan de discussies die hier hebben plaatsgevonden, en die door de socialisten in het Europees Parlement in Brussel werd goedgekeurd.

Mijnheer Van der Maelen, lees wat er in de voorgestelde tekst staat en wek niet de indruk dat er iets anders staat. Ik begrijp dat u bijzonder gegeneerd bent, omdat uw partijgenoten in het Europees Parlement niet hebben kunnen bereiken wat wij wel hebben bereikt. Wij hebben hen in snelheid genomen, we zijn hen links en rechts voorbijgegaan. Ik kan aannemen dat u dat bijzonder stoort. Ik heb heel veel begrip voor uw opwinding, maar het feit blijft dat wij verder gaan dan die resolutie.

Ik stel voor dat dit als uitzending voor schooltelevisie wordt opgenomen onder het motto "dovemansgesprek, hoe gaat zo iets". Dit is er een voorbeeld van, want u blijft met een ongeziene koppigheid, een betere aangelegenheid waardig, de indruk wekken dat ons voorstel van resolutie conditioneel zou zijn, hoezeer wij ook ontkennen dat dit het geval is, hoezeer de teksten ook duidelijk maken dat het niet zo is. Mevrouw Grovonijs, collega's van de oppositie, ze is dat niet. Het heeft geen zin dat ik het nog 36 keer ontken. Laat het dus bij dezen ontkend zijn voor eens en altijd.

19.28 Peter Luykx (N-VA): Mijnheer de voorzitter, collega's, op het gevaar af hier voor de 37^e of intussen al 38^e keer de oppositie te wijzen op de letterlijke tekst van de resolutie, heb ik in *Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal* opgezocht wat "voorwaarde" betekent, een woord waarmee men ons van alle kanten om de oren slaat. Het gaat trouwens niet om een tekst van de N-VA, want het is geen binnenlandse politieke afrekening met de N-VA. Het gaat om een meerderheidsresolutie. Welnu, als er een voorwaarde is, dan betekent het dat er voorafgaandelijk een beperking wordt opgelegd en dat lees ik nergens. U blijft dat hier stoïcijns herhalen.

"Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose!"

Wel, dat zal hier dus niet lukken, want wij zullen op onze manier blijven herhalen dat u dan maar moet zeggen waar dat woord in het voorstel van resolutie voorkomt. Het staat er niet.

19.29 Gwenaëlle Grovonijs (PS): Je n'ai pas consulté le Van Dale, je n'ai consulté ni le Larousse ni le Petit Robert. Néanmoins, quand il est dit: "Nous allons reconnaître l'État de Palestine si l'Autorité palestinienne a le contrôle sur l'entièreté du territoire, si le processus de paix est repris ..." Pour moi, il s'agit bien de conditions. Je suis désolée!

19.30 Georges Dallemagne (cdH): Monsieur De Roover, je vous écoute depuis tout à l'heure avec beaucoup d'amusement et je ne suis pas le seul: je vois votre groupe, votre propre majorité sourire quand vous dites que votre résolution va plus loin que celle du Parlement européen. C'est assez gonflé d'affirmer cela!

Selon moi, votre résolution est évidemment bien en retrait, elle est floue et elle conditionne. D'ailleurs, le texte en néerlandais est encore plus clair qu'en français: "Te herkennen op basis van ...". Si est un texte est encore plus clair en français, c'est bien celui-là: il conditionne la reconnaissance à une série d'éléments qui, comme nous le savons tous, sont aujourd'hui inaccessibles. Voilà le problème: le processus de paix est embourbé depuis 1993 et une partie du territoire palestinien est occupée depuis une cinquantaine d'années.

C'est de cette logique-là que nous voulons sortir; or votre résolution s'y enfonce, elle persiste dans cette logique. Il est clair que vous remettez la reconnaissance de l'État palestinien aux calendes grecques.

19.31 Peter De Roover (N-VA): Ik kan u, met een zeker gevoel van vermoedheid weliswaar, meedelen dat wij niet de resolutie zullen goedkeuren die u beweert dat wij zullen goedkeuren. Wij zullen de resolutie goedkeuren zoals die nu voorligt en niet zoals u die probeert te framen.

19.32 Gwenaëlle Grovonijs (PS): Évidemment, je le regrette mais je ne suis pas très surprise. Nous savions depuis le départ que vous n'aviez pas de réelle volonté dans ce dossier. Je suis confortée dans

l'idée qui était la mienne avant de monter à la tribune.

19.33 Katrin Jadin (MR): Monsieur le président, chers collègues, je m'étais dit que le débat de ce jour serait fort. C'est le cas. Inédit aussi le fait de débattre de la reconnaissance de l'État de Palestine, un État qui aurait déjà pu être créé sous l'auspice des Nations unies depuis 1947, il y a septante ans!

Selon moi, comme je l'ai dit en commission lorsque nous avons présenté cette résolution qui est portée par les partis de la majorité, je regrette que nous ne soyons pas davantage à la soutenir et à avoir pris part à ce débat. Il est primordial que ce soit le parlement, les députés, nous tous chers collègues, qui lancions ce débat. Il est tout aussi important d'ouvrir le dialogue avec le gouvernement qui, in fine, prendra cette décision de la reconnaissance de l'État palestinien.

En tant que parlementaires, en tant que Chambre des représentants de Belgique, nous remplissons ainsi notre rôle politique: soutenir et contrôler l'action du gouvernement d'une part, mais aussi, d'autre part, susciter et même demander une action de sa part.

C'est ici que le débat parlementaire garde toutes ses lettres de noblesse dans la réflexion intellectuelle et la dimension politique de nos décisions. Nous le savons, chers collègues, cette situation est exceptionnelle. Le nombre de textes déposés en témoigne. Le conflit israélo-palestinien a assez duré. Les victimes sont nombreuses. Nous ne comptons plus les morts inutiles, les réfugiés ou encore les enfants sans avenir prêts à tout pour exister.

Nous tenons à le dire fortement et vigoureusement, et nous pourrions nous retrouver là-dessus. Pour nous, réformateurs libéraux, c'est très important de le souligner ici, bien au-delà des débats que nous avons eus, nous sommes attachés aux deux peuples. Je rappelle que la Palestine est un des dix-huit pays partenaires de notre coopération au développement et que nous sommes liés à l'État d'Israël par des liens qui dépassent le poids de l'Histoire, et l'histoire de son peuple.

Nous avons le désir de voir la paix enfin s'instaurer dans cette région du monde.

Au-delà des alternances politiques, la position de notre diplomatie a été d'une étonnante constance. Cela a été dit plusieurs fois: le règlement définitif du conflit et l'avènement d'une paix durable au Proche-Orient ne pourront être obtenus que par la coexistence de deux États souverains et indépendants. Cette paix garantira la sécurité de chaque citoyen dans ces deux États. Cette paix sera la garantie de la reconnaissance mutuelle de tous les États de la région. Cette paix sera renforcée par la mise en œuvre d'un modèle de coopération économique proche de ce que nous avons construit en Europe depuis la fin de la Seconde Guerre mondiale.

Chers collègues, là se situe la force de notre résolution. Il ne s'agit pas de faire un cadeau ou de faire plaisir à l'un ou à l'autre allié politique de la scène internationale; nous voulons que la reconnaissance de la Palestine soit le point de départ d'un nouveau Moyen-Orient, celui des accords d'Oslo de 1993 notamment. C'est la raison pour laquelle je peux dire de façon très claire que notre pays doit reconnaître l'État de Palestine afin d'assurer un avenir meilleur tant aux Palestiniens qu'aux Israéliens. Il n'y a pas de doute sur ce point. Les votes récents de la Belgique en faveur de la Palestine comme membre de l'UNESCO et comme État observateur non membre à l'ONU étaient les premiers pas. Je réaffirme cette position dans l'assemblée, tout comme l'ont fait précédemment notre premier ministre et notre ministre des Affaires étrangères, dont j'aimerais citer un extrait du discours de politique générale de novembre 2014.

"La Belgique a toujours été favorable à une solution consistant à faire coexister deux États et à créer un État palestinien souverain vivant en paix et en sécurité avec et aux côtés d'Israël. Cette position de principe signifie au final la reconnaissance d'un État palestinien.

La question qui se pose désormais est quand cette reconnaissance doit-elle se produire?"

La Belgique, par une position constante, est à la fois l'amie des Palestiniens et l'amie d'Israël. Jusqu'à présent, elle a réussi à obtenir l'écoute et la confiance des deux parties pour peser favorablement sur les modalités d'une résolution juste, négociée et acceptée par les deux acteurs.

Notre pays a un rôle majeur à jouer dans une dynamique diplomatique européenne cohérente et qui s'inscrit dans la durée. Nous savons que la seule solution au conflit est d'instaurer des pourparlers directs et

honnêtes entre les deux parties. C'est justement par notre résolution que nous souhaitons y contribuer.

19.34 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): Madame Jadin, je souscris évidemment à tout ce que vous dites sur le fond. Pour cela, il faut y arriver. Vous dites que nous sommes amis, tant avec Israël qu'avec la Palestine. Être amis, c'est reconnaître la dignité de l'autre. La Belgique a d'ailleurs reconnu Israël assez rapidement. La Belgique n'a pas encore reconnu la Palestine. C'est manquer de dignité et ce n'est pas donner de la dignité à la Palestine, que vous appelez notre amie, que de ne pas le reconnaître. Aujourd'hui, nous avons quantité de relations économiques importantes avec Israël. Nous aimerions, en tant qu'amis, avoir les mêmes rapports économiques avec la Palestine. C'est impossible car, aujourd'hui, un autre ami, Israël, empêche le développement économique de la Palestine et empêche que nous ayons le même niveau de relations économiques avec cet État palestinien. Pour donner cette dignité à cet ami ou en tout cas à celui que vous appelez votre ami, reconnaissez maintenant, immédiatement la Palestine!

19.35 Katrin Jadin (MR): Monsieur Hellings, j'entends vos arguments. Ce sont d'ailleurs ceux que vous avez produits également en commission. Je pense qu'à travers la résolution que nous avons déposée et que nous souhaitons évidemment voir aboutir aujourd'hui, nous avons bien développé dans nos considérants notre souhait d'y aller pas à pas. Je viens de le répéter. Je prends pour preuve la reconnaissance au sein des instances de l'ONU, la reconnaissance par la Belgique aussi de la Palestine dans d'autres instances internationales, de même que l'implication de notre pays à travers la Coopération au développement.

Pour reconnaître l'État palestinien, il doit y avoir des conditions qui permettent de planter le cadre, tel que nous avons ... Chers collègues, vous avez lu cette résolution. Je pense en effet qu'il faut avoir un cadre qui doit permettre, dans un temps opportun, de reconnaître l'État palestinien.

Monsieur le président, si vous le permettez, je vais poursuivre mon exposé.

En effet, cette paix, nous en connaissons depuis longtemps les paramètres. Elle doit reposer sur l'existence de deux États souverains et démocratiques, vivant côte à côte en paix et en sécurité, sur la base des frontières déterminées en 1967, avec Jérusalem pour capitale.

La définition de ces paramètres, on la retrouve dans la résolution 242 du Conseil de sécurité, dans les négociations de Madrid, puis lors des accords d'Oslo, lors des sommets de Camp David ou de Taba, ou lors de la dernière tentative infructueuse menée par le secrétaire d'État américain John Kerry.

Face à cette impasse, face à une administration Obama qui vit ses derniers mois, période peu propice à des efforts diplomatiques intenses, les États européens doivent prendre une initiative et poser des gestes forts, dans la lignée des valeurs que notre vieux continent défend depuis longtemps.

Ce sont ces bases politiques que l'on retrouve dans le texte cosigné par le Mouvement réformateur, l'Open Vld, la N-VA et le CD&V. Un texte dont on ne peut sous-estimer l'importance à la fois pour notre assemblée, mais pour toute cette région du monde. Et je me félicite en effet que la Chambre des représentants puisse apporter une contribution constructive à ce débat qui s'est développé dans plusieurs États européens depuis le mois de septembre dernier.

Je peux aussi me réjouir de la richesse de nos échanges, de même que la méthode que nous avons utilisée pour aboutir à cette résolution. En effet, dès octobre, nous avons invité les deux ambassadeurs dans notre commission des Affaires extérieures; ils ont pu exposer leur point de vue et celui de leur gouvernements respectifs. Nous avons également eu la possibilité d'exposer l'ensemble des propositions de résolution déposées. Enfin, voilà deux semaines, nous avons pu tenir ce débat contradictoire qui nous amène à voter aujourd'hui, je l'espère, cette résolution.

Le Mouvement réformateur défend depuis longtemps le principe que la reconnaissance de l'État de Palestine doit intervenir dans le cadre d'un règlement global et définitif du conflit, négocié par les deux parties. Nous sommes conscients des difficultés énormes de chaque volet, de chaque ligne, de chaque détail de ce règlement global.

Nous savons aussi que cet accord bilatéral n'est viable qu'à travers un accord régional. Vu la situation dans la région, cet accord sera difficile à conclure.

Israël ne peut vivre en pleine sécurité que dans un environnement régional apaisé. Cette sécurité de l'État

d'Israël et de son peuple exige une pleine reconnaissance de l'État d'Israël par toutes les parties palestiniennes, ce qui inclut le Hamas, et tous les pays de la région, ce qui inclut l'Iran.

Le chemin sera long; tout le monde s'en rend compte. Mais nous ne pouvons accepter une reconnaissance symbolique, une reconnaissance pour elle-même, une reconnaissance qui ne serait suivie d'aucun effet concret, principes que je retrouve dans la plupart des textes qui ont été déposés. Une reconnaissance unilatérale de l'État palestinien sans négociations, sans conditions, est, d'une part, mauvaise pour la crédibilité de notre diplomatie et, d'autre part, contre-productive pour les intérêts des parties de la paix du Proche-Orient.

19.36 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): Madame Jadin, vous dites que la solution c'est la discussion.

Depuis 1993, tous les pays que vous avez cités discutent. Qu'est-ce que cela a donné? Est-ce que cela a donné moins de colonisation israélienne des terres palestiniennes? Non! Est-ce que cela a donné la paix? Non!

Il y a une façon aujourd'hui efficace de pouvoir contraindre Israël à arrêter la colonisation qui rend impossible le processus de paix et, *de facto*, l'existence même de la Palestine, c'est reconnaître l'État de Palestine! Le reste, on l'a déjà fait. Ce n'est pas efficace.

Si un jour on reconnaît la Palestine, si un jour on parvient à faire pression sur Israël, comme on aurait dû le faire depuis des années, pour qu'il arrête de coloniser la Palestine, d'ici quelques années, il n'y aura plus besoin de financer la coopération au développement en Palestine. Nous pourrions alors signer un accord commercial avec la Palestine.

19.37 Emir Kir (PS): Madame la députée, vous avez l'air très inoffensive. Vous avez amené le calme dans cette Assemblée mais je crois qu'il faut arrêter. Vous continuez à nous expliquer ici que vous êtes, avec la majorité, à la pointe de cette volonté d'apporter un souffle nouveau pour la Palestine. En réalité, vous l'avez dit vous-même, vous êtes en contradiction avec M. De Roover qui nous a chanté une chanson pendant une heure en nous expliquant qu'il n'y avait pas de conditions, que vous alliez beaucoup plus loin que la résolution du Parlement européen. Or vous nous expliquez qu'il faut des conditions!

Arrêtez! Soyez cohérents au sein de votre majorité! Arrêtez d'essayer de nous expliquer que votre motion est la bonne. La seule qui soit la bonne, c'est celle qui est proposée aujourd'hui par l'opposition, celle qui vise à reconnaître la Palestine.

Je vous demande d'être plus synthétique car vous tenez des propos qui commencent vraiment à nous irriter!

19.38 Katrin Jadin (MR): Monsieur Kir, c'est votre droit le plus strict de vous exprimer de la sorte. Mais j'ai également le droit d'avoir mon point de vue. Je pense, en effet, qu'il n'y a pas lieu, comme vous le faites, de dire que tout est blanc ou noir, qu'il y a une bonne et une mauvaise résolution. Je pense sincèrement que cette résolution permettra de planter le cadre pour que l'État palestinien soit reconnu plus rapidement.

Monsieur Hellings, vos propos d'aujourd'hui ne sont pas différents de ceux d'hier. Votre résolution est, à vous entendre, positive dans la mesure où elle vise une reconnaissance purement symbolique de l'État palestinien.

Pour ma part, comme d'autres, j'estime qu'elle risquerait de compliquer la situation, qu'elle ne changerait rien sur le terrain et qu'elle ne contribuerait pas à apporter la paix au Proche-Orient.

19.39 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): Madame Jadin, cette résolution inconditionnelle et immédiate est conforme à la résolution adoptée par la Chambre des Communes du Royaume-Uni. Elle se résume en une phrase: on reconnaît la Palestine. J'attire ici l'attention sur le fait que la Chambre des Communes n'a pas pour habitude de prendre des décisions que je qualifierais de "folles". Par ailleurs, on sait que l'on assiste à un effet domino. D'autres parlements d'autres États européens adoptent une résolution de reconnaissance immédiate et inconditionnelle. Nous pourrions devenir le neuvième. Bientôt, les Palestiniens pourront être forts du soutien de tous les parlements européens et négocier d'égal à égal avec Israël.

Le problème aujourd'hui réside dans le fait qu'un partenaire fort, à savoir Israël, occupe les territoires d'un partenaire faible, à savoir la Palestine.

Si la Palestine est reconnue et que vous lui conférez sa dignité, vous renforcez les Palestiniens dans l'objectif d'une paix négociée à deux États qui vivent côte à côte.

19.40 Olivier Maingain (FDF): Madame Jadin, tout d'abord, je voudrais dire que je respecte votre point de vue. Je ne suis pas ici pour dire que vous nous servez un discours insignifiant, mais il y a un seul critère qui doit nous guider: l'application correcte, pleine et entière du droit international. Oui ou non, le droit international nous dit-il que le peuple palestinien a droit à son État? Oui! Le droit international soumet-il cette reconnaissance de l'État palestinien à des conditions? Non! Ce que vous mettez dans votre résolution est contraire au droit international. Il n'y a rien d'autre à décider que le respect plein et entier du droit international!

19.41 Katrin Jadin (MR): C'est le but de cette résolution. Je l'ai dit à trois ou quatre reprises, aucun doute ne subsiste quant à la reconnaissance de l'État palestinien. Aucun doute ne subsiste quant à la reconnaissance, en temps opportun, par la Belgique de l'État de Palestine. Pourquoi? Parce que nous souhaitons une reconnaissance qui soutienne la négociation, qui la relance et qui force le *statu quo* injuste et intenable.

Nous savons également qu'un effort collectif international au service de la paix est nécessaire et que notre démarche doit se fonder dans un ensemble européen qui existe depuis 1980 et la Déclaration de Venise. Cette démarche européenne nous est certes imposée par les traités de l'Union européenne. Nous devons inscrire nos politiques étrangères dans une ligne européenne, mais cette démarche ne sera efficace que si elle pèse d'un poids européen.

Nous devons aussi rallier les membres permanents du Conseil de sécurité, les pays arabes comme l'Égypte ou la Jordanie. Nous voulons la reconnaissance d'un État, d'un gouvernement, d'un peuple, d'un territoire. Notre démarche, à travers l'adoption de cette résolution, est de baliser la réflexion du gouvernement. Cette résolution pourrait, je l'espère sincèrement, contrer les voix qui, au sein même du gouvernement israélien, semblent exclure désormais la création de tout État palestinien, évolution que je considère pour ma part comme très préoccupante et que nous allons observer avec attention lors des élections du mois de mars prochain.

Cette résolution pourrait aider le président palestinien, Mahmoud Abbas et son successeur à régler son problème numéro 1, qui est d'asseoir son autorité à Gaza et de soustraire ce territoire et cette population de l'emprise du Hamas, organisation reconnue comme terroriste et qui refuse l'existence même de l'État d'Israël.

Chers collègues, cette résolution se veut avant tout être une contribution pour la paix au Moyen-Orient. Je souhaite qu'à l'issue de notre vote d'aujourd'hui, le gouvernement s'engage, au moment où il le jugera opportun, à une reconnaissance pleine et entière de l'État de Palestine.

19.42 Sarah Claerhout (CD&V): Mijnheer de voorzitter, collega's, er werden verschillende resoluties ingediend met het oog op de erkenning van Palestina. Is dat toeval? Uiteraard niet. Het is thans het momentum om de zaken aldaar te laten bewegen. Wij moeten daarbij de krachten bundelen om het politiek gewicht van België in deze kwestie te laten gelden en om een reeks doelstellingen te realiseren.

Ik heb alle resoluties goed gelezen en au fond delen wij allen dezelfde doelstelling, met name een duurzame oplossing voor het conflict, waardoor een soevereine en leefbare Palestijnse Staat veilig en in vrede met en naast Israël kan bestaan. Wij hebben het gehad met die uitzichtloze situatie en de onbuigzame Israëlische houding. Wij moeten meehelpen om stappen te zetten naar oplossingen voor het aanslepend conflict, bij het opnieuw op gang trekken van de vredesonderhandelingen en bij het doorbreken van de status quo.

Tegelijk beseffen wij allemaal — wij moeten maar even in de geschiedenis van het conflict duiken — dat het dossier niet eenvoudig is en dat de situatie zeer complex is. Wij delen allemaal die bekommernissen en dat blijkt ook uit alle resoluties. Dat is de reden waarom wij het zo belangrijk vonden om deze internationale problematiek vandaag op de agenda te plaatsen. In het gecreëerde klimaat van polarisatie houd ik eraan die gedeelde bekommernissen en het gedeelde verantwoordelijkheidsgevoel dat daaruit spreekt, te benadrukken. Wij hebben allen een verantwoordelijkheid ten aanzien van de betrokken volkeren en de miljoenen inwoners van het Midden-Oosten.

Collega's, de resolutie van de meerderheid is een resolutie die de regering oproept om Palestina als staat te erkennen. In die resolutie nemen wij de verantwoordelijkheid, zoals wij ze volgens ons inzicht moeten nemen, om effectief een positieve bijdrage te leveren door te focussen op oplossingen in een politiek en diplomatiek kader.

Een erkenning is immers een bijzonder belangrijk instrument, dat slechts één keer kan worden gebruikt. Er moet zeer omzichtig en doordacht mee worden omgegaan opdat het een maximaal positief effect zou sorteren. Nogmaals, de erkenning is een belangrijk instrument.

Deze redenering uit zich in het feit dat bij de keuze van het ogenblik van de erkenning — en hopelijk komt dat er snel, voor alle duidelijkheid — rekening wordt gehouden met een aantal factoren, die hier herhaaldelijk aan bod zijn gekomen. Ik denk aan de positieve impact van de erkenning op het politiek onderhandelingsproces, dus om het onderhandelingsproces te doen starten, bij de start ervan of onderweg. Een andere factor is de evolutie van de gezamenlijke Europese inspanningen in verband met het conflict. Voorts is er ook de stand van zaken met betrekking tot een stabiele Palestijnse regering en haar gezag over het grondgebied. Bovendien is het hierbij cruciaal dat de erkende grenzen die van voor 1967 zijn.

Het zijn die elementen samen die een politiek en diplomatiek proces genereren dat onontbeerlijk is voor een duurzame oplossing en waardoor zo'n erkenning zoveel mogelijk positieve effecten kan teweegbrengen. Als men de erkenning niet verwezenlijkt binnen zo'n kader, dan werkt men in het ijle en doet men iets symbolisch.

Met deze meerderheidsresolutie kunnen wij druk uitoefenen om op al deze punten een rol te spelen, teneinde de erkenning zo snel mogelijk te realiseren. Gewoon vragen om een herkenning hic et nunc, als een symbolische handeling, klinkt natuurlijk veel beter en veel radicaler, maar als onze resolutie pr-gewijs niet zo sterk overkomt, *so be it*. Wat telt, is dat men zijn politieke en diplomatieke verantwoordelijkheid opneemt.

Misschien bestaat er inderdaad een klein verschil, in die zin dat wij vertrouwen hebben in deze regering en haar bevoegde ministers. Wij zijn ervan overtuigd dat zij, wanneer het noodzakelijk diplomatiek en politiek proces op gang is getrokken, Palestina zal erkennen in het kader van een tweestatenoplossing. Met andere woorden, wij leggen hier vandaag een concreet resultaat op tafel. Deze resolutie is een duidelijk politiek signaal waarmee wij een boodschap willen brengen aan beide partijen in het conflict. Wij moeten resoluut tegengaan dat een tweestatenoplossing ondermijnd zou worden. Ook het huidige nederzettingenbeleid van Israël is voor ons absoluut onaanvaardbaar. Deze resolutie beklemtoont ook duidelijk de grenzen van 1967. Ik zal dit zelf ook in de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen zeer actief blijven opvolgen.

Gelet op resolutie nr. 242 van de VN-Veiligheidsraad zal ik ook blijven vragen om de terugtrekking van de Israëlische strijdkrachten uit bezet gebied.

De Palestijnen hebben recht op een leefbaar Palestina. Vernieling van ontwikkelingsprojecten is ongehoord en daar moeten wij absoluut aandacht voor hebben. Wij wensen echter ook de Palestijnen te wijzen op hun verantwoordelijkheid om intern orde op zaken te stellen. Wij beseffen zeer goed dat de strijd tussen Hamas en Fatah over de controle van Gaza er niet eenvoudiger op geworden is. In die zin zijn de veiligheidsproblemen van Israël, de terreur door Palestijnse groepen en de instabiliteit in de regio ook reëel.

Voor een nieuwe dynamiek in de onderhandelingen is een eensgezinde en gedragen Palestijnse regering en een erkenning van het bestaansrecht van Israël door de Palestijnen, dus ook door Hamas, een terechte eis.

Beste collega's, deze resolutie is om al die redenen geen schot in het ijle. Het is ook geen poging om het debat af te blokken. Deze resolutie vraagt de erkenning van de Palestijnse Staat, maar vraagt dat binnen een politiek-diplomatiek kader. Wij vragen dus nog iets extra. Die elementen zijn niet moedwillig en niet nodeloos gekozen om zagezegd het onmogelijke te realiseren, ze zijn gewoon realiteiten die van essentieel belang zijn om tot een echte, duurzame en gedragen oplossing te komen. Men kan die zaken niet zomaar negeren, men kan de ogen niet sluiten, men kan die moeilijkheden niet uit de weg gaan. Daarom is onze hoop dat dit signaal door beide partijen wordt opgenomen, tot nadenken stemt en ertoe mag leiden dat deze hopeloos geblokkeerde situatie een positieve dynamiek krijgt. Het is onze overtuiging dat deze resolutie in een opener sfeer zal ontvangen worden dan zogenaamde straffere resoluties.

Door het feit dat de regeringspartijen dit initiatief gezamenlijk genomen hebben, zal het voor de partijen in

het conflict een sterk signaal zijn. Ik richt mij, net zoals in de commissie, nogmaals tot de oppositiepartijen om te benadrukken dat het enige wat ons krachtiger kan maken in onze pogingen om te wegen op het conflict, het gezamenlijk steunen van deze resolutie is. Dan kunnen wij gezamenlijk een aantal stappen zetten. Nadien kunnen wij ons in de commissie blijven buigen over deze problematiek. Alleen het gezamenlijk steunen van deze resolutie kan ons signaal krachtiger maken.

19.43 Ahmed Laaouej (PS): Monsieur le président, chers collègues, la Palestine et les Palestiniens souffrent. Ils souffrent depuis longtemps, depuis trop longtemps. Ils souffrent car ils se trouvent dans une situation d'injustice, au plan moral mais aussi au plan du droit international.

Vous en appelez à l'opposition. En même temps, vous nous dites que reconnaître l'État palestinien, selon les termes que nous avons définis dans notre résolution, a une portée purement symbolique.

Non, madame, l'objectif de notre résolution qui porte reconnaissance de l'État palestinien, c'est d'aider la partie palestinienne dans le rapport déséquilibré qui est le sien en face de la partie israélienne, pour faire en sorte qu'une chose simple mais importante puisse enfin devenir une réalité: l'application du droit international.

Voilà, madame, ce qu'est la proposition de résolution que nous avons déposée. Elle n'est pas de portée symbolique, elle est de portée politique. Malheureusement, vous ne voulez pas l'entendre; malheureusement, vous allez ajouter aux malheurs du monde avec une résolution comme la vôtre, qui ne voit pas les choses comme elles sont.

19.44 Zakia Khattabi (Ecolo-Groen): Monsieur le président, j'écoute très attentivement tout ce qui se dit, notamment de la part de la majorité, et j'entends en provenance des bancs de la majorité "le souci de rencontrer les préoccupations des uns et des autres".

J'adresse donc une question à la majorité et j'aimerais obtenir une réponse claire: quelle est la position palestinienne par rapport au texte que vous nous soumettez au vote?

19.45 Sarah Claerhout (CD&V): Wij vragen heel duidelijk de erkenning van de Palestijnse Staat. Daar gaat het in deze resolutie om. Voortdurend wordt dit verdraaid en gekeerd. Wat wij nog toevoegen, is bedoeld om een en ander te plaatsen in een politiek en diplomatiek kader, waardoor er stappen kunnen worden gezet. De vraag is echter heel duidelijk de erkenning van de Palestijnse Staat.

19.46 Nele Lijnen (Open Vld): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de staatssecretaris, collega's, wij hebben van meerderheid en oppositie al verschillende standpunten gehoord. Ik denk dat wij moeten starten met wat wij gemeenschappelijk hebben. Iedereen in deze Kamer wil vrede in het Midden-Oosten en in het bijzonder in Israël en Palestina.

Dit conflict sleept al veel te lang aan. Al te lang lijden onschuldige vrouwen, kinderen en mannen onder deze situatie, onder het gebrek aan kansen en het gebrek aan veiligheid. Al veel te lang worden internationale regels met voeten getreden. Al veel te lang worden fundamentalisme, geweld en terrorisme gebruikt als een manier om het conflict voort te doen verzeiken.

Collega's, wij willen allemaal een Palestijnse Staat. Dat is de consequente houding geweest van alle Belgische regeringen in welke politieke samenstelling dan ook. Wij staan achter een oplossing die de twee staten, Israël en Palestina, naast elkaar laat bestaan in vrede en veiligheid.

Het is vanuit dat uitgangspunt dat wij, de indieners, voor deze resolutie vertrekken. Dat is onze horizon. Op dat doel zijn al onze diplomatieke inspanningen gericht.

Nu draait het debat over de vraag wanneer de erkenning moet plaatsvinden en onder welke voorwaarden. Daarbij wil men onze resolutie ook voortdurend vergelijken met die van andere EU-lidstaten.

Ik heb daar geen probleem mee, maar ik vind het wel belangrijk om te verduidelijken welke overwegingen wij als meerderheid in ons land maken. Wij sluiten ons wel degelijk aan bij de huidige Europese beweging om schot in deze zaak te krijgen.

Het is ook waar het Europees Parlement om vraagt in haar resolutie van december: een principiële

erkenning in Europees overleg.

Onze resolutie schakelt zich volledig in dat proces van Europese afstemming in.

19.47 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): J'ai sous les yeux les diverses résolutions qui ont été adoptées par les pays européens.

Pour l'Irlande, par exemple, on dit entre autres qu'elle reconnaît officiellement l'État de Palestine sur base des frontières de 1967 mais il n'y a pas de condition, les fameuses trois conditions qui se trouvent à la page 7 de votre résolution, monsieur De Roover.

La résolution anglaise dit ceci: La Chambre des Communes croit que le gouvernement doit reconnaître l'État de Palestine aux côtés d'Israël comme une contribution à une solution de paix négociée. Rien de plus. Il n'y a toujours pas les trois conditions qui sont à la page 7 de votre résolution.

Pour la France, l'Assemblée nationale invite le gouvernement à reconnaître l'État de Palestine en vue d'obtenir un règlement définitif du conflit. Rien de plus.

Vous ne participez pas au processus, au domino dont je parlais tout à l'heure. Vous ne participez pas! Votre résolution ressemble plutôt à celle de l'Espagne, qui est le contre-exemple complet.

La Belgique, en votant aujourd'hui cette résolution, ne participe pas à l'effet domino que vous prétendez incarner.

19.48 Nele Lijnen (Open Vld): Wij verschillen van mening, mijnheer Hellings, zoals u dat ook al met heel wat van mijn collega's hebt gedaan vandaag.

Ik heb mijn iPad nog eens meegebracht om nog eens te herhalen wat wij nu precies vragen. Ik citeer: "Wij verzoeken de regering de Palestijnse Staat te erkennen als internationaal rechtssubject op het ogenblik dat het meest geschikt wordt geacht, op basis van onder andere de volgende elementen: ten eerste, de positieve impact van deze erkenning zodat een alomvattend politiek onderhandelingsproces tussen Israël en Palestina opnieuw opgestart of ondersteund kan worden; ten tweede, de evolutie van het overleg tussen de lidstaten van de Europese Unie en van de inspanningen van de Europese Unie om het vredesproces te ondersteunen en, ten derde, het bestaan van een volwaardige Palestijnse regering met gezag over het hele Palestijnse grondgebied."

Wij zijn ervan overtuigd dat wij daarmee in overeenstemming zijn met de Europese resolutie die in december werd goedgekeurd. Onze resolutie sluit volledig aan bij dat proces van Europese afstemming.

19.49 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): Madame Lijnen, cela veut-il dire concrètement que si le gouvernement palestinien n'exerce pas sa pleine autorité sur Gaza et la Cisjordanie, le gouvernement belge pourra quand même reconnaître l'État de Palestine?

19.50 Nele Lijnen (Open Vld): Mijnheer Hellings, wij vragen aan onze regering om de Palestijnse Staat te erkennen op basis van een aantal zaken. Ik kan dat niet blijven herhalen.

Ik kom nu even tot onze positie. Liever leg ik uit hoe wij onze positie hebben bepaald als fractie. Onze benadering is een optimistische benadering. Zonder alles altijd rooskleurig in te zien, hebben wij wel hoop in een goede afloop. Optimisten zien elke tegenslag uit het verleden in het licht van een positieve toekomstverwachting. Die boodschap van hoop is vandaag nodig in Israël en in Palestina. Dat er een oplossing mogelijk is, daar staat deze resolutie voor. Als fractie staan wij daar unaniem en voor honderd procent achter.

19.51 Georges Dallemagne (cdH): Madame Lijnen, je vous écoute comme j'ai écouté les autres membres de la majorité qui se sont exprimés jusqu'ici. Chacun d'entre vous dit des choses un peu contradictoires. M. De Roover disait que ce ne sont pas des conditions, Mme Jadin a dit que ce sont quand même des conditions. Votre position est intermédiaire. C'est une adresse que vous formulez à l'égard du gouvernement. Vous dites qu'il devra ou pas tenir compte de ces éléments-là.

J'ai envie de m'adresser aux membres du gouvernement, à l'éminent membre du gouvernement qui est ici et

qui suit nos travaux. Madame Sleurs, comment interprétez-vous cette résolution et, dans le cas où les conditions qui y figurent ne seraient pas rencontrées, le gouvernement compte-t-il reconnaître la Palestine?

De **voorzitter**: Collega's, ik wil erop wijzen dat mevrouw Lijnen aan het woord was. Het gaat om een parlementair initiatief. Als de regering zich geroepen mocht voelen om het woord te voeren, dan kan zij dat doen.

19.52 Emir Kir (PS): Monsieur le président, depuis tout à l'heure, on assiste du côté de la majorité à des interprétations différentes de la résolution. M. De Roover a expliqué pendant une heure qu'il n'y avait pas de conditions. Son "*op basis*" ou "*en fonction de*" sont des conditions. Ensuite on a eu le droit d'écouter Mme Jadin pour le groupe MR qui a dit très clairement qu'il y avait des conditions.

Ici, on ne sait plus très bien ce que c'est. Je me joins aux propos de M. Dallemagne. On demande de la cohérence de la part de la majorité.

J'interroge également la ministre qui représente le gouvernement. Madame la ministre, pourrait-on connaître la position du gouvernement?

Le **président**: Je donne la parole à ceux qui le demandent

Mevrouw Lijnen heeft nog steeds het woord.

19.53 Emir Kir (PS): Mijnheer de voorzitter, wij hebben samen een vraag gesteld aan de regering. Is het mogelijk dat de regering antwoordt?

Le **président**: Si le gouvernement demande la parole, je la lui donne.

19.54 Staatssecretaris Elke Sleurs: Het betreft hier een resolutie, dat is het werk van het Parlement. U vraagt aan de regering bepaalde zaken uit te voeren. Wij zullen daar akte van nemen.

19.55 Peter De Roover (N-VA): Het debat begint toch surrealistische vormen aan te nemen. Ik heb nu begrepen dat aan de regering wordt gevraagd wat wij bedoelen met onze resolutie. Volgens mij is een resolutie een vraag van de Kamer aan de regering, terwijl men hier de indruk wekt dat het de regering is die ons een vraag stelt.

Ik moet u zeggen dat er een wezenlijk verschil is tussen de Kamer en FC De Kampioenen: in de Kamer is er geen beperking op herhalingen.

19.56 Catherine Fonck (cdH): Monsieur le président, j'adore la façon dont mon collègue de la N-VA essaie de se rattraper désespérément dans une situation qui commence à devenir surréaliste. Chers collègues de la majorité, quand on vous entend les uns après les autres, quand on entend vos versions, cette confiance que certains disent, "j'ai confiance en ce gouvernement", et ce gouvernement qui dit maintenant "on verra bien si on applique certaines choses", reconnaissez qu'il est logique...

19.57 Nele Lijnen (Open Vld): J'ai confiance, optimisme et espoir!

19.58 Catherine Fonck (cdH): Nous serions ravis d'entendre la ministre, qui n'écoute pas beaucoup mais qui, maintenant, s'y intéresse et a d'ailleurs failli s'exprimer. Vous qui leur accordez une si grande confiance et qui affirmez ici qu'ils vont effectivement se positionner en faveur de la reconnaissance de l'État de Palestine... Madame la ministre, puisque vous êtes là pour le gouvernement, nous serions ravis que vous nous éclairiez sur le parti dans votre majorité que vous soutenez pour savoir quelle version vous soutenez parmi celles qui, depuis tout à l'heure, ont été exprimées ici à la tribune.

19.59 Richard Miller (MR): Monsieur le président, j'ai bien entendu Mme Fonck commencer son intervention en disant que la situation devenait surréaliste, etc. Je trouve qu'elle en a remis une couche. Elle termine sa prise de parole en demandant à madame la ministre le parti qu'elle soutient. Ce n'est pas le gouvernement qui soutient une majorité! Il ne faut pas rigoler! Nous sommes dans une majorité constituée de quatre formations politiques qui s'expriment dans un débat après avoir marqué un accord sur la rédaction et le dépôt d'un texte parlementaire qui est une résolution prise par le parlement. Mme la ministre est

présente pour entendre ce qui se dit. En tant que parlementaire débattant d'un texte, je n'aimerais pas devoir attendre les instructions du gouvernement! (*Brouhaha*)

19.60 Laurette Onkelinx (PS): (...)

19.61 Richard Miller (MR): Madame Onkelinx, je sais bien que vous avez été ministre et que vous avez eu l'habitude de dire à la majorité ce qu'elle devait faire (...) (*Brouhaha*)

Le **président**: Chers collègues, l'un après l'autre, s'il vous plaît!

19.62 Richard Miller (MR): Tout le monde sait qu'il y a quatre formations politiques dans ceux qui soutiennent cette majorité. Ce sont quatre points de vue que nous exprimons et qui peuvent effectivement varier d'une sensibilité à l'autre. Tout à fait! Cela ne fait aucun problème. La seule chose qui comptera, c'est le moment du vote, quand notre majorité se sera exprimée (...)

19.63 Francis Delpérée (cdH): Monsieur le président, chers collègues, je voudrais quand même rappeler une règle essentielle: c'est le gouvernement qui reconnaît un État étranger. Ici, nous sommes au parlement. La moindre des choses, c'est tout de même de demander au gouvernement comment il comprend la résolution que nous allons discuter et que nous allons peut-être adopter. La moindre des choses, c'est de lui demander ce qu'il compte faire de cette résolution. Si aujourd'hui, le gouvernement dit que cela ne l'intéresse pas, qu'il ne comprend pas le texte soumis, que c'est notre discussion et qu'il se moque du reste, alors je me demande vraiment à quoi nous servons! (*Brouhaha*)

19.64 Laurette Onkelinx (PS): Effectivement, vous avez rappelé que j'ai été quelque temps sur les bancs du gouvernement et que, dans ce cadre, j'ai eu à connaître plusieurs résolutions qui ont été discutées par le parlement dans le cadre de mes compétences. À chaque fois, je suis intervenue sur le sujet pour donner mon sentiment. Ici, le fait même que la secrétaire d'État écoute à peine, qu'il n'y a pas de parole du gouvernement, montre le mépris de celui-ci pour la question qui est posée, à savoir la reconnaissance de la Palestine. Et ça, c'est un fait politique majeur! (*Brouhaha*)

19.65 Jean-Jacques Flahaux (MR): Madame Onkelinx, en effet, ce qui est important ici, c'est la liberté du parlement. Je sais que vous aviez l'habitude que le parlement soit caporalisé...

19.66 Laurette Onkelinx (PS): Jamais! (*Protestations*)

19.67 Jean-Jacques Flahaux (MR): Ici, ce n'est pas le cas. Madame Onkelinx, je vous ai écoutée. Voyez comme vous êtes! Vous n'aimez pas entendre d'autres voix que la vôtre!

Bien entendu, une fois que la résolution aura été votée, nous pourrons, après, poser la question au gouvernement concernant la manière dont il va l'appliquer. Mais laissons le droit au parlement d'en discuter!

19.68 Peter Luykx (N-VA): Mijnheer de voorzitter, collega's, we begrijpen dat de oppositie snel wil gaan en snel Palestina wil erkennen, maar dan spant men wel de kar voor het paard. Voordat we het debat beëindigd hebben, voordat we onze resolutie in de Kamer hebben besproken en voor we erover gestemd hebben, vragen we de regering al wat haar standpunt is. Dat lijkt mij totaal geen manier van werken. Dat lijkt mij zelfs, beste oppositieleiden, een ondermijning van wat wij hier doen en waarvoor wij staan.

Ten tweede, over snelheid gesproken, de regering heeft binnen de vier maanden een resolutie op tafel gelegd, die straks goedgekeurd zal worden. Er was een resolutie van 28 april 2011. Die heeft vier jaar op tafel gelegen en daar is nougatbollen mee gebeurd. Wie gaat hier dus snel? Deze meerderheid!

19.69 Richard Miller (MR): Monsieur le président, je ne voulais pas agresser Mme Onkelinx en rappelant le nombre d'années durant lesquelles elle a été ministre.

Cela dit, en tant que constitutionnaliste, tout ce que dit M. Delpérée a beaucoup de poids. Cependant – et j'ai déjà eu l'occasion de discuter de cette question avec lui –, on ne peut pas le suivre lorsqu'il dit que le gouvernement verra dans quelle mesure il suivra ou pas la résolution qui sera votée par notre parlement. C'est le parlement qui décide! C'est le parlement qui vote! Et si le parlement vote une résolution, le gouvernement est tenu de l'appliquer. Un point de notre Règlement, monsieur le président, a d'ailleurs trait à

la question de savoir dans quelle mesure le gouvernement applique ou non les résolutions.

19.70 Francis Delpérée (cdH): Monsieur le président, je ne prolongerai pas longuement ce débat. Mais M. Miller se trompe du tout au tout. Nous ne votons pas une loi. Nous ne votons pas un décret. Nous ne votons pas une ordonnance. Nous votons une résolution. Nous votons un vœu. (*Brouhaha*)

Le **président**: Chers collègues, veuillez laisser parler M. Delpérée!

19.71 Francis Delpérée (cdH): J'explique simplement et gentiment qu'une résolution est un souhait que la Chambre exprime ou non. Par conséquent, dire que le gouvernement est lié par cette résolution relève du non-sens.

19.72 Richard Miller (MR): Monsieur le président, je constate que M. Delpérée reste sur sa position.

Un gouvernement vit parce qu'il est soutenu par une majorité. La majorité vote une résolution en faveur de la reconnaissance de l'État palestinien. Le gouvernement doit appliquer la résolution qui a été votée, sinon on est confronté à un problème de majorité.

Nous voterons donc une résolution en laquelle nous croyons. Nous sommes sûrs, certains et convaincus qu'elle contribuera plus à la reconnaissance de l'État palestinien que celle de l'opposition qui, si elle était votée n'aboutirait qu'à la seule victoire de l'opposition qui se précipiterait pour faire la fête, heureuse d'avoir obtenu quelque chose.

Jusqu'à présent, rien n'a avancé. Nous voulons conférer à notre gouvernement une position forte qui lui permette d'être entendu à la fois par les Israéliens et les Palestiniens. C'est pour cette raison que nous estimons que notre résolution est la meilleure.

19.73 Nele Lijnen (Open Vld): Het gaat hier niet over de regering, het gaat hier ook niet over de vraag wie de beste leerling van de klas is, het gaat hier over de onafhankelijkheid van Palestina en de erkenning van Palestina als onafhankelijke staat voor vrede, stabiliteit en hoop. Onze resolutie spreekt de hoop uit op de hervatting van het vredesproces, waarin de erkenning van Palestina een noodzakelijke stap voorwaarts zal zijn.

Onze resolutie moet ertoe bijdragen dat beide, Israël en Palestina, als volwaardige partners aan tafel gaan zitten. Zij moeten zich beide houden aan internationale afspraken en verantwoordelijkheden, ook ten aanzien van de eigen bevolking op het vlak van veiligheid, goed bestuur en mensenrechten. De grenzen moeten bovendien duidelijk zijn en ze moeten ook worden gerespecteerd.

De resolutie erkent ook het recht op zelfbeschikking en verwijst daarvoor naar de resoluties van de VN van 1947, 1967 en 1988. Voor mijn fractie staan die resoluties niet ter discussie. Wij verwijzen ook uitdrukkelijk naar het statuut van Palestina in de internationale organisaties. Ook in ons land geniet de Palestijnse delegatie reeds een bijzondere diplomatieke status. De leden van de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen weten dat, want wij hebben de delegatie hier ontvangen op 9 september 2014. Wij hebben toen met de delegatie een gesprek gehad over het conflict.

Wij verwijzen ook uitdrukkelijk naar het nederzettingenbeleid van Israël, dat absoluut niet bijdraagt tot een oplossing. Wij erkennen volledig de legitieme verwachtingen van zowel Israël's als Palestijnen. Bovendien sluiten wij ons aan bij de EU-vraag dat het toekomstige Palestina een soevereine, onafhankelijke, democratische, aaneengesloten en levensvatbare staat kan worden. Wij mogen immers niet vergeten dat de EU nu reeds enorm veel investeert in dat gebied. Het is tevens eens van onze partnerlanden in de ontwikkelingssamenwerking, zoals collega Claerhout zopas aanhaalde.

Positieve stappen van de Palestijnse regering, zoals de erkenning van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof, worden zeker erkend.

Wij erkennen evenzeer het recht van Israël om in vrede en veiligheid te leven en om de veiligheid van haar burgers te beschermen. Dat betekent ook dat wij ons aansluiten bij de veroordeling van de bedreigingen van Hamas en andere milities. Die bedreigingen moeten absoluut stoppen! Men kan niet op een onderhandelde manier tot vrede komen als tegelijk de veiligheid op straat niet is gewaarborgd en het bestaan zelf van de Israëlische Staat ter discussie wordt gesteld. Ook andere landen in de regio die Israël bedreigen, moeten dat

begrijpen. De EU en België moeten op dat vlak hun rol spelen.

Ik kan dus niet genoeg onderstrepen dat het voorstel van resolutie geen kant kiest. Het gaat er vandaag niet om of België nu de kant kiest van Palestina of van Israël. Dat zwart-witdenken verwerpen wij. De enige kant die onze fractie kiest, is die van de vrede en van de hoop, de weg van het optimisme, mevrouw Onkelinx. Om die reden verwerpt mijn fractie dan ook het idee dat onze zogenaamd te zwakke resolutie alleen koren op de molen zal zijn van fundamentalisten aan Palestijnse kant om het geloof in een oplossing op te bergen. Ik heb evenmin vertrouwen in de stelling dat de resolutie aan Israëlische kant de partijen zou doen radicaliseren in het licht van de aankomende verkiezingen in maart. Voor ons is dat niet van tel. Met fundamentalisten valt niet te praten. Daarom juist moeten wij en de Europese Unie aangeven dat enkel de weg van onderhandelingen, dus ook van compromis en gematigdheid, de juiste is.

Wij, indieners van de resolutie, hebben daarom ook gekozen voor een duidelijke vraag aan de regering om de erkenning van Palestina te voltrekken op het meest geschikte moment. Dat heeft een dubbele reden. Ten eerste is de erkenning van staten formeel de bevoegdheid van de uitvoerende macht. Ook daar werd eerder al dieper op ingegaan. Ten tweede geven we de regering hier een duidelijk mandaat om zich te bewegen in dat onderhandelingsproces en de voorbereidingen ervoor. Ook daar heeft collega Claerhout meermaals naar verwezen. Nu een unilateraal en onmiddellijk bindend mandaat aan de regering geven zou de diplomatieke bewegingsruimte van onze regering tot nul herleiden. Daar passen wij voor.

Om de erkenning mogelijk te maken, heeft de tekst een aantal elementen aangeduid, die wij belangrijk vinden. Ik herhaal ze kort om geen misverstanden te laten bestaan. De regering moet de mogelijke erkenning beoordelen in het licht van een positieve impact op het onderhandelingsproces, op het Europees overleg en op het bestaan van een volwaardige Palestijnse regering met gezag over het hele grondgebied. Die discussie hebben we vanavond al meermaals gehad. Dat laatste is immers een formele voorwaarde die aan een staat wordt gesteld vooraleer tot de erkenning kan worden overgegaan. Mijn fractie vindt die elementen allesbehalve onredelijk.

Eigenlijk betreur ik het dat de oppositie zich niet bij dit initiatief heeft aangesloten en halsstarrig de eigen houding is blijven verdedigen. Wij, Belgen bezitten de spits technologie inzake het oplossen van conflicten, soms traag en niet altijd even elegant, maar wel vreedzaam en met oog voor de gewettigde belangen van alle gemeenschappen. Onze resolutie is gematigd en staat voor het Belgisch pacificatiemodel.

Het is niet de resolutie van vijf minuten politieke moed en spierballengerol, die anderen voorstellen. Mijn fractie zal alleszins met overtuiging en optimisme het voorliggend voorstel van resolutie goedkeuren. Onze parlementaire fractie zal dan ook haar rol blijven opnemen.

Mevrouw Sleurs, wij wensen de regering veel succes in haar pogingen om het onderhandelingsproces te reactiveren. Wij zullen die pogingen in de commissie ook van nabij opvolgen. Zoals de heer Miller vandaag heeft onderstreept, vragen wij dat aan de regering, zullen wij het dossier van nabij opvolgen en de regering over de kwestie ondervragen. Echter, met voorliggende resolutie is de horizon voor onze fractie en voor het Parlement duidelijk vastgelegd. Wij kiezen voluit voor een definitieve en alomvattende oplossing, die de legitieme verwachtingen van vrede, veiligheid en welvaart van de Palestijnse én de Israëlische bevolking respecteert.

19.74 Dirk Van der Maelen (sp.a): Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil mijn uiteenzetting met een iets bredere opmerking beginnen. Ik ben daarnet kalm gebleven, maar het is ongehoord dat de minister van Buitenlandse Zaken, die al niet aanwezig was toen wij het hoofdstuk Buitenlandse Zaken van het regeerakkoord hier bespraken, ook nu niet aanwezig is.

Wij hebben in de commissie over zeven resoluties gesproken, wat betekent dat het thema leeft in het Parlement. Wij hebben in de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen vier uur gedebatteerd. Wij debatteren hier nu al iets meer dan twee uur over deze aangelegenheid en wie is nog steeds niet aanwezig? Dat is de minister van Buitenlandse Zaken.

De collega's van de meerderheid zullen inderdaad opmerken dat een resolutie een zaak is van het Parlement, wat ook klopt. Het zou echter van respect getuigen, mocht de minister van Buitenlandse Zaken bij de bespreking van zo'n belangrijk en gevoelig thema — anders zouden hier geen zeven resoluties voorliggen en zouden wij in de commissie geen vier uur hebben gedebatteerd — hier aanwezig zijn. Van mij mocht hij hier alleen komen luisteren. Ik zou er ook geen probleem mee hebben gehad, mocht hij een

uiteenzetting hebben gegeven.

Zijn afwezigheid is dubbel spijtig, omdat er naar mijn mening — ik zal de discussies wat opentrekken — een breuk is in ons beleid ten opzichte van het Palestijns-Israëliësch conflict.

Er was onder Louis Michel, Karel De Gucht, Yves Leterme, Steven Vanackere en onder Didier Reynders in de vorige regering een constante in onze buitenlandse politiek ten opzichte van die twee landen. Die constante in ons buitenlands beleid was dat wij twee basisprincipes, twee uitgangspunten hadden. Het eerste uitgangspunt werd gedragen door alle partijen die ooit deel uitmaakten van die regeringen waarvan ik net de ministers van Buitenlandse Zaken opsomde, en dat zijn er nogal wat.

Het eerste principe was dat wij van beide partijen respect vroegen voor het internationaal recht. Het tweede principe was de *équidistance*. Wij zouden nooit partij kiezen voor een van de twee.

Ik meen in de vier maanden dat deze rechtse regering aan de macht is een breuk in ons beleid vast te stellen. Als eerste neem ik het respect voor het internationaal recht.

Anderhalve maand geleden heeft de Palestijnse regering besloten om toe te treden tot het Internationaal Strafhof. Dat is een heel belangrijke keuze, waarover iedereen in België dolblij zou moeten zijn. Dat betekent immers dat een van de twee partijen heeft gezegd dat zij haar gedrag en het gedrag van de andere partij wil onderwerpen aan het internationaal recht, aan de toetsing door het Internationaal Strafhof. Hebt u van Belgische kant enig aanmoedigend signaal gehoord? Geen enkel. Sterker nog, toen Israël als sanctie besliste de belastinginkomsten van Palestina achter te houden, hebben er in Europa ministers van Buitenlandse Zaken gezegd dat dit te ver ging, dat het erover was. Collega's van de meerderheid, en het is spijtig dat hij hier niet is, ik daag de minister van Buitenlandse Zaken van België uit om mij een communiqué voor te leggen waarin hij ook maar één licht protest heeft geuit.

Collega's, dit is een breuk. Het internationaal recht is niet langer het uitgangspunt bij de opstelling van onze minister van Buitenlandse Zaken.

Het is jammer dat wij daarover niet met hem kunnen debatteren.

19.75 Damien Thiéry (MR): Monsieur Van der Maelen, cela fait plus ou moins 10 minutes que vous êtes à la tribune et vous avez répété 10 fois que vous trouvez malheureux que le ministre des Affaires étrangères ne soit pas là. À ma connaissance, tout le monde dans l'hémicycle est au courant de l'absence de notre ministre depuis maintenant deux jours. Il est trop facile de placer toute l'argumentation de votre exposé sur le fait "qu'il est regrettable que...". Tout le monde était au courant que le ministre des Affaires étrangères ne serait pas présent aujourd'hui. Il est excusé. C'est la raison pour laquelle il est représenté. C'est trop facile d'utiliser cette argumentation-là pour continuer à vociférer.

En définitive, il y a effectivement une résolution qui est proposée par la majorité. Comme à chaque fois, dans chaque législature, il y a bien entendu des contre-propositions qui sont faites par l'opposition. Il est évident que nous ne serons pas d'accord. Mais une chose est importante: ce soir, il y aura au moins une résolution qui sera votée et qui va dans l'intérêt de tout le monde, même si elle ne correspond pas aux sensibilités de tous. À chaque fois, durant chaque législature, pour chaque résolution, c'est toujours la même chose.

Continuons le débat de manière beaucoup plus posée et essayons, pour une fois, d'en terminer. Je pense qu'on dit un peu tout et n'importe quoi.

19.76 Dirk Van der Maelen (sp.a): Collega Thiéry, ik stel vast dat wij van mening verschillen. Ik meen dat elk Parlements lid van oordeel is dat dit een belangrijk thema is inzake buitenlandse politiek; anders zouden wij er niet zolang over debatteren. Het is een feit dat de minister van Buitenlandse Zaken niet één seconde — niet in de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen en evenmin in deze plenaire vergadering — ons waardig heeft bevonden om even te komen luisteren of, nog liever, om deel te nemen aan dit debat. Het spijt mij, maar ik vind dit onaanvaardbaar. U hebt daar een andere mening over en ik respecteer die, maar ik zeg u wat mijn mening is.

Ik vind dit des te meer onacceptabel omdat ik een breuk meen te ontwaren in de constante van het beleid van verschillende regeringen met verschillende samenstellingen. Op een moment waarop een van de twee partijen voorstelt om het conflict te onderwerpen aan het toezicht van het Internationaal Strafhof en er

vervolgens een sanctie komt van die andere partij die dat niet wil, piept onze minister van Buitenlandse Zaken niet eens. Hij trekt nog geen wenkbrauw op en geeft geen teken, terwijl in andere Europese landen de ministers van Buitenlandse Zaken zeggen dat dit erover is; als de Palestijnen kiezen voor de piste van het Internationaal Strafhof, kunnen zij niet anders dan daarmee gelukkig zijn. In België horen wij geen woord van de minister van Buitenlandse Zaken, geen enkele reactie, hier niet — het kan ook niet, want hij is niet aanwezig — en evenmin vanuit zijn departement.

Het eerste punt is dus dat het internationaal recht voor deze meerderheid niet langer een richtinggevend principe is in de opstelling van ons land.

Het tweede punt, de tweede constante, het tweede basiskenmerk van de politieke lijn die de verschillende regeringen in het verleden hebben gevolgd, is de *équidistance*.

Collega's, wij kunnen nog lang discussiëren, maar ik zal proberen het eenvoudig te houden. Voor de jongste Gaza-oorlog zat de zaak geblokkeerd. Sinds de jongste Gaza-oorlog zien wij echter dat acht parlementen en één regering, de Zweedse, het land willen erkennen. Collega Delpérée heeft gelijk: erkenning is een zaak van regeringen, volgens de meeste grondwetten. De Zweedse regering heeft intussen beslist het land te erkennen. Het Britse parlement heeft, zoals collega Hellings heeft opgesomd, een oproep gedaan, een wens geuit aan zijn regering, om het onmiddellijk te erkennen.

Kortom, er is een eerste groep van landen die na het Gaza-conflict gereageerd heeft en voor de onmiddellijke erkenning zijn. In Zweden gebeurde dat door de regering, in het Verenigd Koninkrijk is het een wens van het parlement.

Er is een tweede reeks van resoluties van landen die zeggen in principe voor de erkenning te zijn, maar die hoeft niet nu onmiddellijk plaats te vinden, dat mag later zijn. Zo'n resolutie heeft het Europees Parlement goedgekeurd. Men heeft daar naar een consensus gezocht. Vijf partijen zijn bij elkaar gekomen en hebben met 498 stemmen tegen 88 en 111 onthoudingen een resolutie goedgekeurd, zeggende dat de vredesonderhandelingen en de erkenning hand in hand moeten gaan. Bijna gelijktijdig.

Dan is er de resolutie van deze meerderheid. Als die wordt goedgekeurd, wordt het Belgische Parlement het negende dat de erkenning overweegt. Met het eerste deel van uw tekst kan ik leven. Als u in uw tekst een punt zou zetten achter "meest geschikt wordt geacht", zit u in de groep die ik zonet beschreven heb, de tweede groep.

Maar neen, u zegt dat de erkenning later zal plaatsvinden en zij moet plaatsvinden op basis van een aantal voorwaarden. En dat is onze kritiek: het gaat om een aantal onvervulbare voorwaarden. Of anders gezegd, het gaat om voorwaarden die maar vervulbaar zijn als één partij ermee akkoord gaat, Israël.

Waarom zeg ik dat? Men heeft het wat anders geformuleerd, maar het komt erop neer dat er wat meer eensgezindheid binnen Europa moet zijn. Collega's, iedereen die tien jaar de problematiek volgt, weet dat men er in Europa verdeeld over is en dat er landen zijn – ik zal geen namen noemen – met een zware historische schuld tegenover de Joden. Zij zullen nooit bewegen in de richting van een erkenning van Palestina, als er geen groen licht komt van Israël.

Een andere voorwaarde die in de resolutie gesteld wordt, en die al verschillende keren aangehaald werd, is dat de Palestijnse regering het gezag moet kunnen vestigen over het hele grondgebied. Area C op de Westelijke Jordaanoever wordt door Israël bezet. Burgerlijk, politiek en militair wordt die door hen bestuurd. Zolang Israël niet beslist om zich daar terug te trekken, komt er, volgens uw tekst, geen erkenning.

Collega's, de conclusie is duidelijk. Hier is er geen sprake van *équidistance*. Mocht u *équidistance* kiezen, dan zat u in de middengroep. Wij zitten in de eerste groep, die voor de onmiddellijke erkenning. Ik wil nog aanvaarden dat die eerste groep voor u te ver gaat. Heel radicaal is die nochtans niet, collega's. Er zijn oproepen van vooraanstaande Israëliëse intellectuelen en politici, Nobelprijswinnaars, twee vorige ministers, een pak Knessetleden en bekende schrijvers zoals Amos Oz en David Grossman. Zij roepen de internationale gemeenschap op de stap naar de onmiddellijke erkenning van Palestina te zetten omdat ze die nodig hebben om een tweestatenoplossing in leven te kunnen houden.

Kom ons dus niet zeggen dat wij te radicaal zijn. Collega's van de meerderheid, wij hebben u in de commissie, met de oppositie, met onze collega's van de groenen, de tekst van het Europees Parlement

voorgelegd. Die zit niet in het eerste groepje maar in de middengroep. Die tekst hebt u geweigerd. U kiest voor een tekst die helemaal op de Israëlische lijn zit.

De Israëlische diplomatie is dolgelukkig met uw tekst en leurt ermee in de rest van Europa, met de boodschap dat dit een parlement is dat hun kant heeft gekozen en dat niet meegaat met de beweging die in de rest van Europa bezig is.

Dat is uw tekst, collega's.

19.77 Peter De Roover (N-VA): Mijnheer Van der Maelen, u hebt gewezen op een paar breuken tussen dit beleid en het vorige. U hebt nog niet helemaal afgerond, dus misschien komt het nog, maar er is nog een verschil tussen deze regering en die waarvan u deel hebt uitgemaakt. Wij erkennen de Palestijnse Staat wel. De uwe is daar niet in geslaagd.

19.78 Dirk Van der Maelen (sp.a): Het is echt de moeite niet waard om daarop te antwoorden.

19.79 Peter De Roover (N-VA): Dat verschil is heel duidelijk, mijnheer Van der Maelen.

19.80 Gwenaëlle Grovonijs (PS): Monsieur De Roover, je voudrais vous rappeler que ce n'est pas le parlement qui reconnaît un État, c'est le gouvernement. Si vous voulez parler des initiatives parlementaires, je vous rappellerai qu'au Sénat, sous la précédente législature, un texte a été adopté demandant la reconnaissance de la Palestine. Cessez de mentir sans arrêt.

19.81 Peter Luykx (N-VA): Mijnheer de voorzitter, collega's van de oppositie, dit debat duurt nog geen vier uren maar toch reeds een hele poos en ik wacht nog steeds op ernstige argumenten van u die mij uitleggen waarom u als oppositie dit voorstel niet mee ondertekent. Misschien moeten wij nog een kleine clausule toevoegen in Van Dale bij de definitie van "voorwaarde", misschien wordt het dan allemaal duidelijk. Het is echter onbegrijpelijk, het is een schande, dat de oppositie deze kans, deze tekst blijft verketteren op basis van verkeerde voorwendselen, op basis van bewuste misinterpretaties, die wij hier keer op keer horen. Dat is een gemiste kans voor deze oppositie.

19.82 Dirk Van der Maelen (sp.a): Mijnheer de voorzitter, collega De Roover, wees intellectueel eerlijk. Ik heb u daarstraks gezegd dat er iets veranderd is na de laatste Gazaoorlog. Ik had een resolutie ingediend om over te gaan tot de erkenning van Palestina in de vorige legislatuur en die daarvoor en die daarvoor, maar het klimaat is veranderd. Het is niet toevallig dat reeds één regering Palestina erkend heeft en zeven andere parlementen een keuze gemaakt hebben. Ik verwijt u dat u, in de beweging die er nu is in Europa, met uw resolutie gaat voor de slapste mogelijkheid van allemaal, met de meest pro-Israëlische houding in heel de Europese Unie. Dat verwijt ik u.

Collega Luykx, ik heb daarstraks gepoogd om u uit te leggen waarom wij deze resolutie niet zullen goedkeuren. Het is duidelijk, dit is een hypocriete resolutie. Ze is hypocriet omdat er een eerste deel is waarin staat dat u bent voor de erkenning op het meest geschikte moment.

Mocht u daar stoppen, dan zit u op de lijn van het Europees Parlement en dan wil ik de resolutie zelfs nog goedkeuren. U voegt daar echter hypocriete elementen aan toe en zegt dat de regering slechts mag overgaan tot de erkenning als één, twee en drie...

Luister nu goed. Eén, twee en drie kunnen maar worden gerealiseerd als Israël die voorwaarden realiseert. Daarmee levert u het bewijs dat u een kant kiest, dat u de *équidistance*, de tweede constante in onze buitenlandse politiek ten aanzien van de regio, ook opbergt, naast het feit dat u niet langer het internationaal recht als leidraad neemt. U kiest nu ook nog de kant van Israël. Dat verwijt ik u.

Ik herhaal: onze resolutie erkent dat de internationale gemeenschap sinds 1993 met de start van de Oslo-onderhandelingen heeft geprobeerd om tot een oplossing te komen. Ik heb het al eens gezegd. Ik zal het herhalen: kent u de definitie van waanzin of domheid? Er zijn verschillende varianten. Einstein zegt dat het waanzinnig en dom is – neem het nu niet persoonlijk – te denken dat, als men iets blijft herhalen wat men voordien al vijf of zes keer heeft gedaan, men dan een andere uitkomst krijgt. Dat zegt u. U zegt dat u gerust kunt leven met de status quo. U denkt dat de vredesonderhandelingen zullen worden hervat en dat Israël zal stoppen met de nederzettingen.

Sorry, word wakker. Word wakker. Lees en volg de Israëlische politiek. Ik heb daarnet een oproep vermeld van mensen die doodongerust zijn over de politieke weg die hun land inslaat. Er komen coalities van Netanyahu en extreemrechts in Israël. Vergeet het dat zij bereid zullen zijn om het onderhandelingsproces weer te starten. Amos Oz en David Grossman zijn geen onnozelaars. Zij zeggen dat het nu het moment is om een schok te geven. Nu is het moment om Palestina te erkennen.

Zij hopen dat men dan zal inzien dat het moet gedaan zijn met het inpikken van land.

19.83 Wouter De Vriendt (Ecolo-Groen): Mijnheer Luykx, ik wil een duidelijk antwoord geven op uw vraag waarom de oppositiepartijen uw meerderheidsresolutie niet zullen goedkeuren. Ik wil daarmee ook een antwoord geven aan mevrouw Claerhout van CD&V en mevrouw Lijnen van Open Vld.

Wij zullen die resolutie niet helpen goedkeuren, omdat zij te veel diplomatieke bewegingsvrijheid geeft aan de minister van Buitenlandse Zaken. De resolutie somt een aantal voorwaarden op, ze maakt een zeker voorbehoud; kortom, ze maakt het eigenlijk mogelijk dat de minister van Buitenlandse Zaken niet onmiddellijk moet overgaan tot de erkenning van de Palestijnse Staat.

De volgende vraag luidt dan wat de minister zal doen. Mevrouw Lijnen heeft zopas opgeroepen tot optimisme en vertrouwen in de regering. Collega's, baseer u op de uitspraken van minister Reynders. Hij heeft op 19 november 2014 in de commissie al gezegd wat hij met de resolutie zal doen. Hij heeft toen gezegd dat hij pas zal overgaan tot de erkenning van de Palestijnse Staat op het einde van het onderhandelingsproces, als Israël hiermee akkoord gaat.

Mevrouw Lijnen, mevrouw Claerhout en mijnheer De Roover, wat u doet, is in feite een vetorecht geven aan Israël. Als Israël niet zegt, dan is het niet en legt u zich daarbij neer. Met andere woorden, u legt zich neer bij de impasse in het Midden-Oosten, die nu al 25 jaar duurt, terwijl wij met het Parlement misschien niet zo naïef zouden moeten zijn en aan de regering, en dus ook aan de weerspannige minister Reynders, zouden kunnen vragen, zelfs eisen om onmiddellijk en onvoorwaardelijk over te gaan tot de erkenning van de Palestijnse Staat. U weigert dat moedwillig!

19.84 Peter Luykx (N-VA): Collega Van der Maelen, u spreekt over een breuk. Ik meen dat wij met onze resolutie een stap vooruit zetten, daar blijf ik bij.

Het verschil tussen de resolutie van de meerderheid en uw resolutie, die ik ook heb gelezen, is dat u zich precies bezondigt aan wat u ons verwijt. Uw resolutie ademt de veroordeling van en kritiek op Israël uit.

U pleit niet voor de erkenning van de staat. U veroordeelt eenvoudigweg Israël. Dat lijkt mij alleszins niet de weg van, wat u smalend noemt, de diplomatieke ruimte. Dat lijkt mij niet de weg naar de erkenning van de Palestijnse Staat of naar enige positieve bijdrage tot het conflict.

19.85 Dirk Van der Maelen (sp.a): Mijnheer Luykx, wij vragen de onmiddellijke erkenning van Palestina, omdat wij geloven dat dat heilzaam is om verschillende redenen.

Ten eerste, wij denken dat het nodig is om een sterk signaal aan Israël te geven.

Die analyse wordt gedeeld door Nobelprijswinnaar van Economie Daniel Kahneman, door verschillende ministers in vorige regeringen, Ran Cohen, Yossi Sarid, door verschillende gewezen leden van de Knesset, Avnery, Yael Dayan, Mossi Raz, Naomi Chazan, door Amos Oz en David Grossman. Die personen van joodse origine, Israëlische staatsburgers, smeken om een dergelijke positie in te nemen, omdat hun regering bezig is een onoplosbaar probleem te creëren. Zij vragen om snel te handelen, anders is er geen tweestatenoplossing meer mogelijk.

Voor wie dat niet gelooft: u weet toch dat het in de plannen zit van Netanyahu om de Israëlische grondwet te veranderen en Israël van een seculiere staat om te vormen tot een Joodse Staat? Dat hebt u toch allemaal gelezen? U gelooft dat die regering, die waarschijnlijke nieuwe meerderheid, aan een tweestatenoplossing zal willen werken? Alstublieft, Einstein zou dat echt superdomheid noemen.

Ik rond af. Ik verwittig meteen collega Miller, want hij heeft in de commissie op een opmerking van mij een geweldige woede-uitbarsting laten volgen. Ik zal ze echter herhalen, want ik geloof erin.

Waarom neemt de meerderheid een bocht? Collega Vanvelthoven heeft zopas op het spreekgestoelte terecht vastgesteld dat de meerderheid heel soft is in de strijd tegen fraude van de machtigen, sterken en rijken, terwijl ze heel hard is in de strijd tegen de sociale fraude, tegenover de zwakkeren. Welnu, de bocht die wij hier zien, is de vertaling van de binnenlandse keuzes van de meerderheid naar de buitenlandse politiek: zij is heel soft tegenover Israël, maar stampt heel hard naar de zwakste partij in het conflict, Palestina. Als u een andere verklaring hebt waarom u de bocht neemt, dan zou ik die graag willen horen. Ik concludeer dat er een constante is – dit strekt u misschien tot eer – en dat er coherentie is in uw beleid, binnenlands en buitenlands: de zwakken worden gepakt en de sterken worden ontzien.

19.86 Benoit Hellings (Ecolo-Groen): Monsieur le président, chers collègues, en particulier chers collègues de la majorité, le titre de la résolution que nous allons voter tout à l'heure est très différent du contenu qu'elle contient. Il dit tout autre chose que ce que les autres parlements de ce continent ont voté, à savoir la reconnaissance inconditionnelle de la Palestine.

Reconnaître immédiatement et inconditionnellement la Palestine, c'était le contenu de notre propre résolution, que nous avons déposée sur ces bancs en novembre. Nous avons pris pour modèle le modèle britannique qui était *straight to the point* et qui disait tout simplement: "Nous reconnaissons la Palestine maintenant".

Votre reconnaissance, elle, est conditionnée à la très hypothétique existence d'un moment jugé le plus opportun, les fameuses trois conditions qui ont été répétées à l'envi. Je n'y reviendrai pas.

Chers collègues de la majorité, vous jouez avec les pieds des Palestiniens et vous traînez les pieds! Or, dans ce conflit – cela a été dit à maintes reprises - nous avons perdu assez de temps. Cette lenteur – je suis étonné que cela n'ait pas encore été relevé dans ce débat – contraste avec la rapidité extraordinaire avec laquelle ce parlement et puis le gouvernement a reconnu le Kosovo en 2008, alors qu'à l'époque aucune condition n'a été émise par le parlement et *a fortiori* par le gouvernement pour reconnaître cet État, alors que le contexte politique et juridique international de l'époque était pour le moins extrêmement délicat.

En effet, la fameuse résolution 1244 de l'ONU prévoyait de maintenir l'intégrité territoriale de la Yougoslavie qui était devenue plus tard la Serbie. Cela n'a pas empêché le gouvernement belge de reconnaître le Kosovo indépendant.

Dès lors, prenez votre courage à deux mains! Dans le cas de la Palestine, il existe plus de 70 résolutions qui concernent la reconnaissance immédiate et sans condition de la Palestine depuis 1948 et elles vont toutes dans le même sens: donner un État aux Palestiniens.

Le droit international est avec les Palestiniens et avec tous les démocrates. Il faut être sourd pour ne pas se rendre compte qu'un mouvement est né depuis quelques mois en Europe. En Belgique, et cela n'a pas encore été dit, les parlements des entités fédérées ont voté les uns après les autres des résolutions qui supplient le gouvernement de pouvoir reconnaître la Palestine, ce qui est sa compétence exclusive.

Le Parlement européen demande également à ses États membres de reconnaître la Palestine sans condition, contrairement à ce que vous dites, monsieur De Roover. Tous les représentants européens des partis démocratiques représentés dans cette Chambre ont voté cette résolution, monsieur De Roover.

En votant cette résolution fédérale-ci, la Chambre va contre le sens de l'Histoire. Pourquoi? Parce que le fait de reconnaître maintenant la Palestine, c'est mettre les Palestiniens à égalité avec les Israéliens, qui ont un État depuis 1948. Le fait de reconnaître immédiatement la Palestine, c'est de facto dénoncer la colonisation israélienne des territoires occupés, qui empêche la poursuite du processus de paix et rend évidemment impossible l'existence d'un État palestinien. Le fait de reconnaître vraiment la Palestine, c'est, et cela n'a pas encore été dit, couper l'herbe sous le pied de ces criminels qui, en Belgique et ailleurs en Europe, recrutent des candidats au djihad en Irak et en Syrie. L'injustice que vivent les Palestiniens depuis des décennies n'est évidemment pas le seul carburant de ces fascistes et de ces terroristes. Par contre, le conflit israélo-palestinien et la domination dont sont victimes les Palestiniens sur leur territoire sont systématiquement mobilisés comme arguments par ces fascistes de Daesh. Prenez votre courage à deux mains! Muselez ces fascistes en montrant que l'Europe, à commencer par la Belgique, est du côté des Palestiniens!

Monsieur le président, le débat a déjà trop duré. En conclusion, en tant qu'écologistes, nous regrettons cette occasion manquée. L'avenir des Palestiniens dépend de la dignité que d'autres États, à commencer par les

États européens, peuvent leur offrir. Aujourd'hui, mais vous pouvez encore changer d'avis, la Belgique n'a pas eu le courage de leur donner cette dignité, et nous le regrettons! C'est la raison pour laquelle nous allons voter contre cette fausse résolution de reconnaissance!

19.87 Georges Dallemagne (cdH): Monsieur le président, mesdames les ministres, sans vouloir faire de discrimination, comme d'autres collègues, j'aurais aimé que le ministre des Affaires étrangères nous honore de sa présence pour débattre d'un sujet aussi important. Mais comme cela a été le cas en commission, il n'est pas non plus présent, aujourd'hui.

Toujours est-il qu'un long débat sur les différentes propositions de résolution et les amendements qui ont été déposés a déjà eu lieu en commission comme dans cette enceinte.

La position de chacun est donc maintenant bien connue. L'issue du vote en séance plénière ne fait guère de doute. Comme ce fut le cas, il y a deux semaines, ce sera donc un vote majorité contre opposition. Comme l'a rappelé M. Van Der Maelen, tout à l'heure, la proposition de résolution écrite par le gouvernement sera, hélas, adoptée par notre assemblée.

Ce faisant, la Chambre des représentants deviendra l'un des parlements européens les moins ambitieux sur ce dossier. Contrairement à ce qui a été voté au Royaume-Uni, en Irlande, en France, en Suède, au Parlement européen, pour ne citer que les exemples les plus récents, la proposition de résolution de la majorité est si peu claire, si frileuse, si soumise à une succession de conditions – l'expérience et les débats ont montré à quel point ces conditions sont impossibles à remplir dans un délai raisonnable –, si peu exigeante à l'égard de notre gouvernement qu'elle en devient totalement inopérante. Une véritable coquille vide, voilà ce qu'est votre proposition de résolution. C'est juste du vent, rien que du vent! On s'en doutait puisque le ministre des Affaires étrangères a déclaré, le 19 novembre dernier, en commission, que la position de la Belgique était connue et qu'elle ne changerait pas.

Comme je le disais, nous sommes face ici à une coquille vide. Cette proposition de résolution ne comprend rien, rien que l'on ne savait déjà. Elle ne reflète rien d'autre que la position exprimée par le ministre des Affaires étrangères le 19 novembre 2014. Pourtant, elle a fait l'objet d'une pleine page et même la une de certains grands quotidiens qui se sont fait avoir par la communication du gouvernement.

De toute évidence, ce gouvernement et la majorité en place ont décidé de rester sur le côté. Ils ont laissé passer l'incontestable *momentum*, renvoyant aux politiques menées depuis quelques mois en Europe.

En renvoyant une éventuelle reconnaissance de la Palestine par la Belgique au moment qui sera jugé le plus opportun, c'est votre résolution, et en soumettant ce même moment à une série de conditions – c'est clair, monsieur De Roover – dont on sait pertinemment qu'elles ne seront pas rencontrées de sitôt, nous assistons ici véritablement à un renvoi aux calendes grecques de ce dossier. Certains parlementaires ont fait croire par voie de presse que la position de la Belgique allait changer, mais il n'en sera rien.

Bref, c'est à nouveau une occasion manquée pour la Belgique de faire entendre son point de vue, de mobiliser sa diplomatie et de faire preuve d'un peu plus d'audace et d'ambition au niveau international. En effet, au-delà d'une reconnaissance immédiate par la Belgique, il n'est même rien prévu dans le texte de la majorité – et c'est quand même un étonnement extraordinaire – en matière d'action proactive de la part de notre pays en vue de faire avancer l'idée de cette reconnaissance de la Palestine au niveau européen pour, ensuite, parvenir à une position commune européenne en faveur de celle-ci. Il n'y a rien. Il n'y a pas d'action diplomatique dans ce domaine-là.

Il n'est même pas dit que le gouvernement va prendre son bâton de pèlerin pour aller voir les autres États européens pour essayer d'avoir une position commune un peu plus audacieuse. Non, comme d'habitude. J'imagine qu'on se contentera de suivre les autres quand une décision quelconque finira par se prendre à un autre niveau. C'est ainsi, par notre manque d'ambition et de volontarisme, que nous devenons sur la scène internationale un acteur de moins en moins significatif dans ces dossiers internationaux pourtant importants.

Soit, c'est le choix de la majorité, nous le regrettons, tant pour l'image et le rôle de notre pays que pour l'évolution de la situation sur place et la recherche d'une solution négociée au conflit. Néanmoins, ce choix n'est pas le nôtre et nous voulons que ce soit très clair. C'est pour cela que nous avons décidé de redéposer en séance plénière l'amendement global que nous avons proposé en commission par la voix de ma collègue Mme Vanessa Matz qui a présenté nos propositions lors de ces débats le 20 janvier dernier. Cet

amendement se veut constructif, équilibré, clair et complet. Il a d'ailleurs été soutenu ce jour-là par les autres partis de l'opposition. Par ailleurs, il se base très largement sur les textes déjà approuvés au sein de plusieurs assemblées régionales et communautaires de notre pays, qui demandent aussi au gouvernement fédéral de reconnaître officiellement la Palestine.

Mais les demandes de ces entités fédérées n'ont pas été davantage entendues.

Nous pensons que la reconnaissance immédiate de la Palestine permettrait pourtant de changer la donne dans le conflit, d'augmenter la pression en faveur d'une solution politique négociée et surtout de favoriser, enfin, un changement de méthode ô combien nécessaire au vu du blocage irrémédiable des négociations depuis des années et des années.

La logique qui a prévalu jusqu'à présent était de considérer la reconnaissance pleine et entière de la Palestine comme l'aboutissement du processus de paix, comme l'acte final qui scellerait les accords sur tous les autres sujets: la question des frontières, la question de la sécurité, la question des populations. Cette logique a échoué. Le conflit israélo-palestinien est devenu le plus vieux conflit de la planète. Il a causé des milliers de morts et la terreur de part et d'autre. Le processus de paix est totalement embourbé. Des voix israéliennes elles-mêmes sont venues nous dire que tout cela n'avait plus aucun sens.

La reconnaissance de la Palestine ne doit pas dépendre d'Israël comme la reconnaissance d'Israël n'a heureusement pas dépendu des pays arabes.

Qui peut imaginer qu'en occupant la Palestine, en poursuivant sa colonisation, on obtiendra la paix de la part des Palestiniens? Qui peut l'imaginer?

Face à ce blocage complet de la situation et au cycle de violences toujours plus présent, face à l'effondrement du processus de paix initié à Oslo en 1993 déjà, il nous semble incontestable qu'il faille changer de méthode. On ne peut que faire le constat que les tentatives de négociations entre l'État d'Israël et l'Autorité palestinienne, sous leur forme actuelle, ne sont pas parvenues à quelque avancée notable que ce soit. Ce qui est à craindre, c'est que cette fenêtre d'opportunité qui a été ouverte il y a déjà si longtemps, il y a vingt-deux ans, se referme à jamais et que la possibilité de la création de deux États côte à côte soit bientôt lettre morte et définitivement impossible.

Les demandes légitimes de la Palestine en vue de sa reconnaissance comme un véritable État à part entière, capable de négocier d'égal à égal avec Israël, doivent désormais être entendues.

C'est maintenant qu'il faut reconnaître l'État de Palestine, aux côtés de l'État d'Israël, tous les deux en tant qu'États indépendants, démocratiques, souverains, d'un seul tenant, viables, vivant côte à côte dans la paix et la sécurité, se reconnaissant l'un l'autre avec des frontières mutuellement reconnues et respectées. Je rappelle que ce sont là toutes des notions tirées des différentes conclusions du Conseil européen.

Dans ce contexte, il nous semble également primordial de ne pas se perdre, nous-mêmes, dans les multiples aspects complexes du conflit ni de prendre parti de manière unilatérale. Il faut savoir admettre cette complexité de la situation, condamner les violences de part et d'autre, reconnaître les demandes et les droits légitimes de chacun, dont celui d'Israël de se défendre et d'assumer sa sécurité, tout en condamnant dans ce cadre la politique répressive de punition collective d'Israël à l'égard des Palestiniens. C'est ce que fait notre amendement dans le cadre d'une démarche équilibrée et ce sont là des éléments qui sont, à nos yeux, essentiels et incontournables.

Tous ces éléments de complexité (sécurité, territoire, frontières, populations, accès à l'eau) sont des éléments qui seront bien mieux abordés par des pays qui discutent d'égal à égal avec l'aide et les instruments politiques et juridiques de la Communauté internationale.

Notre proposition d'amendement rappelle par ailleurs que cette demande de reconnaissance fait suite à l'admission, le 29 novembre 2012, de l'Autorité palestinienne en tant qu'État – État déjà – observateur non-membre de l'ONU et s'inscrit dès lors dans un processus en cours depuis plusieurs mois qui a vu des parlements et des gouvernements européens demander cette reconnaissance officielle ou la décider formellement. La Palestine est donc déjà un État – il faut le rappeler – et est déjà reconnue comme tel. La reconnaître comme État membre de l'ONU n'est finalement que l'étape ultime qui permet de repartir sur d'autres bases pour mieux obtenir la paix et la sécurité de chacun. Dans ce cadre, notre amendement

souhaite également que la Belgique, parallèlement à sa reconnaissance immédiate de l'État de Palestine, continue à agir auprès de ses partenaires européens afin de parvenir à une position commune. Il est important que l'Europe aussi avance et soit plus audacieuse sur ce plan, en faveur de la reconnaissance officielle de l'État de Palestine.

Finale­ment, force est de constater que la proposition de résolution déposée par les députés de la majorité ne s'inscrit dans aucun des points qui précèdent et que le cdH considère pourtant comme essentiels. D'où notre décision de redéposer en séance plénière notre amendement et de ne pas voter en faveur du texte de la majorité qui est – je le répète – de la poudre aux yeux.

En guise de conclusion, je vais citer Elie Barnavi, ancien ambassadeur d'Israël en France, grand humaniste, éminent historien, qui appelait lui-même à la reconnaissance immédiate de l'État de Palestine: "le droit naturel des peuples à l'autodétermination ne dépend pas du bon vouloir de leurs adversaires. Si les juifs avaient attendu l'accord des Arabes pour créer leur État, ils attendraient toujours."

Ce qu'on doit négocier, ce sont les frontières de l'État palestinien, pas son droit à l'existence. Telle est la véritable signification de l'amendement que nous redéposons aujourd'hui. Et ce n'est pas du tout ce que fait la majorité avec son texte.

19.88 Filip Dewinter (VB): Mijnheer de voorzitter, het voordeel om op het einde van een debat te spreken, bestaat erin dat men zowat alle argumenten al heeft gehoord. Ik moet zeggen dat ik mij hier vanavond goed geamuseerd heb. Enerzijds is er een Vlaams-nationale partij die zich beroept op het zelfbeschikkingsrecht der volkeren en vandaag dat zelfbeschikkingsrecht ondergeschikt maakt aan het veto van een ander volk. Ik stel dat vast, het zij zo. Ik hoop dat de N-VA dat nooit met Vlaanderen en de Vlamingen zal doen en dat wij onze terechte onafhankelijkheidsstrijd niet ondergeschikt zullen maken aan hetgeen de Walen ervan vinden, want dan zal het er nooit van komen.

Anderzijds heb ik mij goed geamuseerd, omdat uitgerekend de linkse en extreemlinkse partijen vandaag de grote pleitbezorgers zijn van de onafhankelijkheid van een volk en de oprichting van een Palestijnse Staat. We kennen die heilige verontwaardiging van links wanneer het gaat over volkeren ver weg: de onafhankelijkheid van de Oeigoeren, van de Kirgiziërs in Azië, misschien ook van de Papeete in Frans-Polynesië. Ook de Eskimo's in Groenland kunnen wellicht op de sympathie van socialisten, groenen en aanverwanten rekenen, maar o wee wanneer het gaat over de terechte verzuchtingen niet van volkeren op duizenden kilometers afstand, maar van volkeren die hier leven, de plaats waar wij vandaag samenkomen: Vlamingen en Walen. Misschien zouden we dat debat ook eens kunnen voeren en ik hoop dat dan links, de PS, sp.a, de heer Van der Maelen en co, mevrouw Onkelinx, de vertegenwoordigers van Groen en Ecolo, even enthousiast, even fanatiek, even verbeterd dat zelfbeschikkingsrecht zullen bepleiten, niet voor volkeren ergens in het Midden-Oosten of in Azië of in Zuid-Amerika, maar hier bij ons. Die logica is wellicht iets te ver gezocht, dus moeten we het daar vandaag niet over hebben, maar ik heb me goed geamuseerd.

Met het Vlaams Belang zullen wij ons onthouden bij de stemming over de voorliggende resolutie. Indien de mening erin bestaat dat de Palestijnen inderdaad recht hebben op een eigen staat, dan moet men dat ook zo onomwonden durven te zeggen, mijnheer De Roover. Dat hoeft dan niet ondergeschikt te worden gemaakt aan allerlei voorwaarden die u opsomt.

De vraag is of de Palestijnen wel moeten beschikken over een eigen staat, en zo ja, onder welke omstandigheden zij recht hebben op een eigen staat. Of is – deze vraag is nog niet gesteld – heel die Palestijnse kwestie uiteindelijk alleen maar een poging van de islam om Israël te koeioneren, een mes in de rug te steken en zo mogelijk in diskrediet te brengen in de rest van de wereld, en, als het even kan, van de aardbodem te laten verdwijnen? Misschien is die laatste stelling nog niet eens zo vergezocht.

Wij onthouden ons bij de stemming niet omdat wij zouden menen dat de kwestie in het Midden-Oosten ons niet aanbelangt. Die kwestie belangt ons namelijk wel aan, al was het maar omdat de islamitische jihad in Europa dermate wortel schiet dat Joden op dit moment massaal Europa verlaten en naar Israël trekken, in de hoop daar veiliger te zijn dan hier. Hoe wij het ook draaien of keren, in de stad waar ik woon, in Antwerpen, hebben we nogal ervaring met die dingen: niet de pro-Palestijnse betogingen hebben zware politie­beveiliging nodig, maar wel, helaas, de samenkomsten van Joden. Niet de moskeeën, de koranscholen en de Arabische vzw-lokale worden bewaakt door het leger en de politie, maar wel de synagogen, de Joodse scholen en andere Joodse instellingen. Vandaag wordt, met andere woorden, meer dan ooit aangetoond waarom het Joodse volk een veilige, verdedigbare, eigen staat nodig heeft. Wanneer ik

anno 2015 in de straten van Europese hoofdsteden hoor roepen: " Hamas, Hamas, alle Joden aan het gas", dan ben ik vooral niet naïef wanneer de discussie gevoerd moet worden. Islamitische Jodenhaat wordt niet geprovoceerd door Israël, zoals sommigen beweren, maar Israëlhaat komt voort uit islamitische Jodenhaat.

Het is paradoxaal dat de Europese Joden, op de vlucht voor de jihad, op dit moment in groten getale naar Israël trekken, een staat die al bijna honderd jaar in zijn bestaan wordt bedreigd door diezelfde islamitische jihad en waarvan, hoe wij het ook draaien of keren, de Palestijnen tot hun eigen scha en schande de demografische speerpunt zijn geworden.

Mijnheer de voorzitter, collega's, bij het bespreken van voorliggende resolutie zijn een aantal kanttekeningen belangrijk. Graag zou ik het ook eens willen hebben over het ellendige lot van vele honderdduizenden en zelfs miljoenen Palestijnen die in de buurlanden van Israël wonen, zoals Libanon of Jordanië. Naar hun lot kraait geen haan.

Zijn de Palestijnen in Libanon en in Jordanië dan minder waard dan de Palestijnen in Gaza of op de zogenaamde Westbank? Het lijkt er inderdaad al te sterk op dat het lot van de Palestijnen alleen belangrijk is, wanneer er Joden mee gemoeid zijn. Wanneer de Palestijnen door hun Arabische en islamitische broeders, die de Palestijnen overigens liever kwijt dan rijk zijn, als uitschot worden behandeld, blijft het doorgaans muisstil. Dat past immers niet in de context van het verhaal dat men wil vertellen.

De Palestijnse kwestie moet vooral dienen om Israël in diskrediet te brengen. Het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnen verdient dan ook beter. Echter, hoe wij het ook draaien of keren, dat zelfbeschikkingsrecht wordt nu misbruikt om in eerste instantie Israël te ondermijnen.

De westerse obsessie voor alles wat Israël doet of laat, heeft alles te maken met de islamisering en de arabisering van onze samenleving. Als gevolg daarvan wordt Israël niet alleen als bron van steeds meer onheil genoemd. Op Israël worden ook andere veel hogere standaarden en criteria toegepast dan op zowat elk ander land ter wereld. Mocht Israël geen Joods-democratische Staat en geen rechtsstaat zijn, waar uiteindelijk de democratie als een van de enige landen in de hele regio wordt toegepast, zou er geen haan naar de Palestijnen kraaien.

Toen Frankrijk de Palestijnse Staat enkele maanden geleden wou erkennen, stelde de Israëlische premier Netanyahu terecht het volgende, en ik citeer: "Heeft men in Europa echt niets beters te doen, op het ogenblik dat doorheen het hele Midden-Oosten de radicale islam onthoofdt, moordt en rooft?"

Ik vraag mij inderdaad af, collega's, waar de verontwaardiging blijft over pakweg de bezetting van de Westelijke Sahara door Marokko. Waar blijft de bewogenheid van links en andere, over de bezetting van Noord-Cyprus door Turkije? Waar blijft de verontwaardiging over het lot van de Koerden, over het lot van de druzen en over het lot van zovele christelijke minderheden in het Midden-Oosten, die vervolgd worden door de islam, en niet alleen door de radicale islam, mijnheer Van der Maelen? Dan blijft men Oost-Indisch doof in het linkse kamp. Daar heeft men geen oren naar, want het past niet in het multiculturele plaatje. Dat is de realiteit waar u iedere keer opnieuw aan voorbijgaat.

Waarom gaat meer dan 40 % van alle resoluties van de Verenigde Naties over de democratische rechtsstaat Israël en niet over de verschrikkelijke mensenrechtenschendende landen als Soedan, Nigeria of Noord-Korea? Vanwaar altijd opnieuw die dubbele standaard?

Mijnheer de voorzitter, collega's, sta mij toe een en ander historisch te plaatsen. Dat is immers nodig wanneer wij het hebben over de erkenning van de Palestijnse Staat.

Eerst en vooral, voor de zuiverheid van het debat en de semantische hygiëne, deze resolutie gaat niet over het zogenaamde Arabisch-Israëliësch conflict, zoals ik lees in de resolutie. Het Arabisch-Israëliësch conflict moet betiteld worden als een islamitisch-joods conflict. Dat is de realiteit. Het gaat niet over Palestina, want Palestina is veel groter dan het stukje grond binnen Israël, of dan zowat heel Israël zoals sommigen graag willen. Het gaat hier over een groter grondgebied, dat zich uitstrekt tot ver in Jordanië en zelfs in Egypte, maar daar trekt natuurlijk niemand zich iets van aan.

De waarheid is, hoe wij het ook draaien of keren, dat de oemma, de wereldwijde islamitische gemeenschap, geen niet-islamitische staat op wat zij de *dar al-Islam* noemt, het huis van de islam, durft te respecteren en te tolereren. Gebied dat niet onder islamitische heerschappij valt, wordt *dar al-harb* genoemd, wat het huis van

de oorlog betekent. Die *dar al-harb* wordt volgens de islam via het voeren van de jihad bevochten tot de sharia er geldt. Dat is het lot dat Israël beschoren is.

Israël is de *dar al-harb*, het land van de ongeloven, van de kafirs, en moet dus verdwijnen. Daarom wordt de Palestijnse kwestie gebruikt en misbruikt om uiteindelijk van de *dar al-harb*, Israël, de *dar al-Islam*, het land van de islam, te maken. Dat is de essentie, niet van het Arabisch-Israëliësch maar van het joods-islamitische conflict. De vaak gehoorde islamitische leuze dat na Jeruzalem Rome valt, sluit aan bij het Arabische spreekwoord dat na de zaterdag de zondag komt, wat zoveel betekent als: na de joden gaan de christenen eraan, Palestijnse Staat of niet.

Wij hebben het hier in essentie dus over een *clash of civilisations*, zoals Huntington het al beschreef, of een clash tussen vrijheid en beschaving aan de ene kant en jihad en islamitische barbarij aan de andere kant.

Wat er ook van zij, voor mij is Israël de voorpost van het vrije Westen, niet vrij van fouten, laat dat duidelijk gezegd zijn, maar niettemin een lichtpunt van vrijheid en democratie in een woestijn van islamitisch totalitair denken. Iedereen die Israël een beetje kent en er al geweest is, kan en zal dat moeten beamen.

Dames en heren, collega's, los van alle debatten over de geschiedenis van het conflict en de twisten over uiteindelijk petieterige stukjes grondgebied en los van alle gedetailleerde militair-technische analyses en partijdige pro-Palestijnse rapporten van de Verenigde Naties en aanverwanten, moet men alleen maar kijken naar de ware, diepere intenties van beide partijen in het conflict, die eenvoudig kunnen worden samengevat door de volgende vaststelling.

Wanneer de islamitische wereld vandaag de wapens neerlegt en zijn antisemitische haat laat varen, is er morgen vrede in het Midden-Oosten. Legt Israël vandaag de wapens neer, dan is het morgen eenvoudigweg van de kaart geveegd. Golda Meir, de vierde eerste minister van Israël, vatte dit treffend samen: "Peace will come when the Arabs start to love their children more than they hate us." Er zal vrede zijn wanneer de liefde van de Arabieren voor hun kinderen groter is dan hun haat ten aanzien van de Joden.

Mijnheer de voorzitter, collega's, hoe wij het ook draaien of keren, wij kunnen er niet omheen dat reeds een eeuw lang door de islamitische wereld het Joodse recht op een vreedzaam bestaan in een levensvatbare staat in wat voor hen een historisch land is, zijnde Israël, wordt bestreden. Sinds 1937 worden de veelgenoemde tweestatenoplossing, die het Vlaams Belang overigens onderschrijft, middels drogredenen telkens opnieuw door de Arabieren verworpen. De ware reden en tevens ongemakkelijke waarheid is dat zij nooit een Joodse Staat zullen dulden op wat zij als exclusief islamitisch grondgebied beschouwen. Waarom denkt u anders dat op de scholen en de pleinen, zowel in Gaza als op de Westbank en elders in Palestina wordt gezongen: "From the river to the sea, Palestine will be free." Voor alle duidelijkheid, zij hebben het hier over de Middellandse Zee, de watergrens van Israël.

"From the river to the sea, Palestine will be free" is overigens de nauwelijks verholen oproep om de Joden in Israël in de zee te drijven. Zowel in Gaza als op de Westbank worden jihadisten die onschuldige Joden vermoorden, verheerlijkt. Zowel in Gaza als op de Westbank wordt antisemitisme bedreven vanuit islamitische bronnen waarop Hitler zowaar jaloers zou zijn. In het antisemitische handvest van Hamas staat dat Israël moet vernietigd worden. En Abbas blijft herhalen dat hij weigert Israël als een Joodse Staat te erkennen.

In deze context wordt Israël geacht om Palestina te erkennen en heel belangrijke delen van zijn grondgebied aan de Palestijnse Staat af te staan. Israël is niet naïef en ik wil dat evenmin zijn. Wie niet inziet dat Hamas, Fatah en de PLO alleen verschillen in strategie en tactiek en niet in doel, heeft er weinig van begrepen. Dan hebben wij het nog niet eens gehad over de sjitische dreiging vanuit de as Iran-Hezbollah of over Islamitische Staat, die zich overigens hoe langer hoe meer nestelt in de fameuze Palestijnse gebieden.

Dat wij vanuit onze westerse, rationele logica geloven dat daaraan iets kan en zal veranderen middels internationaalrechtelijke principes en allerlei VN-resoluties, is lachwekkend naïef, maar, misschien nog belangrijker, het is ook gevaarlijk.

Tot slot stel ik u dan ook de vraag waarom er geen Palestijnse Staat is opgericht, mijnheer Van der Maelen, tussen 1948 en 1967? Wat is er gebeurd tussen 1948 en 1967? In die periode van verschillende decennia bezetten niet Israël maar wel Egypte en Jordanië de Gazastrook en de Westbank. Waarom hebben de Arabische, islamitische broeders uit Jordanië en Egypte, die nu zo fel pro de Palestijnse Staat zijn, toen ze

decennialang de kans hadden om de Palestijnen die zij zo koesteren hun staat te geven, dat niet gedaan? Het is een vraag die ik mij al jaren stel en waarop blijkbaar niemand een antwoord kan verzinnen.

Dames en heren, gunnen wij de Palestijnen hun eigen staat niet? Natuurlijk wel. Hebben de Palestijnen recht op een eigen staat? Als volksnationalist is mijn antwoord ja. Die eigen staat kan zich echter even goed in Jordanië of op een andere plaats bevinden. Moet dat per se in het hartland van Israël zijn, een piepklein landje dat het reeds zo hard te verduren heeft? Dat is nog maar de vraag.

Wanneer wij spreken over de tweestatenoplossing is de hamvraag niet of de Palestijnen recht hebben op een staat. De hamvraag is of de Palestijnen, de Arabische wereld en de moslims wel een Israëlische Staat willen.

Zullen zij ooit een Joodse Staat, een land zoals Israël, tolereren? Wij mogen niet zo naïef zijn om niet te beseffen dat er voor velen, en zeker voor de islam, achter de agenda van een Palestijnse Staat een andere agenda schuilgaat, namelijk Israël beschadigen en als het enigszins kan het mes in de rug steken, vernietigen en van de kaart vegen.

Dat zorgt ervoor dat mijn partij deze resolutie niet zal goedkeuren, maar zich zal onthouden. Het Vlaams Belang is immers voorstander van een Palestijnse Staat, maar niet ten koste van Israël en niet zolang PLO, Hamas, Fatah en co Israël willen vernietigen en uiteindelijk alleen maar misbruik maken van het streven van het Palestijnse volk naar een onafhankelijke staat om Israël te raken en hun radicaalislamitische agenda in de praktijk te brengen.

19.89 Olivier Maingain (FDF): Monsieur le président, madame la ministre, deux peuples souffrent d'un conflit qui a trop duré et pour lequel la communauté internationale et, singulièrement, l'Union européenne n'ont pas assumé pleinement leurs responsabilités pour engager un processus de paix avec la volonté de contraindre les parties en présence de s'y associer et de rechercher un aboutissement en concluant un accord de paix.

Je ne prends pas la parole en n'ayant qu'une pensée pour une des parties. Je prends la parole en étant conscient que l'insécurité qui menace régulièrement l'État d'Israël est tout aussi préoccupante que les conditions imposées de manière inacceptable par l'État d'Israël au peuple palestinien. Nous devons être clairs: les actes terroristes du Hamas sont tout autant condamnables que les colonies d'occupation israéliennes en Cisjordanie ou à Gaza. Aujourd'hui, ce n'est plus à Gaza, mais ce le fut un temps.

Il faut donc, à chaque fois, avoir comme seul critère pour apprécier la situation la pleine application du droit international. Toutes les résolutions des Nations unies sont constantes et nous rappellent ce que le droit international condamne tant dans l'attitude de l'une ou de l'autre des parties au conflit.

Mais aujourd'hui, il y a une évolution préoccupante. Quand je reprends les propos du Conseil européen en 1999, il y a 16 ans, lors d'une réunion à Berlin, ils réaffirmaient "le droit continu et sans réserve des Palestiniens à l'autodétermination avec l'option d'un État" et en 1999, le Conseil européen ajoutait qu'"il se réjouissait de la réalisation rapide de ce droit, qui ne peut être sujet à aucun veto".

"Évolution rapide pour que l'État palestinien soit reconnu sans aucun veto".

J'ai été longtemps de ceux qui pensaient que s'il n'y avait pas la volonté d'aboutir dans un processus de paix de la part des Palestiniens, la reconnaissance de l'État palestinien devait être tenue en suspens. Il se fait qu'aujourd'hui, c'est Israël qui rend impossible la recherche d'un processus de paix avec les Palestiniens. Le développement incessant des colonies au mépris du droit international fait qu'Israël se résout petit à petit à la conviction que l'État palestinien ne devra jamais exister. Cette conviction est en train de prédominer parce qu'au sein d'une droite qui, depuis 1977, tient la dragée haute dans le monde politique israélien, le courant religieux le plus fanatique l'emporte avec une vision messianique de l'extension de l'État d'Israël. C'est un fanatisme religieux qui est en train de conduire l'État d'Israël à l'impasse quant à la coexistence des deux États sur une base pacifique et conformément aux résolutions des Nations unies.

Ce choix, qui n'a jamais été remis en cause de manière déterminée par la communauté internationale et qui conduit finalement à un affrontement périlleux entre des fanatiques religieux qui ont une conception rétrograde du rôle historique de l'État juif, et ceux qui, en face, ne reconnaîtront jamais l'État qu'est le Hamas, cet affrontement peut non seulement avoir des répercussions dans la région mais aussi bien au-

delà. Quand j'ai entendu Mme Jadin nous dire ici qu'il fallait d'abord que le Hamas s'engage à reconnaître l'État d'Israël avant même qu'on ne puisse envisager la reconnaissance de l'État palestinien, je me suis demandé ce qu'elle voulait. Car ceux qui viennent dire cela, soit ils acceptent de négocier avec le Hamas – ce qui ne sera jamais ma position, pas plus que celle de tous ceux qui sont convaincus qu'il n'y a pas de marge de négociation avec le Hamas –, soit ils veulent tout simplement faire en sorte que l'issue du conflit israélo-palestinien ne soit dépendante que de la seule volonté du Hamas. Ils rendent otage tout le peuple palestinien du Hamas qui, lui, est bien éloigné de l'exigence de la reconnaissance d'un État palestinien.

Croire un seul instant que le Hamas a comme première préoccupation la reconnaissance d'un État palestinien, c'est évidemment faire une grave erreur d'analyse. C'est donner au Hamas une position dominante, qui sera totalement mortifère, par rapport aux forces démocratiques ou à celles et à ceux qui ont encore la volonté au sein du peuple palestinien de faire un autre choix que le ralliement au Hamas. Je ne puis pas comprendre dès lors le syllogisme qui dit: "pas de reconnaissance de l'État palestinien tant que le Hamas n'a pas reconnu l'État israélien". Ce n'est faire que le jeu des fanatiques de part et d'autre. C'est un choix que nous ne pouvons pas accepter.

Alors oui! Parce que l'État d'Israël est aujourd'hui dans ce rapport de force avec les Palestiniens plus fort que ne l'est l'OLP, la communauté internationale était dans l'attente, depuis tant d'années, que l'État d'Israël fasse les premiers pas, en commençant par geler toutes les colonisations, ne plus en accepter de nouvelles, revenir au moins sur certaines colonisations totalement inacceptables, bien au-delà même de ce qui a été considéré à un moment donné comme le glacis de sécurité de l'État d'Israël, revenir au moins à cela, au premier cercle et, encore, c'est discutable en droit international. Tant que l'État d'Israël n'a pas cette volonté, c'est qu'il n'a pas la volonté de s'engager réellement dans un processus de négociation de paix et c'est livrer finalement la région à la surenchère des plus fanatiques, notamment ceux du Hamas.

Voilà pourquoi, dans la communauté internationale et singulièrement en Europe, plusieurs voix considèrent que pour rééquilibrer la négociation, il faut donner à ceux qui, du côté palestinien, peuvent contribuer à la recherche de la paix – ils ne sont plus très nombreux, il ne faut pas se tromper mais il y a encore heureusement certaines forces politiques – l'argument déterminant de pouvoir dire au peuple palestinien qu'ils engrangent des résultats. Rien n'est pire que de fermer la porte à tout espoir au peuple palestinien d'avoir une chance de fonder son État. On ne peut plus attendre dix, quinze, vingt ans pour qu'il y ait une réponse à cette attente du peuple palestinien.

J'ai entendu la majorité dire qu'il fallait trouver le moment opportun. Cela fait vingt ans que l'on se dit cela dans la communauté internationale. J'ai entendu la majorité dire: "soyez rassurés, nos objectifs ne sont pas des conditions de reconnaissance".

J'ai déposé un amendement qui pourrait faire l'objet d'un consensus, si la sincérité de M. De Roover et d'autres est réelle. Cet amendement reprend les propos tenus par les membres de la majorité: "... demande au gouvernement fédéral de reconnaître l'État palestinien comme un État et sujet de droit international, conformément au droit international". Qui pourrait être opposé à cet objectif? Par ailleurs, j'invite à être attentif aux objectifs suivants: "... sans qu'il soit considéré que ces objectifs sont des conditions auxquelles la reconnaissance est subordonnée". C'est exactement ce que M. De Roover nous a dit, monsieur Luykx. Lisez! Ce qui ne va pas de soi à la lecture de votre texte devient explicite après vous avoir entendu: tout devient clair!

Je peux, sans problème, adhérer à ce texte. Je suis tout à fait prêt à dire que le but doit être l'impact positif de cette reconnaissance dont l'objectif est de relancer ou d'appuyer un processus politique inclusif des négociations entre Israël et la Palestine, l'évolution de la concertation entre les États membres de l'Union européenne, l'existence d'un gouvernement palestinien de plein exercice. Ce sont incontestablement des objectifs qu'il faut poursuivre et auxquels le gouvernement peut s'associer.

Vous-même en avez dit que ce n'était pas des conditions. Dans ce cas, rendez la proposition de résolution que vous soumettez au parlement claire et non équivoque. Ce faisant, votre proposition fera l'objet d'un large consensus, voire l'unanimité. Ce serait, me semble-t-il, une avancée majeure. Si vous ne le faites pas, cessez de nous dire que vous ne mettez pas de conditions, alors que c'est le cas, au mépris de la réelle recherche de la paix dans cette région.

19.90 Marco Van Hees (PTB-GO!): Monsieur le président, chers collègues, mon intervention sera brève car beaucoup de choses ont déjà été dites. Je vais tout de même vous rapporter deux constats que j'ai faits à

l'occasion d'une mission effectuée en Palestine à la fin de l'année dernière.

Le premier est que tous nos interlocuteurs sur place nous ont répété que la reconnaissance de l'État palestinien était très importante, même si ce n'est pas la seule chose à faire.

Le second constat met en exergue ce qui se passe au Moyen-Orient depuis plus de vingt ans, à savoir que depuis le processus d'Oslo, le nombre de colons a été multiplié par deux. Cela signifie clairement que la politique d'Israël est de torpiller les négociations de paix et d'appliquer la politique du fait accompli. Lorsqu'on se rend en Palestine, on constate que jour après jour, Israël continue à avancer illégalement dans les territoires palestiniens, il occupe inexorablement l'espace.

La résolution avancée par la majorité soutient et renforce ce processus, puisqu'elle s'inscrit totalement dans cette logique. Dans sa résolution, la majorité avance trois conditions. Si ce terme ne vous convient pas, vous pouvez en utiliser un autre, mais je ne vois pas de terme plus approprié. Quelles sont ces trois conditions?

Premièrement, vous dites que l'on reconnaîtra l'État palestinien lorsque les négociations auront été relancées. Or, ainsi que je viens de le dire, Israël ne le veut nullement et poursuit inexorablement la colonisation.

Deuxièmement, vous imposez d'attendre que le dossier avance au niveau de l'Union européenne, alors que la Belgique devrait faire l'inverse, à savoir reconnaître l'État palestinien pour que ce dossier avance au niveau de l'Union européenne. Il faut prendre les choses par l'autre bout de la lorgnette.

La troisième condition, pour la majorité, est que le gouvernement palestinien doit avoir une pleine autorité sur l'ensemble de son territoire, alors qu'il est évident que c'est impossible aussi longtemps qu'Israël maintient la politique qu'il mène actuellement. C'est Israël qui empêche la réalisation des conditions que vous posez à la reconnaissance de l'État palestinien.

Aussi, je vous conseille de reformuler votre résolution dans le sens suivant: "Nous demandons au gouvernement de ne pas reconnaître l'État palestinien, sauf si, par le plus grand des miracles, Israël modifiait fondamentalement sa politique afin de rendre cette reconnaissance possible". Si vous formuliez votre proposition en ce sens, vous seriez beaucoup plus proche de l'esprit réel de votre résolution.

Je conclurai en rappelant des faits. Israël continue de violer le droit international comme il le fait depuis des dizaines d'années. Israël commet des crimes de guerre. Israël a tué plus de 2 000 personnes à Gaza l'an dernier, dont majoritairement des civils, 2 000 personnes, dont un quart sont des enfants, 500 enfants ont été tués.

Actuellement à Gaza, à cause de la destruction des maisons, à cause du blocus engendrant la suppression de la fourniture d'électricité et de chauffage, à cause de la politique d'Israël, des enfants meurent de froid. Je pense que de telles considérations doivent également entrer en ligne de compte, lorsqu'il s'agit d'adopter une résolution comme celle-ci.

[19.91] Aldo Carcaci (PP): Monsieur le président, chers collègues, de nombreuses choses ont été dites. Je serai donc bref. Le premier ministre, tout comme M. Vals ou d'autres leaders européens, a rappelé avec force que l'Europe sans les Juifs ne serait pas l'Europe, la Belgique sans les Juifs ne serait plus la Belgique. Et pourtant, face à la montée de l'antisémitisme, nombre de Juifs quittent l'Europe, surtout pour Israël, le seul État où ils peuvent trouver refuge en tant que tels.

Chers collègues, alors que l'Europe se trouve face à la barbarie, nous assistons au dépôt d'un déluge de résolutions qui ignorent la réalité et visent à stigmatiser Israël, le seul refuge des Juifs, auxquels nous peinons à assumer un avenir ici et ce, dans l'urgence, toutes affaires cessantes, comme si nous avions des leçons à donner.

Je suis en faveur de l'autodétermination des peuples, mais je crois qu'il faut d'abord que la paix s'installe entre l'Autorité palestinienne et Israël et que l'on fasse taire les armes.

Tous les États voisins sont en faillite et en proie à la guerre civile. Le Hamas est, que je sache, toujours une organisation terroriste et même les représentants de l'OLP continuent de réclamer la destruction d'Israël. Accorder le statut d'État à la Palestine dans l'état actuel des choses serait une erreur absolue que le Parti

Populaire ne peut accepter. Je voterai contre la proposition qui nous est faite par la majorité tout comme j'aurais voté contre les propositions de l'opposition. Je vous remercie.

De **voorzitter**: Mijnheer De Vriendt, u bent de laatste ingeschreven spreker.

19.92 Wouter De Vriendt (Ecolo-Groen): Tenzij er zich natuurlijk nog Parlementsleden geroepen voelen om iets te zeggen.

Mijnheer de voorzitter, collega's, voor alle duidelijkheid, we hebben hier al enkele uren de mogelijke erkenning van Palestina besproken. Die erkenning is sowieso geen wonderoplossing, we moeten daar eerlijk over zijn. Wij bespreken hier een resolutie en een resolutie is een vraag van het Parlement aan de regering om iets te doen. Hoe beknopter, concreter en preciezer die vraag, hoe groter de kans dat de regering er een positief antwoord op geeft en ze ook uitvoert.

Nu hebben wij twee keuzes. We hebben, enerzijds, de keuze, die ik de N-VA-keuze noem, omdat de N-VA toch de grote voortrekker is geweest van de meerderheidsresolutie. De N-VA-keuze bestaat erin om de erkenning van de Palestijnse Staat ondergeschikt te maken aan een aantal voorwaarden. Als we die voorwaarden goed bekijken, dan hoeft de regering eigenlijk niets te doen. Ze hoeft eigenlijk niet over te gaan tot de erkenning van een Palestijnse Staat. Het is een zwakgebod en de keizer heeft geen kleren aan. Als we de resolutie van de N-VA goedkeuren, dan zal er niets gebeuren. Waarom? Ik heb het zopas al gezegd. We stellen de vraag aan de regering, maar Didier Reynders heeft al duidelijk gemaakt wat hij vindt van de erkenning van de Palestijnse Staat. Voor onze minister van Buitenlandse Zaken kan die erkenning pas volgen op het einde van een onderhandeld proces, dus na akkoord van Israël. Met andere woorden, wij zetten onszelf als Parlement voor het blok, als wij niet ondubbelzinnig en onvoorwaardelijk de erkenning van de Palestijnse Staat vragen aan de regering. Dat doet u niet met de N-VA-resolutie. Collega's, het resultaat zal dus nihil zijn.

De tweede keuze die we hebben, is het goedkeuren van de resolutie van wat ik de verstandige oppositie noem, de progressieve oppositie. Zij pleit voor een positieve stap vooruit, zo snel mogelijk een onvoorwaardelijke erkenning van de Palestijnse Staat. Wij geloven dat dat nodig is om zuurstof te geven aan het debat, om een positieve stap voorwaarts te zetten, om Palestina op gelijke voet te plaatsen met Israël en om Israël een bijzonder krachtig signaal te sturen als het gaat over het respect voor het internationaal recht. Collega's, wat is de context? De context is er een van 25 jaar impasse in de vredesonderhandelingen tussen Israël en Palestina.

Israëlische en Palestijnse burgers zijn het doelwit van geweld. Het aantal Israëlische nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever verdriedubbelde. Via de afscheidingsmuur, die werd neergezet, heeft Israël tot 10 % van de Westelijke Jordaanoever geannexeerd, 10 % van wat als rechtmatig Palestijns gebied wordt erkend door het internationaal recht.

Tot nu toe hebben wij een voorzichtige aanpak van Israël gehanteerd. Laten we eens kijken wat die voorzichtige aanpak heeft opgeleverd. Die heeft nergens toe geleid. Dat zorgt voor een toenemende frustratie in heel wat Europese landen en zelfs tot in het Witte Huis. De situatie in het Midden-Oosten schaadt immers hoe langer hoe meer ook onze veiligheidsbelangen. Wereldwijd winnen moslimextremisten aan aanhang, onder andere door te verwijzen naar de Palestijnse catastrofe. De terreur beperkt zich niet langer tot onherbergzame gebieden in Afghanistan en Pakistan, maar is tot in onze hoofdsteden gekomen. Er is een groeiend besef dat we het conflict tussen Israël en Palestina moeten oplossen, ook omwille van onze eigen veiligheid.

Waarom is de erkenning van Palestina dan belangrijk? Ik heb reeds gezegd dat zij geen wonderoplossing is, maar ze is wel belangrijk, omdat wij denken dat de erkenning van Palestina een hefboom kan zijn om de onderhandelingen uit het moeras te trekken. Als u dat niet vindt, collega's, wil ik dat u een alternatief geeft. Wij doen een voorstel, dat is onderbouwd met argumenten. U wijst dat af. Wat is dan uw alternatief om de onderhandelingen uit het moeras te trekken? Wanneer de huidige Israëldiplomatie keer op keer faalt en de bezetting al maar verder en dieper om zich heen grijpt, zijn er andere recepten nodig.

Het werd hier al gezegd: *insanity is doing the same thing over and over again and expecting different results*. Meer en meer landen beseffen dat de erkenning van Palestina een weliswaar symbolisch, maar toch duidelijk politiek signaal stuurt dat een hertekening van de legitieme grenzen van 1967 onaanvaardbaar is en dat Israël meer moet investeren in vrede. Het creëert als het ware een *level playing field* tussen Israël en

Palestina, en dus doorbreekt de erkenning het status quo, dat elke waarnemer stilaan tot wanhoop drijft.

Collega's, het is niet meer dan de bekrachtiging van de internationaal erkende grenzen van 1967.

Wat hebben andere landen gedaan? Zijn wij de enige die onvoorwaardelijk tot de erkenning van Palestina zouden overgaan? Neen, Zweden heeft op 30 oktober 2014 de Palestijnse Staat erkend. Reeds 134 andere landen gingen de EU-lidstaat vooraf. Belangrijker is echter dat de unilaterale beslissing van Zweden een fel debat op gang trok.

Sindsdien hebben tal van parlementen resoluties goedgekeurd, die op een krachtige manier de erkenning van Palestina hebben geëist. Ik noem er een aantal op: Groot-Brittannië, Luxemburg, Frankrijk, Ierland en ook het Europees Parlement.

België hinkt achterop. De meerderheidspartijen, de MR, de N-VA, CD&V en Open Vld, houden koppig vast aan de zachte aanpak van Israël: laten we Israël toch zeker als bevriend land houden en laten we Israël niet te fel voor het hoofd stoten.

Collega's, ik wil een parallel trekken met de erkenning van Kosovo in 2008. Hoe is die erkenning toen gebeurd? Ze gebeurde via een heel kort koninklijk besluit en amper een debat hier in het Parlement. De regering is toen heel snel overgegaan tot de erkenning van Kosovo in 2008. Er was geen sprake van de voorwaarden die de Belgische regering nu aan de erkenning van Palestina oplegt. Er wordt dus met twee maten en twee gewichten gewerkt.

Ten eerste, in de Palestinaresolutie spreken de meerderheidspartijen over een noodzakelijke positieve impact van de erkenning, zodat de vredesonderhandelingen snel worden heropgestart. Over welke vredesonderhandelingen gaat het echter? Premier Netanyahu weigert immers de bouw van illegale nederzettingen te stoppen. Afgelopen week was er nog een persbericht, waaruit bleek dat de illegale bouw wordt voortgezet: 550 nieuwe woningen in illegale Israëlische nederzettingen.

In 2008 was de reactie van Rusland en Servië op de mogelijke erkenning van Kosovo even furieus. Niettemin verdedigde toenmalig minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht de erkenning – ik citeer – door erop te wijzen dat er “geen enkele vooruitgang geboekt werd in de onderhandelingen met de Serviërs en Rusland over een oplossing en zich dus een ander scenario opdrong”.

Collega's, dat is net hetzelfde als de situatie vandaag. Niettemin wordt het ontbreken van een onderhandelde oplossing vandaag ingeroepen als argument om toch maar niet te snel te gaan met de erkenning van Palestina.

Ten tweede, voor de regeringspartijen is ook de consensus tussen de Europese lidstaten van belang alvorens de Palestijnse Staat te erkennen. Zoals collega Van der Maelen daarnet al heeft gezegd, die consensus ontbreekt uiteraard. Dat moet u evengoed weten als wijzelf. Een land als Duitsland zal nooit de confrontatie aangaan met Israël, vanwege emotioneel-historische redenen, maar niet om rationele redenen. Dat kunnen wij betreuren, maar het is wel een feit. De voorwaarde van de Europese consensus gold nochtans niet bij de erkenning van Kosovo, want tot op vandaag hebben landen als Spanje, Cyprus en Griekenland Kosovo nog altijd niet erkend.

Ten derde, er wordt een volwaardige Palestijnse regering gevraagd die gezag uitoefent over heel het Palestijns grondgebied. Dat is een onmogelijke voorwaarde, omdat nota bene Israël zelf Palestina koloniseert en een groot deel van Oost-Jeruzalem en van de Westelijke Jordaanoever niet alleen heeft geannexeerd, maar ook de facto controleert. In 2008 was het juridisch-politiek statuut van Kosovo eigenlijk even precair. Kosovo had toen bijvoorbeeld geen leger om het eigen grondgebied te bewaken. Al die vraagtekens vormden toen voor ons land echter blijkbaar geen enkel bezwaar, maar nu wel.

De Zweedse minister van Buitenlandse Zaken, mevrouw Wallström, heeft onlangs het volgende gezegd naar aanleiding van de erkenning van Palestina door Zweden: “Sommigen zeggen dat onze beslissing om een Palestijnse Staat te erkennen, prematuur is. Ik vrees echter vooral dat het al te laat is.”

Het is een beetje jammer dat collega's Peter De Roover en Peter Luyckx niet meer aanwezig zijn. Wij zouden namelijk een oproep willen formuleren. Mevrouw Smeyers en mevrouw Demir, misschien kunt u die oproep aan uw collega's bezorgen, want de N-VA-woordvoerders inzake buitenlands beleid zijn momenteel

merkelijk verdwenen. De minister van Buitenlandse Zaken ontbreekt al en de grote voortrekker van deze resolutie, die nergens toe zal leiden, is er ook niet. U zit hier zonder woordvoerders inzake Buitenlandse Zaken. Toch wil ik mijn oproep formuleren.

Ik wil verwijzen naar een persbericht van de voorloper van de N-VA, de Volksunie, op 7 december 2000. De huidige Vlaamse minister-president, Geert Bourgeois, was toen voorzitter van de Volksunie. Ik zal u voorlezen wat hij toen heeft gezegd. Naar aanleiding van conflicten tussen Israël en de Palestijnen heeft de huidige minister-president toen het volgende gevraagd: de terugtrekking van de Belgische ambassadeur uit Israël, de opschorting van het samenwerkingsakkoord tussen ons land en Israël, de opschorting van de bespreking van het Europees associatieakkoord en de erkenning van een Palestijnse Staat met Oost-Jeruzalem als hoofdstad.

Wat is er gebeurd met de Volksunie? Wat is er gebeurd met de kracht van verontwaardiging die u toen nog had? Ik stel vast dat de N-VA zich nu comfortabel wentelt in het pluche van de macht en nu voortrekker is van een resolutie die de status quo toch maar niet te veel bruuskeert, en die de impasse in het Midden-Oosten eigenlijk laat voortduren.

Wij hopen dat u tot inkeer komt na dit debat dat ten einde loopt. Als u beweegt, is er een wisselmeerderheid, collega's, om toch over te gaan tot de onvoorwaardelijke en onmiddellijke erkenning van de Palestijnse Staat.

Een stem tegen de onmiddellijke en onvoorwaardelijke erkenning van de Palestijnse Staat is een stem voor de illegale nederzettingenpolitiek van Israël, voor de toenemende frustratie bij tal van Palestijnse jongeren, voor de onveiligheid in het Midden-Oosten. Denk dus goed na wanneer u straks op het stemknopje duwt.

De **voorzitter**: Vraagt nog iemand het woord? (*Nee*)
Quelqu'un demande-t-il encore la parole? (*Non*)

De bespreking is gesloten.
La discussion est close.

* * * * *

Ingediende amendementen:
Amendements déposés:

- 4 – Stéphane Crusnière cs (721/5)
- 5 – Georges Dallemagne cs (721/6)
- 6 – Olivier Maingain (721/6)

* * * * *

De stemming over de amendementen 4, 5 en 6 wordt aangehouden.
Le vote sur les amendements 4, 5 et 6 est réservé.

De stemming over de aangehouden amendementen en over het geheel van het voorstel zal later plaatsvinden.
Le vote sur les amendements réservés et sur l'ensemble de la proposition aura lieu ultérieurement.

20 Oprichting van een Controleorgaan op de politionele informatie bij de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer - Vierde oproep tot kandidaten

20 Création d'un Organe de contrôle de l'information policière au sein de la Commission de la protection de la vie privée - Quatrième appel aux candidats

De kandidaten werden op 14, 20 en 28 januari 2015 in de commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt gehoord. De voorzitter van de commissie heeft verslag uitgebracht over deze hoorzittingen in de Conferentie van voorzitters van 4 februari 2015.

Les candidats ont été entendus les 14, 20 et 28 janvier 2015 en commission de l'Intérieur, des Affaires générales et de la Fonction publique. Le président de la commission a fait rapport de ces auditions en Conférence des présidents du 4 février 2015.

Overeenkomstig het advies van de Conferentie van voorzitters van 4 februari 2015 stel ik u voor een nieuwe

oproep tot kandidaten voor het mandaat van voorzitter in het *Belgisch Staatsblad* bekend te maken. De kandidaturen dienen uiterlijk dertig dagen na bekendmaking van de oproep te worden ingediend.
Conformément à l'avis de la Conférence des présidents du 4 février 2015 je vous propose de publier au *Moniteur belge* un nouvel appel aux candidats pour le mandat de président. Les candidatures devront être introduites au plus tard trente jours après la publication de l'appel.

Geen bezwaar? (*Nee*)
Aldus zal geschieden.

Pas d'observation? (*Non*)
Il en sera ainsi.

21 Verzending van twee voorstellen van resolutie naar een andere commissie
21 Renvoi de deux propositions de résolution à une autre commission

Op aanvraag van de indieners, stel ik u voor het voorstel van resolutie (mevrouw Karine Lalieux en de heren Laurent Devin en Emir Kir) over de beperking van de bezoldiging van de bedrijfsleiders van de autonome overheidsbedrijven, nr. 752/1 en het voorstel van resolutie (de heer Laurent Devin, mevrouw Karine Lalieux en de heer Emir Kir) betreffende de koppeling van het variabel salaris van de bestuurders van de autonome overheidsbedrijven aan de verwezenlijking van kwalitatieve doelstellingen inzake de taken van openbare dienstverlening, nr. 820/1 te verwijzen naar de commissie voor de Infrastructuur, het Verkeer en de Overheidsbedrijven.

A la demande des auteurs, je vous propose de renvoyer à la commission de l'Infrastructure, des Communications et des Entreprises publiques, la proposition de résolution (Mme Karine Lalieux et MM. Laurent Devin et Emir Kir) visant à modérer les rémunérations des dirigeants des entreprises publiques autonomes, n° 752/1 et la proposition de résolution (M. Laurent Devin, Mme Karine Lalieux et M. Emir Kir) visant à lier le salaire variable des dirigeants des entreprises publiques autonomes à la réalisation d'objectifs qualitatifs en matière de missions de service public, n° 820/1.

Deze voorstellen werden vroeger verzonden naar de commissie belast met de problemen inzake Handels- en Economisch Recht.
Ces propositions avaient été précédemment renvoyées à la commission chargée des problèmes de Droit commercial et économique.

Geen bezwaar? (*Nee*)
Aldus wordt besloten.

Pas d'observation? (*Non*)
Il en sera ainsi.

22 Inoverwegingneming van voorstellen
22 Prise en considération de propositions

In de laatst rondgedeelde agenda komt een lijst van voorstellen voor waarvan de inoverwegingneming is gevraagd.

Vous avez pris connaissance dans l'ordre du jour qui vous a été distribué de la liste des propositions dont la prise en considération est demandée.

Indien er geen bezwaar is, en met uitzondering van het voorstel nr. 841/1 van de heer David Clarinval c.s. die de intrekking van het verzoek van de inoverwegingneming van zijn voorstel vraagt, beschouw ik deze als aangenomen; overeenkomstig het Reglement worden die voorstellen naar de bevoegde commissies verzonden.

S'il n'y a pas d'observations à ce sujet et à l'exception de la proposition n° 841/1 de M. David Clarinval et consorts qui demande le retrait de la demande de prise en considération de sa proposition, je considérerai la prise en considération comme acquise et je renvoie les propositions aux commissions compétentes conformément au Règlement.

Geen bezwaar? (*Nee*)
Aldus wordt besloten.

Pas d'observation? (*Non*)
Il en sera ainsi.

Overeenkomstig het advies van de Conferentie van voorzitters van 4 februari 2015, stel ik u ook voor in overweging te nemen:

- het wetsvoorstel van mevrouw Carina Van Cauter en de heer Luk Van Biesen betreffende de belastingvrije som voor kinderen in geval van co-ouderschap (nr. 860/1);
- het wetsvoorstel van mevrouw Carina Van Cauter en de heer Luk Van Biesen tot schorsing van de administratieve geschillenprocedure in geval van fiscale bemiddeling (nr. 861/1);
- het wetsvoorstel van mevrouw Carina Van Cauter en de heer Luk Van Biesen betreffende de draagwijdte van het fiscaal visitatierecht (nr. 862/1).

Verzonden naar de commissie voor de Financiën en de Begroting

Conformément à l'avis de la Conférence des présidents du 4 février 2015, je vous propose également de prendre en considération:

- la proposition de loi de Mme Carina Van Cauter et M. Luk Van Biesen relative à la quotité exemptée d'impôts pour les enfants dans le cadre de la coparentalité (n° 860/1);
- la proposition de loi de Mme Carina Van Cauter et M. Luk Van Biesen suspendant la procédure contentieuse administrative en cas de conciliation fiscale (n° 861/1);
- la proposition de loi de Mme Carina Van Cauter et M. Luk Van Biesen relative à la portée du droit de visite des agents du fisc (n° 862/1).

Renvoi à la commission des Finances et du Budget

Geen bezwaar? (*Nee*)
Aldus wordt besloten.

Pas d'observation? (*Non*)
Il en sera ainsi.

Ik stel u eveneens voor in overweging te nemen:

- het wetsvoorstel van mevrouw Nathalie Muylle en de heren Roel Deseyn en Jef Van den Bergh tot wijziging van de wetgeving wat de elektronische mandatenaangifte betreft (nr. 855/1);
- het voorstel van bijzondere wet van mevrouw Nathalie Muylle en de heren Roel Deseyn en Jef Van den Bergh tot wijziging van de bijzondere wetgeving wat de elektronische mandatenaangifte betreft (nr. 856/1);

Verzonden naar de commissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de Instellingen

- het wetsvoorstel van mevrouw Nathalie Muylle tot wijziging van de op 10 juli 2008 gecoördineerde wet op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen wat de ereloonsupplementen betreft (nr. 857/1);
- het wetsvoorstel van de heer Veli Yüksel en mevrouw Nahima Lanjri betreffende de herstelvergoeding voor de burgerlijke slachtoffers van oorlogsmunitie (nr. 869/1).

Verzonden naar de commissie voor de Volksgezondheid, het Leefmilieu en de Maatschappelijke Hernieuwing

Je vous propose également de prendre en considération:

- la proposition de loi de Mme Nathalie Muylle et MM. Roel Deseyn et Jef Van den Bergh modifiant la législation en ce qui concerne la déclaration électronique des mandats (n° 855/1);
- la proposition de loi spéciale de Mme Nathalie Muylle et MM. Roel Deseyn et Jef Van den Bergh modifiant la législation spéciale en ce qui concerne la déclaration électronique des mandats (n° 856/1);

Renvoi à la commission de Révision de la Constitution et de la Réforme des institutions

- la proposition de loi de Mme Nathalie Muylle modifiant la loi sur les hôpitaux et autres établissements de soins, coordonnée le 10 juillet 2008, en ce qui concerne les suppléments d'honoraires (n° 857/1);
- la proposition de loi de M. Veli Yüksel et Mme Nahima Lanjri relative à l'indemnité de réparation des victimes civiles des munitions de guerre (n° 869/1).

Renvoi à la commission de la Santé publique, de l'Environnement et du Renouveau de la Société

Geen bezwaar? (*Nee*)
Aldus wordt besloten.

Pas d'observation? (*Non*)
Il en sera ainsi.

Votes nominatifs

Naamstemmingen

23 Aangehouden amendementen op het voorstel van resolutie met het oog op de erkenning van de Palestijnse Staat door België (nieuw opschrift) (721/1-6)

23 Amendements réservés à la proposition de résolution visant à la reconnaissance de l'Etat palestinien par la Belgique (721/1-6)

Stemming over amendement nr. 4 van Stéphane Crusnière cs op het geheel van consideransen en het verzoekend gedeelte. **(721/5)**

Vote sur l'amendement n° 4 de Stéphane Crusnière cs sur l'ensemble des considérants et demandes. **(721/5)**

Begin van de stemming / Début du vote.

Heeft iedereen gestemd en zijn stem nagekeken? / Tout le monde a-t-il voté et vérifié son vote?

Einde van de stemming / Fin du vote.

Uitslag van de stemming / Résultat du vote.

(Stemming/vote 1)

Ja	50	Oui
Nee	78	Non
Onthoudingen	0	Abstentions
Totaal	128	Total

Bijgevolg is het amendement verworpen.

En conséquence, l'amendement est rejeté.

Reden van onthouding? *(Nee)*

Raison d'abstention? *(Non)*

Stemming over amendement nr. 5 van Georges Dallemagne cs op het geheel van de consideransen en het verzoekend gedeelte. **(721/6)**

Vote sur l'amendement n° 5 de Georges Dallemagne cs sur l'ensemble des considérants et demandes. **(721/6)**

Begin van de stemming / Début du vote.

Heeft iedereen gestemd en zijn stem nagekeken? / Tout le monde a-t-il voté et vérifié son vote?

Einde van de stemming / Fin du vote.

Uitslag van de stemming / Résultat du vote.

(Stemming/vote 2)

Ja	49	Oui
Nee	78	Non
Onthoudingen	2	Abstentions
Totaal	129	Total

Bijgevolg is het amendement verworpen.

En conséquence, l'amendement est rejeté.

Reden van onthouding? *(Nee)*

Raison d'abstention? *(Non)*

Stemming over amendement nr. 6 van Olivier Maingain op het verzoekend gedeelte. **(721/6)**

Vote sur l'amendement n° 6 de Olivier Maingain sur le dispositif. **(721/6)**

Begin van de stemming / Début du vote.

Heeft iedereen gestemd en zijn stem nagekeken? / Tout le monde a-t-il voté et vérifié son vote?

Einde van de stemming / Fin du vote.

Uitslag van de stemming / Résultat du vote.

(Stemming/vote 3)

Ja	49	Oui
Nee	78	Non
Onthoudingen	2	Abstentions
Totaal	129	Total

Bijgevolg is het amendement verworpen.
En conséquence, l'amendement est rejeté.

Reden van onthouding? (Nee)
Raison d'abstention? (Non)

24 Geheel van het voorstel van resolutie met het oog op de erkenning van de Palestijnse Staat door België (nieuw opschrift) (721/4)

24 Ensemble de la proposition de résolution visant à la reconnaissance de l'Etat palestinien par la Belgique (721/4)

Quelqu'un demande-t-il la parole pour une déclaration avant le vote?
Vraagt iemand het woord voor een stemverklaring?

24.01 **Stéphane Crusnière** (PS): Monsieur le président, après ces longs débats, je voudrais simplement reprendre la parole pour exprimer à nouveau la position de mon groupe sur cette résolution.

Si nous sommes pour la reconnaissance, nous voterons contre la résolution qui est proposée par la majorité car elle ne permet absolument pas d'ouvrir une reconnaissance immédiate de l'État de Palestine. La résolution prévoit tellement de conditions impossibles à atteindre qu'elle en devient illusoire.

Nous aurions souhaité, comme le reste de l'opposition, une reconnaissance immédiate dans une solution à deux États. Nous avons la conviction et la certitude que la reconnaissance effective de la Palestine sera le premier pas vers une reprise du processus de paix.

De **voorzitter**: Begin van de stemming / Début du vote.

Heeft iedereen gestemd en zijn stem nagekeken? / Tout le monde a-t-il voté et vérifié son vote?

Einde van de stemming / Fin du vote.

Uitslag van de stemming / Résultat du vote.

(Stemming/vote 4)

Ja	75	Oui
Nee	52	Non
Onthoudingen	2	Abstentions
Totaal	129	Total

Bijgevolg neemt de Kamer het voorstel van resolutie aan. Het zal ter kennis van de regering worden gebracht. (721/7)

En conséquence, la Chambre adopte la proposition de résolution. Il en sera donné connaissance au gouvernement. (721/7)

Reden van onthouding? (Nee)
Raison d'abstention? (Non)

25 Goedkeuring van de agenda

25 Adoption de l'ordre du jour

Wij moeten overgaan tot de goedkeuring van de agenda voor de vergadering van donderdag 12 februari 2015.

Nous devons procéder à l'approbation de l'ordre du jour de la séance du jeudi 12 février 2015.

Geen bezwaar? (Nee) De agenda is goedgekeurd.

Pas d'observation? (Non) L'ordre du jour est approuvé.

La séance est levée. Prochaine séance le jeudi 12 février 2015 à 14.15 heures.

De vergadering wordt gesloten. Volgende vergadering donderdag 12 februari 2015 om 14.15 uur.

La séance est levée à 21.24 heures.

De vergadering wordt gesloten om 21.24 uur.

De bijlage is opgenomen in een aparte brochure met nummer CRIV 54 PLEN 030 bijlage.

L'annexe est reprise dans une brochure séparée, portant le numéro CRIV 54 PLEN 030 annexe.

DETAIL VAN DE NAAMSTEMMINGEN

DETAIL DES VOTES NOMINATIFS

Vote nominatif - Naamstemming: 001

Oui	050	Ja
-----	-----	----

Almaci Meyrem, Ben Hamou Nawal, Brotcorne Christian, Calvo Kristof, Caprasse Véronique, Cheron Marcel, Crusnière Stéphane, De Coninck Monica, Dedry Anne, Delannois Paul-Olivier, Delizée Jean-Marc, Delpérée Francis, Demeyer Willy, Detiège Maya, Devin Laurent, De Vriendt Wouter, Di Rupo Elio, Dispa Benoît, Fonck Catherine, Frédéric André, Geerts David, Gerkens Muriel, Gilkinet Georges, Grovonius Gwenaëlle, Hedebouw Raoul, Hellings Benoit, Khattabi Zakia, Kir Emir, Laaouej Ahmed, Lalieux Karine, Lutgen Benoît, Maingain Olivier, Massin Eric, Mathot Alain, Matz Vanessa, Nollet Jean-Marc, Onkelinx Laurette, Pirlot Sébastien, Poncelet Isabelle, Senesael Daniel, Temmerman Karin, Thiébaud Eric, Top Alain, Van der Maelen Dirk, Van Hees Marco, Vanheste Ann, Vanvelthoven Peter, Wathelet Melchior, Willaert Evita, Winckel Fabienne

Non	078	Nee
-----	-----	-----

Becq Sonja, Bellens Rita, Bogaert Hendrik, Bracke Siegfried, Burton Emmanuel, Buysrogge Peter, Capoen An, Carcaci Aldo, Cassart-Mailleux Caroline, Ceysens Patricia, Chastel Olivier, Claerhout Sarah, Clarinval David, De Coninck Inez, de Coster-Bauchau Sybille, Dedecker Peter, Degroote Koenraad, Demir Zuhail, Demon Franky, De Roover Peter, Deseyn Roel, Dewinter Filip, De Wit Sophie, D'Haese Christoph, Dierick Leen, Ducarme Denis, Flahaux Jean-Jacques, Foret Gilles, Friart Benoît, Gabriëls Katja, Gantois Rita, Goffin Philippe, Gustin Luc, Heeren Veerle, Hufkens Renate, Jadin Katrin, Janssen Werner, Janssens Dirk, Klaps Johan, Lachaert Egbert, Lahaye-Battheu Sabien, Lanjri Nahima, Lijnen Nele, Luykx Peter, Metsu Koen, Miller Richard, Penris Jan, Piedboeuf Benoît, Pivin Philippe, Raskin Wouter, Scourneau Vincent, Smaers Griet, Smeyers Sarah, Somers Ine, Spooren Jan, Terwingen Raf, Thiéry Damien, Thoron Stéphanie, Uyttersprot Goedele, Van Camp Yoleen, Van Cauter Carina, Van den Bergh Jef, Vandenput Tim, Van de Velde Robert, Van Hoof Els, Van Mechelen Dirk, Van Peel Valerie, Van Quickenborne Vincent, Van Rompuy Eric, Vercamer Stefaan, Vercammen Jan, Verherstraeten Servais, Vermeulen Brecht, Vuye Hendrik, Wilmès Sophie, Wilrycx Frank, Wollants Bert, Wouters Veerle

Abstentions	000	Onthoudingen
-------------	-----	--------------

Vote nominatif - Naamstemming: 002

Oui	049	Ja
-----	-----	----

Almaci Meyrem, Ben Hamou Nawal, Brotcorne Christian, Calvo Kristof, Caprasse Véronique, Cheron Marcel, Crusnière Stéphane, Dallemagne Georges, De Coninck Monica, Dedry Anne, Delannois Paul-Olivier, Delizée Jean-Marc, Delpérée Francis, Demeyer Willy, Detiège Maya, Devin Laurent, De Vriendt Wouter, Di Rupo Elio, Dispa Benoît, Fonck Catherine, Frédéric André, Geerts David, Gerkens Muriel, Gilkinet Georges, Grovonius Gwenaëlle, Hellings Benoit, Khattabi Zakia, Kir Emir, Laaouej Ahmed, Lalieux Karine, Lutgen Benoît, Maingain Olivier, Massin Eric, Mathot Alain, Matz Vanessa, Nollet Jean-Marc, Onkelinx Laurette, Pirlot Sébastien, Poncelet Isabelle, Senesael Daniel, Temmerman Karin, Thiébaud Eric, Top Alain, Van der Maelen Dirk, Vanheste Ann, Vanvelthoven Peter, Wathelet Melchior, Willaert Evita, Winckel Fabienne

Non	078	Nee
-----	-----	-----

Becq Sonja, Bellens Rita, Bogaert Hendrik, Bracke Siegfried, Burton Emmanuel, Buysrogge Peter, Capoen An, Carcaci Aldo, Cassart-Mailleux Caroline, Ceysens Patricia, Chastel Olivier, Claerhout Sarah, Clarinval David, De Coninck Inez, de Coster-Bauchau Sybille, Dedecker Peter, Degroote Koenraad, Demir Zuhail, Demon Franky, De Roover Peter, Deseyn Roel, Dewinter Filip, De Wit Sophie, D'Haese Christoph, Dierick Leen, Ducarme Denis, Flahaux Jean-Jacques, Foret Gilles, Friart Benoît, Gabriëls Katja, Gantois Rita, Goffin Philippe, Gustin Luc, Heeren Veerle, Hufkens Renate, Jadin Kattrin, Janssen Werner, Janssens Dirk, Klaps Johan, Lachaert Egbert, Lahaye-Battheu Sabien, Lanjri Nahima, Lijnen Nele, Luykx Peter, Metsu Koen, Miller Richard, Penris Jan, Piedboeuf Benoît, Pivin Philippe, Raskin Wouter, Scourneau Vincent, Smaers Griet, Smeyers Sarah, Somers Ine, Spooen Jan, Terwingen Raf, Thiéry Damien, Thoron Stéphanie, Uyttersprot Goedele, Van Camp Yoleen, Van Cauter Carina, Van den Bergh Jef, Vandenput Tim, Van de Velde Robert, Van Hoof Els, Van Mechelen Dirk, Van Peel Valerie, Van Quickenborne Vincent, Van Rompuy Eric, Vercamer Stefaan, Vercammen Jan, Verherstraeten Servais, Vermeulen Brecht, Vuye Hendrik, Wilmès Sophie, Wilrycx Frank, Wollants Bert, Wouters Veerle

Abstentions	002	Onthoudingen
-------------	-----	--------------

Hedebouw Raoul, Van Hees Marco

Vote nominatif - Naamstemming: 003

Oui	049	Ja
-----	-----	----

Almaci Meyrem, Ben Hamou Nawal, Brotcorne Christian, Calvo Kristof, Caprasse Véronique, Cheron Marcel, Crusnière Stéphane, Dallemagne Georges, De Coninck Monica, Dedry Anne, Delannois Paul-Olivier, Delizée Jean-Marc, Delpérée Francis, Demeyer Willy, Detiège Maya, Devin Laurent, De Vriendt Wouter, Di Rupo Elio, Dispa Benoît, Fonck Catherine, Frédéric André, Geerts David, Gerkens Muriel, Gilkinet Georges, Grovonius Gwenaëlle, Hellings Benoît, Khattabi Zakia, Kir Emir, Laaouej Ahmed, Lalieux Karine, Lutgen Benoît, Maingain Olivier, Massin Eric, Mathot Alain, Matz Vanessa, Nollet Jean-Marc, Onkelinx Laurette, Pirlot Sébastien, Poncelet Isabelle, Senesael Daniel, Temmerman Karin, Thiébaud Eric, Top Alain, Van der Maelen Dirk, Vanheste Ann, Vanvelthoven Peter, Wathelet Melchior, Willaert Evita, Winckel Fabienne

Non	078	Nee
-----	-----	-----

Becq Sonja, Bellens Rita, Bogaert Hendrik, Bracke Siegfried, Burton Emmanuel, Buysrogge Peter, Capoen An, Carcaci Aldo, Cassart-Mailleux Caroline, Ceysens Patricia, Chastel Olivier, Claerhout Sarah, Clarinval David, De Coninck Inez, de Coster-Bauchau Sybille, Dedecker Peter, Degroote Koenraad, Demir Zuhail, Demon Franky, De Roover Peter, Deseyn Roel, Dewinter Filip, De Wit Sophie, D'Haese Christoph, Dierick Leen, Ducarme Denis, Flahaux Jean-Jacques, Foret Gilles, Friart Benoît, Gabriëls Katja, Gantois Rita, Goffin Philippe, Gustin Luc, Heeren Veerle, Hufkens Renate, Jadin Kattrin, Janssen Werner, Janssens Dirk, Klaps Johan, Lachaert Egbert, Lahaye-Battheu Sabien, Lanjri Nahima, Lijnen Nele, Luykx Peter, Metsu Koen, Miller Richard, Penris Jan, Piedboeuf Benoît, Pivin Philippe, Raskin Wouter, Scourneau Vincent, Smaers Griet, Smeyers Sarah, Somers Ine, Spooen Jan, Terwingen Raf, Thiéry Damien, Thoron Stéphanie, Uyttersprot Goedele, Van Camp Yoleen, Van Cauter Carina, Van den Bergh Jef, Vandenput Tim, Van de Velde Robert, Van Hoof Els, Van Mechelen Dirk, Van Peel Valerie, Van Quickenborne Vincent, Van Rompuy Eric, Vercamer Stefaan, Vercammen Jan, Verherstraeten Servais, Vermeulen Brecht, Vuye Hendrik, Wilmès Sophie, Wilrycx Frank, Wollants Bert, Wouters Veerle

Abstentions	002	Onthoudingen
-------------	-----	--------------

Hedebouw Raoul, Van Hees Marco

Vote nominatif - Naamstemming: 004

Oui	075	Ja
-----	-----	----

Becq Sonja, Bellens Rita, Bogaert Hendrik, Bracke Siegfried, Burton Emmanuel, Buysrogge Peter, Capoen An, Cassart-Mailleux Caroline, Ceysens Patricia, Chastel Olivier, Claerhout Sarah, Clarinval David, De Coninck Inez, de Coster-Bauchau Sybille, Dedecker Peter, Degroote Koenraad, Demir Zuhail, Demon Franky, De Roover Peter, Deseyn Roel, De Wit Sophie, D'Haese Christoph, Dierick Leen, Ducarme Denis, Flahaux Jean-Jacques, Foret Gilles, Friart Benoît, Gabriëls Katja, Gantois Rita, Goffin Philippe, Gustin Luc, Heeren Veerle, Hufkens Renate, Jadin Kattrin, Janssen Werner, Janssens Dirk, Klaps Johan, Lachaert Egbert, Lahaye-Battheu Sabien, Lanjri Nahima, Lijnen Nele, Luyckx Peter, Metsu Koen, Miller Richard, Piedboeuf Benoît, Pivin Philippe, Raskin Wouter, Scourneau Vincent, Smaers Griet, Smeyers Sarah, Somers Ine, Spooren Jan, Terwingen Raf, Thiéry Damien, Thoron Stéphanie, Uyttersprot Goedele, Van Camp Yoleen, Van Cauter Carina, Van den Bergh Jef, Vandenput Tim, Van de Velde Robert, Van Hoof Els, Van Mechelen Dirk, Van Peel Valerie, Van Quickenborne Vincent, Van Rompuy Eric, Vercamer Stefaan, Vercammen Jan, Verherstraeten Servais, Vermeulen Brecht, Vuye Hendrik, Wilmès Sophie, Wilrycx Frank, Wollants Bert, Wouters Veerle

Non	052	Nee
-----	-----	-----

Almaci Meyrem, Ben Hamou Nawal, Brotcorne Christian, Calvo Kristof, Caprasse Véronique, Carcaci Aldo, Cheron Marcel, Crusnière Stéphane, Dallemagne Georges, De Coninck Monica, Dedry Anne, Delannois Paul-Olivier, Delizée Jean-Marc, Delpérée Francis, Demeyer Willy, Detiège Maya, Devin Laurent, De Vriendt Wouter, Di Rupo Elio, Dispa Benoît, Fonck Catherine, Frédéric André, Geerts David, Gerkens Muriel, Gilkinet Georges, Grovonius Gwenaëlle, Hedebouw Raoul, Hellings Benoît, Khattabi Zakia, Kir Emir, Laaouej Ahmed, Lalieux Karine, Lutgen Benoît, Maingain Olivier, Massin Eric, Mathot Alain, Matz Vanessa, Nollet Jean-Marc, Onkelinx Laurette, Pirlot Sébastien, Poncelet Isabelle, Senesael Daniel, Temmerman Karin, Thiébaud Eric, Top Alain, Van der Maelen Dirk, Van Hees Marco, Vanheste Ann, Vanvelthoven Peter, Wathélet Melchior, Willaert Evita, Winckel Fabienne

Abstentions	002	Onthoudingen
-------------	-----	--------------

Dewinter Filip, Penris Jan